

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗ ΣΤΗ ΓΑΖΑ

ΣΕΛ. 19, 30-31

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ, ΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΤΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ
ΝΑ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΟΥΜΕ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΣΘΟΥΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ**

Λεφτά για τις ανάγκες μας όχι για χρέος και εξοπλισμούς

Όλες οι ευρωπαϊκές έρευνες που αφορούν τη δυνατότητα των ανθρώπων να βγάλουν το μήνα με το εισόδημά τους, τη στεγαστική κρίση, την ενεργειακή φτώχεια, αποτυπώνουν ότι οι συνθήκες διαβίωσης των εργαζομένων στην Ελλάδα βρίσκονται στον πάτο της κατάταξης.

Η ερμηνεία είναι απλή. Η εποχή των μνημονίων προκάλεσε μια θηριώδη κοινωνική οπισθοδρόμηση –στα εισοδήματα, στα δικαιώματα, στο κοινωνικό κράτος. Η «έξοδος από τα μνημόνια» σήμαινε τη διατήρηση όλων των –τάχα– «έκτακτων» μέτρων της μνημονιακής εποχής και τη δέσμευση του ελληνικού κράτους στην σκληρή πολιτική των «πλεονασμάτων». Ξεκινώντας από αυτό το

χαμηλό επίπεδο, μετά από χρό-

νια σκληρής λιτότητας κι επιθέσεων, οι άνθρωποι που ζουν από τη δουλειά τους αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια την διαρκή πίεση του πληθωρισμού και της ακρίβειας. Αντιμετωπίζουν τις συνέπειες της πολιτικής μιας κυβέρνησης που όχι μόνο δεν ενδιαφέρεται να πάρει μέτρα «ανακούφισης», αλλά παίρνει μέτρα επιδείνωσης της κατάστασης.

Έχοντας κάνει την καθαρή επιλογή να τα δώσει όλα στους εργοδότες, η κυβέρνηση Μητσοτάκη κάνει συστηματικά τους φτωχούς φτωχότερους, με μια πολιτική αναδιανομής του πλούτου εις βάρος αυτών που τον παράγουν.

(συνέχεια σελ. 2)

της σύνταξης...

(συνεχεια απο σελ. 1)

ΟΙ ΜΕΡΕΣ του μήνα ασφαλώς παραμένουν... 30, αλλά για την πλειοψηφία των εργαζομένων, είναι κοινή διαπίστωση και βιωμένη εμπειρία ότι πλέον μοιάζουν αγχωτικά πολλές.

Ο ΚΑΤΩΤΑΤΟΣ ΜΙΣΘΟΣ αυξάνεται με το σταγονόμετρο και η κυβέρνηση προωθεί νομοθεσία που θα κλειδώσει και θα θωρακίσει αυτήν την αθλιότητα απέναντι στις εργατικές διεκδικήσεις. Ο αλγόριθμος που θα καθορίζει πλέον το ύψος του κατώτατου, διαφημίζεται ως εγγύηση ότι αυτός δεν θα... ξαναμειωθεί. Θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς «να μειωθεί και να φτάσει πού;». Αλλά τα πράγματα είναι χειρότερα κι από αυτό. Γιατί το νέο σύστημα είναι τόσο ταξικά μεροληπτικό (προϋποθέσεις παραγωγικότητας, ανταγωνιστικότητας, δημοσιονομικών «αντοχών» κ.ο.κ.) που μπορεί εύκολα να οδηγήσει σε –πραγματική– μείωση αν το απαιτεί η πορεία της καπιταλιστικής οικονομίας. Αντίθετα, το νέο σύστημα είναι «κέρβερος» απέναντι σε πιθανές αναπροσαρμογές προς τα πάνω, και –κυρίως!– δεν επιτρέπει στα συνδικάτα να διεκδικήσουν αυξήσεις του με τις κλαδικές τους συμβάσεις. Εν τω μεταξύ, με τους μισθούς παγωμένους επί χρόνια, όλο και μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής τάξης σπρώχνεται προς το επίπεδο του κατώτατου.

ΆΘΛΙΑ ΕΙΝΑΙ η κατάσταση στο δημόσιο τομέα, που δυσφημίστηκε ως «προνομιούχος» επί μνημονίων και δέχτηκε συντριπτικά χτυπήματα (40% μείωση). Έχοντας υποστεί τις σημαντικότερες μειώσεις, οι δημόσιοι υπάλληλοι και οι συνταξιούχοι εξακολουθούν να στερούνται τον 13ο και 14ο μισθό, ένα ακόμα αυτονόητο δικαίωμα δεκαετιών, απολύτως αναγκαίο για αξιοπρεπή διαβίωση, το οποίο ξήλωσαν τα μνημόνια και επιχειρείται πλέον να χαθεί στη λήθη και να γίνει η απουσία του «κανονικότητα». Συνολικά το μερίδιο της εργασίας στο ΑΕΠ έχει μειωθεί (το 2023) στο 48%. Η κοινωνική πλειοψηφία που παράγει όλο τον πλούτο, διαθέτει λιγότερο και από τον μισό!

ΣΗΜΕΡΑ Η κυβέρνηση ανακοινώνει ότι τα μέτρα «παροχών» θα ανασταλούν για το... 2027. Είναι προειδοποίηση της

πιο βάνουσης λιτότητας, αν σκεφτεί κανείς πόσο «σφιχτός» ήταν ήδη ο Μητσοτάκης όταν διαφήμιζε προπαγανδιστικά την «πολιτική παροχών» του. Είναι επίσης προκλητική υποκρισία. Κατά σατανική σύμπτωση, εδώ και πολλά χρόνια, οι «παροχές» αναστέλλονται πάντα για το έτος διεξαγωγής των εκλογών...

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙ μέτρα αντι-λιτότητας, η κυβέρνηση έχει κάνει σημαία τις μειώσεις φόρων. Αυτές ασφαλώς αφορούν εργοδότες κι επιχειρήσεις, που καταβάλουν όλο και λιγότερους φόρους (αν και όταν φιλοτιμηθούν να τους καταβάλουν) ενώ απολαμβάνουν συστηματική μείωση του «μη-μισθολογικού κόστους», δηλαδή αποσύρονται από την υποχρέωσή τους να στηρίζουν το σύστημα ασφάλισης και περιθάλψης.

Η ΕΙΚΟΝΑ είναι πολύ διαφορετική για τους εργαζόμενους. Τα διαδοχικά ρεκόρ σε φορολογικά έσοδα, τα διαδοχικά ρεκόρ σε πλεονάσματα του προϋπολογισμού, προέρχεται συντριπτικά από τους εργαζόμενους και από τη λαϊκή κατανάλωση, μέσω του πανύψηλου ΦΠΑ που «αυγατίζει» τα έσοδα του κράτους εν μέσω εξουθενωτικής ακρίβειας.

Κι ΟΜΩΣ, ενώ οι εργαζόμενοι καταβάλουν περισσότερους από φόρους από ποτέ, η ανταποδοτικότητα είναι μικρότερη από ποτέ. Κάποτε η φορολόγηση (και) των μισθωτών, αλλά κυρίως των επιχειρήσεων, στήριζε τον «κοινωνικό μισθό», με τις παροχές υγείας, παιδείας, κοινωνικής πρόνοιας. Σήμερα οι κοινωνικές δαπάνες μένουν παγωμένες σε τραγικά επίπεδα, χαμηλότερα της προμνημονιακής εποχής, υπονομεύοντας κι απειλώντας στοιχειώδη δικαιώματα που είτε μετατρέπονται σε εμπόρευμα είτε καταργούνται. Όχι μόνο το μερίδιο των φόρων των εργαζομένων έχει αυξηθεί δραματικά, αλλά οι φόροι αυτοί δεν χρηματοδοτούν το κοινωνικό κράτος.

ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΟΥΝ κατά βάση το χρέος. «Θέλουμε πάντα να εκπλήσουμε ευχάριστα τις αγορές» δήλωσε ο Μητσοτάκης, καμαρώνοντας για το νέο αιματηρό υπερπλεόνασμα. Και τα τελευταία χρόνια, χρηματοδοτούν όλο και περισσότερο τις πολεμικές βιομηχανίες. Έχουμε γράψει πολλές φορές για το κόστος των Ραφάλ, των Μπελχάρα, των F-35, των πυραυλικών συστημά-

των, των σχεδίων για Iron Dome κ.ο.κ.

ΚΑΙ ΟΛΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ότι η τάση αυτή θα συνεχιστεί. Στα χρόνια που το ΝΑΤΟ θεωρούσε το 2% ως ένα «ταβάνι» το οποίο «πρότεινε» (μάταια) στα κράτη-μέλη του, το ελληνικό κράτος ήταν από τα ελάχιστα που δαπανούσε σταθερά περισσότερα. Σήμερα που το 2% αντιμετωπίζεται ως «ελάχιστο όριο» και η «σύσταση» μετατρέπεται σε εφαρμοσμένη πολιτική από πολλά ευρωπαϊκά κράτη, η Ελλάδα έχει φτάσει να δαπανά πλέον πάνω από το 3% (!) του ΑΕΠ σε στρατιωτικές δαπάνες και βρίσκεται στην 10η θέση παγκοσμίως. Η ντροπιαστική και βαμμένη στο αίμα Παλαιστίνιων στρατηγική συνεργασία με το Κράτος του Ισραήλ, ενώ αυτό κλιμακώνει την εθνοκάθαρση στη Γάζα, δείχνει πού θέλει να «μοιάσει» το ελληνικό κράτος.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΕ να αναβαθμίζει τους στρατιωτικούς στόχους της και τον Δένδια να ανακοινώνει την «Ατζέντα 2030» για τον εκσυγχρονισμό των ενόπλων δυνάμεων αυτή η αφαίμαξη κοινωνικών πόρων θα συνεχιστεί. Αλλά θα αυξήσει και τον κίνδυνο να... αξιοποιηθεί η «επένδυση» σε έναν κόσμο γεμάτο ενεργά μέτωπα (Λίβανος, Ουκρανία, Συρία) που μπορούν εύκολα να «διεθνοποιηθούν» και με την εκλογή Τραμπ να σημαίνει απρόβλεπτες εξελίξεις στον Περσικό Κόλπο ή/και στον Ειρηνικό Ωκεανό.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ με την πολιτική της λιτότητας, η μάχη για μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες και η σύνδεσή της με την πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς, ενάντια στον πόλεμο, στο πλευρό της Παλαιστίνης είναι υπόθεση μιας αναγκαίας κινηματικής κλιμάκωσης. Τίποτα δεν έχουμε να περιμένουμε από τη ψοφοδεή και διαλυμένη κεντροαριστερή αντιπολίτευση. Η ενότητα στη δράση και ο πολιτικός συντονισμός της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είναι αναγκαία προϋπόθεση για να υπάρξει απάντηση στον Μητσοτάκη, για να μην πάρουν οι πολιτικές εξελίξεις την σκοτεινή κατεύθυνση του ανέμου που έρχεται από τις αμερικανικές εκλογές. Ξεκινώντας από την οργάνωση των κοινωνικών αντιστάσεων, με σημαία την απαίτηση να μπου οι ανάγκες μας πάνω από το χρέος και τους εξοπλισμούς.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS ΑΕΒΕ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Η αποδυνάμωση του Μητσοτάκη και οι λειψές εναλλακτικές Ένα στρατηγικό πολιτικό πρόβλημα για το καθεστώς

Της Μαρίας Μπόλαρη

Από την επομένη των ευρωεκλογών, όπου αποδείχθηκε ότι το 41% της ΝΔ «δεν υπήρχε πλέον», είχαμε διατυπώσει την εκτίμηση ότι η «εποχή» Κυριάκου Μητσοτάκη βαδίζει με γοργό ρυθμό προς το τέλος της.

Η εκτίμηση αυτή, που τότε έμοιαζε παρακινδυνευμένη αφού ο Μητσοτάκης είχε μπροστά του άφθονο πολιτικό χρόνο για να αναδιατάξει τις εξελίξεις, σήμερα έχει γίνει ένα δεδομένο που παράγει ήδη πολιτικά αποτελέσματα. Αυτό εξηγεί τη ρήξη με τον Αντώνη Σαμαρά, τις αποστάσεις του Κώστα Καραμανλή (που έκρινε λαθεμένη τη διαγραφή Σαμαρά), τη δυσφορία στην κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ παρά την αδυναμία των κεντροαριστερών αντιπάλων της, κλπ. Αυτό εξηγεί, επίσης, την αγωνία του συστημικού Τύπου που, από Κυριακή σε Κυριακή, διαπιστώνει την ανάδυση ενός «στρατηγικού» πολιτικού προβλήματος για τον ελληνικό καπιταλισμό: τι θα συμβεί αν στις επόμενες κοινοβουλευτικές εκλογές (όποτε αυτές γίνουν) επαναληφθεί, με μικρές παραλλαγές, το σενάριο των ευρωεκλογών; Σε συνθήκες όπου οι τακτικές διεκδίκησης αυτοδυναμίας θεωρούνται πλέον νεκρές και όπου οι δυνατότητες «ευρύτερων συναινέσεων» μεταξύ των κομμάτων «εμπιστοσύνης» (κυρίως μεταξύ ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) είναι ακόμα περιορισμένες, προκύπτει στον ορίζοντα ένα ζήτημα «κυβερνησιμότητας», δηλαδή ο κίνδυνος μιας πολιτικής αστάθειας που, ήδη, δείχνει να απασχολεί μεγάλους Ομίλους της κυρίαρχης τάξης.

Στη βάση αυτής της εξέλιξης είναι η αγριότητα της οικονομικής-κοινωνικής πολιτικής όλων των κυβερνήσεων των τελευταίων χρόνων και ιδιαίτερα των κυβερνήσεων Μητσοτάκη μετά το 2019. Στην έρευνα της Eurostat σχετικά με το πώς οι πολίτες κάθε χώρας-μέλους της ΕΕ βιώνουν τις οικονομικές εξελίξεις, το 67% (!) του πληθυσμού στην Ελλάδα δήλωσε ότι αισθάνεται «φτωχό», δηλαδή δυσκολεύεται να βγάλει το μήνα με βάση του πραγματικά διαθέσιμο εισόδημά του. Αυτή η σκοτεινή εικόνα επιβεβαι-

ώνεται σε κάθε μέτρηση. Η έρευνα για τις συνέπειες της στεγαστικής κρίσης ανέδειξε ότι το ποσοστό των λαϊκών νοικοκυριών στην Ελλάδα που υποχρεώνεται να διαθέσει πάνω από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματος στην κάλυψη των βασικών στεγαστικών αναγκών (νοίκι, λογαριασμοί) είναι υπερδιπλάσιο του μέσου όρου των χωρών-μελών της ΕΕ και αισθητά μεγαλύτερο από χώρες όπως η Βουλγαρία και η Ρουμανία. Πρόκειται για εικόνες της κοινωνικής καταστροφής που έχει επιβληθεί στα χρόνια που ακολούθησαν τα μνημόνια.

Αυτό το πρόβλημα ο κυβερνητικός μηχανισμός προπαγάνδας επιχειρεί να αντιμετωπίσει με δημαγωγίες, με το παιχνίδι των λέξεων και των όρων μεταξύ «υποκειμενικής» και «αντικειμενικής» φτώχειας. Πρόκειται για επιχείρηση καταδικασμένη να αποτύχει. Το πώς αισθάνονται οι άνθρωποι ήταν και είναι πάντα ένα πραγματικό πολιτικό ζήτημα, που δεν μπορεί να κουκουλωθεί με πλαστές εικόνες και «δείκτες» που παρουσιάζουν μια, τάχα, ρόδινη εικόνα της οικονομικής κοινωνικής κατάστασης. Γι' αυτό και σε όλες τις δημοσκοπήσεις, η εικόνα για την πραγματική εκλογική επιρροή της ΝΔ δεν παρουσιάζεται καμιά αυξητική τάση. Αν οι ευρωεκλογές απέδειξαν ότι «το 41% δεν υπάρχει πλέον», οι μήνες που ακολούθησαν (και αυτοί που έπονται...) μετατρέπουν ήδη πλέον το 28% σε ζητούμενο και όχι σε δεδομένο για τον Μητσοτάκη. Η προοπτική της πολιτικής κρίσης έχει εγκατασταθεί ως «ελέφαντας στο δωμάτιο» στην

κεντρική πολιτική σκηνή.

Πώς σκέφτεται να διαχειριστεί η κυβέρνηση αυτήν την κατάσταση; Ο Μητσοτάκης δήλωσε ότι απορρίπτει κάθε πιθανότητα αλλαγής του εκλογικού νόμου και επίσηυσης των εκλογών που θα γίνουν, λέει, το 2027. Η αξία αυτών των δηλώσεων είναι περιορισμένη. Αφενός, γιατί ακόμα κι αν σκεφτόταν πραγματικά τέτοιες «λύσεις», η ηγεσία της ΝΔ δεν θα τις προανέγγειλε από τις τηλεοράσεις. Αφετέρου, γιατί για να κρατήσει μέχρι το 2027 το «τιμόνι» ο Μητσοτάκης και να προσπαθήσει ξανά να πετύχει τότε αυτοδυναμία, θα πρέπει να αποδείξει τώρα ότι έχει τη δύναμη να το κάνει.

Μεγαλύτερη αξία έχουν λοιπόν οι πραγματικές κατευθύνσεις της κυβερνητικής πολιτικής στο τρέχον διάστημα. Η κυβέρνηση διαρρέει ότι, λόγω της «μεταβλητότητας» των διεθνών συνθηκών, κάθε μέτρο που θα συνδεόταν με πολιτική χαλάρωσης της λιτότητας («παροχές») αναστέλλεται προς το 2027, ενώ για το 2025 έχει απόλυτη προτεραιότητα η διαφύλαξη της δημοσιονομικής σταθερότητας. Σε απλά ελληνικά, αυτά σημαίνουν ότι η ακρίβεια θα παραμείνει ανεξέλεγκτη, ότι η φοροεπιδρομή θα συνεχιστεί αμείωτη, ότι στους μισθούς και στις συντάξεις θα εξακολουθήσει η «σφιχτή» πολιτική των εικονικών αυξήσεων.

Ο προϋπολογισμός του 2025 προβλέπει ανάπτυξη 2,2%. Ο Μητσοτάκης πανηγυρίζει κάνοντας λόγο για ανάπτυξη μεγαλύτερη του μέσου όρου της ΕΕ. Όμως αν συνυπολογίσει κανείς τη χαμηλότερη βάση εκ-

κίνησης της ελληνικής οικονομίας μετά τη μνημονιακή καταστροφή, ο ίδιος ο στόχος του +2,2% αποτελεί διάψευση των μεγαλοστομιών για «αναπτυξιακό άλμα». Πολύ περισσότερο που το 2,2% δεν γίνεται πιστευτό ακόμα και από βασικούς συνεργάτες της κυβέρνησης. Οι ευρωπαϊκές τράπεζες εκτιμούν ότι η «ανάπτυξη» θα περιοριστεί μεταξύ του 1,5%-1,9%. Σε κάθε περίπτωση η υπόσχεση ότι οι «παροχές» θα έρθουν ως «μέρισμα» της ανάπτυξης είναι στον αέρα.

Ο ισχυρισμός του Μητσοτάκη ότι δεν υπάρχει άλλη «εναλλακτική οικονομική πολιτική» είναι ακραία υποκριτικός. Η κυβέρνηση κοκορεύεται ότι μειώνει -και μάλιστα δραστικά- τους φόρους. Αυτό είναι αλήθεια μόνο για τον κόσμο των επιχειρήσεων και του συσσωρευμένου πλούτου, που απολαμβάνει ένα άπιστευτο πλέγμα φοροαπαλλαγών, εισφοροαπαλλαγών και πολλαπλών «κινήτρων» ενίσχυσης της επιχειρηματικότητας. Και αυτό συμβαίνει σε χρόνια που η κερδοφορία των επιχειρήσεων (τράπεζες, ενέργεια, τρόφιμα, εφοπλισμός κ.ά.) βαδίζει από αυξητικό ρεκόρ σε ρεκόρ. Αντίθετα για τον κόσμο που ζει από τη δουλειά του, η φοροεπιδρομή είναι πραγματικός βραχάς: στη φορολογία εισοδήματος διατηρούνται οι άδικες «κλίμακες» και όλες οι «έκτακτες» μνημονιακές επιβαρύνσεις, ενώ στα είδη καθημερινής λαϊκής κατανάλωσης η διατήρηση του υψηλότερου στην Ευρώπη συντελεστή ΦΠΑ του 24% οδηγεί σε μια πρωτοφανή ληστεία.

(συνέχεια σελ.4)

Η αποδυνάμωση του Μητσοτάκη και οι λειψές εναλλακτικές Ένα στρατηγικό πολιτικό πρόβλημα για το καθεστώς

(συνέχεια από σελ.3)

Ο Χατζηδάκης δηλώνει αυτάρεσκα ότι αποκλείεται, τουλάχιστον μέχρι το 2027, οποιαδήποτε μείωση των συντελεστών ΦΠΑ αλλά και όποιος «εξορθολογισμός» των κλιμάκων φορολογίας εισοδήματος, με στόχο να διασφαλιστούν τα ετήσια πλεονάσματα που αυξάνουν και αυτά από ρεκόρ σε ρεκόρ ετησίως. Όμως αυτή η «αυστηρότητα» δεν είναι καθόλου αμερόληπτη. Στα στοιχεία-σοκ για την αύξηση των χρεών προς τα ασφαλιστικά ταμεία, ξεχωρίζει ένα μέγεθος: 11,65 δισ. ευρώ (περίπου 30% του συνολικού χρέους) είναι χρέος μόνο των 2.700 μεγαλο-οφειλετών, δηλαδή μεγάλων επιχειρήσεων εν λειτουργία και πιθανότατα σε κερδοφορία, που απλώς αρνούνται να πληρώσουν τις οφειλόμενες εισφορές στα Ταμεία. Η φορολόγηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου και του πλούτου, ακόμα και η τήρηση της αστικής νομιμότητας (με την απαίτηση των οφειλόμενων εισφορών και του εισπραχθέντος ΦΠΑ από τις επιχειρήσεις) είναι στοιχεία πολιτικής που ο Μητσοτάκης σήμερα δεν βλέπει ως «εναλλακτικά».

Ο Μητσοτάκης δεν κρύβεται. Δηλωμένος στόχος της πολιτικής του είναι να κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και ισχυρότερους και γι' αυτό δεν διστάζει να κάνει τους φτωχούς φτωχότερους. Αυτό ο σκληρά ταξικός προσανατολισμός της κυβερνητικής πολιτικής είναι ο παράγοντας που υπονομεύει τη συνοχή και την επιρροή της ΝΔ.

Όμως από το εσωτερικό της Δεξιάς δεν μπορεί να περιμένει κανείς ειλικρινείς εναλλακτικές στους νεοφιλελεύθερους μουτζαχεντίν του κύκλου Μητσοτάκη.

Ο χιλιοτραγουδισμένος «κοινωνικός φιλελευθερισμός» της ιδρυτικής περιόδου της ΝΔ (1974) δεν οφειλόταν και δεν λογοδοτούσε σε κάποιες, τάχα, «ευαισθησίες» του Καραμανλή του πρεσβύτερου ή του Παπαληγούρα, αλλά στις πιέσεις και στις απαιτήσεις του ισχυρού εργατικού-λαϊκού κινήματος της περιόδου της Μεταπολίτευσης.

Για αυτό και ο Μητσοτάκης διατηρεί σήμερα τον έλεγχο του μηχανισμού της ΝΔ. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι κανείς βουλευτής δεν «σήκωσε γάντι» μετά τη διαγραφή Σαμαρά και το ότι ακόμα και ο Κ. Καραμανλής περιορίστηκε απλώς να σημειώσει τη διαφωνία του με τη διαγραφή. Η ΝΔ είναι ένα καζάνι που βράζει αλλά, για την ώρα τουλάχιστον, ο Μητσοτάκης μπορεί να κρατάει το καπάκι.

Υπάρχει ένας πρόσθετος λόγος για αυτό το αποτέλεσμα.

Νατοϊκότερος του NATO

Οι «εσωτερικές» αντιπολιτεύσεις στη ΝΔ έχουν κατηγορήσει τον Μητσοτάκη για «ψοφοδεή» στάση στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα και κυρίως στη θεματολογία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού («χαριεντίζεσαι με τους Τούρκους»).

Αυτή η κριτική είναι απολύτως άσφαιρη απέναντι στην κυβέρνηση που έχει υλοποιήσει ένα ρεκόρ εξοπλιστικών δαπανών. Τα Ραφάλα, οι Μπελχάρα, τα F-35, οι πυραυλικές προμήθειες κ.ά. είναι αποστομωτικά επιχειρήματα απέναντι στα εθνικιστικά σόλα του Σαμαρά.

Όμως δεν είναι μόνο αυτά. Αξιοποιώντας την απόλυτη ευθυγράμμιση του με το NATO, ο Μητσοτάκης έχει συνάψει διπλωματικοστρατηγικά Σύμφωνα με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία

και το Ισραήλ που «δεσμεύουν» αυτές τις ισχυρές δυνάμεις σε προνομιακή σχέση με το ελληνικό κράτος γενικά, αλλά και ειδικότερα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Στη διάρκεια της επίσκεψης του γ.γ. του NATO, Μαρκ Ρούτε, στην Αθήνα, ο Μητσοτάκης υπογράμμισε τη σημασία της βάσης στην Αλεξανδρούπολη για την ευρωατλαντική πολιτική προς τη Μαύρη Θάλασσα και την Ουκρανία. Την ίδια στιγμή η Τουρκία με επίσημη ανακοίνωση χαρακτήρισε τη νατοϊκή βάση στην Αλεξανδρούπολη ως «στρατιωτική απειλή» για τα τουρκικά συμφέροντα.

Στις συζητήσεις με τον Ρούτε αναδείχθηκαν κάποιες ακόμα πιο επικίνδυνες προοπτικές. Η κυβέρνηση ζήτησε τη «βοήθεια» του NATO ώστε να τηρηθεί από τη Β. Μακεδονία «κατά γράμμα» η Συμφωνία των Πρεσπών (!!) που προβλέπει ότι ρόλο «εγγυητή» στον εναέριο χώρο της γειτονικής χώρας αναλαμβάνει η ελληνική αεροπορία. Ο Μητσοτάκης δεσμεύτηκε ότι θα συνεχίσει σταθερά την κούρσα των εξοπλισμών (που απορροφά ήδη πάνω από 3% του ΑΕΠ ετησίως), ανέλαβε την ευθύνη για την εκπαίδευση των Ουκρανών πιλότων στη χρήση των F16 και επανέλαβε την ικανοποίησή του για τη συμφωνία που αναθέτει την εκπαίδευση των Ελλήνων πιλότων της πολεμικής αεροπορίας στους χασάπηδες του Νετανιάχου. Υποθέτουμε ότι στο απόρρητο τμήμα των συνομιλιών θα βρίσκονταν και τα ζητήματα του βαρύτερου εξοπλισμού των νατοϊκών βάσεων που έχουν γεμίσει τον ελληνικό γεωγραφικό χώρο.

Όμως στο επίκεντρο της επίσκεψης, νομίζουμε, βρισκόταν η νέα

μεγάλη «εθνική ιδέα»: η προοπτική της ένταξης της Κύπρου στο NATO, παρά τις αντιρρήσεις της κυβέρνησης Ερντογάν. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το διπλωματικό γαϊτανάκι που θα ακολουθήσει μπορεί να τραβήξει σε μακρός. Όμως ήδη είναι σε εξέλιξη πρακτικές που επιβάλουν αυτήν την προοπτική στην πράξη, ανεξάρτητα από το πώς και πότε θα επισημοποιηθεί. Πριν καν η Κύπρος καταθέσει το αίτημα ένταξης στο NATO, υπεγράφη η συμφωνία «αμυντικής» συνεργασίας με τις ΗΠΑ, που οδηγεί τη στρατιωτικοποίηση σε υψηλότερο επίπεδο. Το στρατιωτικό αεροδρόμιο της Πάφου, που «βλέπει» από κοντά τις ακτές του Λιβάνου, λειτουργεί ήδη με «προδιαγραφές NATO». Οι ΗΠΑ και η Γαλλία έχουν ήδη εγκαταστήσει ναυτική βάση στην Κύπρο, με δυνατότητα να «φιλοξενεί» μεγάλα και απαιτητικά πολεμικά πλοία (όπως το πυρηνικό αεροπλανοφόρο Σαρλ Ντε Γκολ που συχνά ελλιμενίζεται εκεί). Σε αυτήν την επικίνδυνη κλιμάκωση της εμπλοκής στα Νατοϊκά σχέδια, ο Μητσοτάκης δεν παίζει ένα δευτερεύοντα ρόλο «προξενήτρας», αλλά έναν ουσιαστικό ρόλο αναντικατάστατου τοπικού στηρίγματος του ευρωατλαντικού ιμπεριαλισμού. Γι' αυτό και έχει ευρύτερη στήριξη.

Δεν είναι τυχαίο ότι ήδη εμφανίστηκαν ενυπόγραφα κείμενα στον «βαρύ» συστημικό Τύπο που προβλέπουν μια «μετακόμιση» προς τα πάνω του Μητσοτάκη, πριν την ολοκλήρωση της 4ετίας (είτε προς ρόλο στην Κομισιόν, είτε προς ρόλο στο... NATO!). Η προσωπική τύχη του αδιάτακτου αρχηγού της νεοφιλελεύθερης πτέρυγας της Δεξιάς έχει ελάχιστο ενδιαφέρον.

Όμως η ανατροπή της πολιτικής του, όπως και η ανατροπή της αντιδραστικής κυβέρνησής του, είναι ένα επείγον καθήκον με μεγάλη σημασία για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Αυτό δεν μπορεί να ανατεθεί ούτε στους ξεσκολισμένους πολιτικάντηδες της Δεξιάς, ούτε στις μακρόσυρτες και ελεγχόμενες εκλογοκεντρικές διαδικασίες της κεντρικής πολιτικής σκηνής.

Στη μεταβατική συγκυρία που έρχεται, το καθεστώς αν αφεθεί απείρπαστο μπορεί να διαμορφώσει εναλλακτικές που επί της ουσίας θα συνεχίσουν την ίδια πολιτική.

Οι απαντήσεις πρέπει να δοθούν από τις δυνάμεις της Αριστεράς, αρχίζοντας από το άμεσο εδώ και τώρα, και με κεντρικές μεθόδους την κλιμάκωση των αγώνων από τα κάτω και το συντονισμό όλων των θεματολογίων κοινωνικής αντίστασης.

Κερδοσκοπικά παιχνίδια με το ρεύμα

Από τα μέσα Νοεμβρίου, καταγράφεται μεγάλο άλμα στις χονδρεμπορικές τιμές ρεύματος αναγκάζοντας ακόμα και τον Μητσοτάκη να δηλώσει ότι θα φροντίσει ώστε οι υψηλές τιμές να μην περάσουν στον καταναλωτή.

Τις προηγούμενες ημέρες, οι μέσες τιμές κινήθηκαν γύρω ή και ξεπέρασαν τα 200 ευρώ ανά μεγαβατώρα, σημαντικά αυξημένες σε σύγκριση με εκείνες του Οκτωβρίου (90,51 ευρώ/MWh), ενώ υπήρξε ανώτατη ωριαία τιμή πάνω από τα 700 ευρώ(!) ανά μεγαβατώρα, αποτυπώνοντας το κερδοσκοπικό πάρτι που έχουν στήσει οι ιδιωτικές εταιρείες, με το χρηματιστήριο ενέργειας.

Η μικρότερη συνεισφορά των ΑΠΕ στο ενεργειακό μείγμα λόγω χειμώνα (ήδη υπάρχουν φωνές για την αξιοποίηση της πυρηνικής ενέργειας στην Ελλάδα...), η αρκετά υψηλή ευρωπαϊκή τιμή του φυσικού αερίου και η εξαγωγή μέρους της εγχώριας παραγωγής στην Ουκρανία επιτείνουν το πρόβλημα. Μόνο που τα αποτελέσματα της οικονομίας του «τρελοκομείου» και των πολεμικών συγκρούσεων, εμφανίζονται ως άλλοθι για την απροθυμία της κυβέρνησης να σταματήσει το μηχανισμό αισχροκέρδειας των ιδιωτικών εταιρειών του κλάδου.

Σύμφωνα με τους σχεδιασμούς του ΥΠΕΝ, μετά από συζητήσεις με κοινοτικούς αξιωματούχους, η παρέμβαση που θα οδηγήσει σε αποκλιμάκωση των τιμολογίων ρεύματος στις αρχές Δεκεμβρίου, περιλαμβάνει νέα φορολόγηση των ηλεκτροπαραγωγών, προκειμένου να δημιουργηθεί ένας «κουμπάρ» που θα χρησιμοποιείται για τις αναγκαίες επιδοτήσεις της κιλοβατώρας στα νοικοκυριά (και στις επιχειρήσεις πιθανότατα, με τον ΣΕΒ να πρωτοστατεί στη σχετική «γκρίνια» για το ενεργειακό κόστος).

Μέχρι στιγμής, η Κομισιόν δεν έχει κάνει αποδεκτή την πρόταση των άμεσα πληττόμενων ευρωπαϊκών χωρών Ελλάδα, Βουλγαρία και Ρουμανία, οι οποίες αμφισβητούν το ενιαίο μοντέλο λειτουργίας της ευρωπαϊκής αγοράς (target model) και έχουν προτείνει τη δημιουργία ενός μόνιμου μηχανισμού ανάκτησης υπερεσόδων από τη χονδρεμπορική αγορά (επιβολή πλαφόν). Ήδη η Ρουμανία έχει διαμηνύσει ότι αν δεν βρεθεί κοινή λύση, θα προχωρήσει σε μονομερείς ενέργειες.

Ανεπαρκή μέτρα

Υπό τον φόβο νέων αυξήσεων στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος από το καρτέλ των παρόχων ενέργειας, η κυβέρνηση προχωρά στα γνωστά και ανεπαρκή μέτρα για τη συγκράτηση των τιμών, με τις αστείες επιδοτήσεις των λίγων ευρώ. Μέτρα που ουσιαστικά αποτελούν επιδότηση των καπιταλιστών του κλάδου, προκειμένου να μην παρέμβει στο ληστρικό παιχνίδι του ρεύματος. Σκοτεινός παραμένει και ο απολογισμός της φορολόγησης των ενεργειακών υπερκερδών το 2022 και το 2023, που κάθε περίπτωση υπολείπεται κατά πολύ από τα 10 και πλέον δισ. που κόστισαν στον προϋπολογισμό, οι επιδοτήσεις που επέστρεψαν τελικά στα ταμεία των ηλεκτοπαραγωγών-παρόχων.

Το κερδοσκοπικό τζογάρισμα σε ένα δημόσιο αγαθό είναι η βασική αιτία των «φουσκωμένων» λογαριασμών. Η πρώτη μεγάλη απάτη γίνεται στο «Ελληνικό Χρηματιστήριο Ενέργειας». Οι πέντε καθετοποιημένοι παραγωγοί (ΔΕΗ, Elpedison, Motor Oil, Protergia, ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ και Ήρων), χειραγωγούν την τιμή χονδρικής και βγάζουν τεράστια κέρδη. Όλοι τους είναι και «πάροχοι» ενέργειας και μέσω των τιμολογίων της λιανικής (ξανά)κλέβουν τους καταναλωτές ενέργειας, με την κάλυψη της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Τα κέρδη της ΔΕΗ ΑΕ, έφτασαν τα 1,35 δισ. ευρώ μέσα σε 9 μήνες, 492% πάνω σε σχέση με δύο χρόνια πριν. Ο κύκλος εργασιών της Metlen (πρώην όμιλος Μυτιληναίου) στο ενιάμηνο αυξήθηκε κατά 3% και τα κέρδη EBITDA αυξήθηκαν κατά 6%. Την ίδια ώρα, πάνω από το 40% του πληθυσμού αφήνει απλήρωτους 1-2 λογαριασμούς ρεύματος και το 25% δεν μπορεί να ζεστάνει ή να δροσίσει το σπίτι του με επάρκεια. Επιπλέον, τα πολυδιαφημισμένα από την κυβέρνηση «πράσινα» τιμολόγια αποδείχτηκαν ακριβότερα από τα σταθερά «μπλε» και το αλαλούμ με τα χρώματα της χρέωσης, αναμένεται να συνεχιστεί και το νέο έτος.

Στη μάχη ενάντια στην ακρίβεια και την ενεργειακή φτώχεια, μαζί με τις αυξήσεις μισθών και συντάξεων, χρειάζεται να εντάξουμε στις διεκδικήσεις μας την κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας και των κερδοσκοπικών τιμολογίων. Την εθνικοποίηση του συστήματος παραγωγής, μεταφοράς και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, για ρεύμα φθινό προς όφελος των κοινωνικών αναγκών και του περιβάλλοντος.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΜΕΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Χρειάστηκε να περάσουν 30 χρόνια, να δαπανηθούν 3 δισ. ευρώ, να συντελεστεί ένα αρχαιολογικό έγκλημα, για να γιορτάσει η κυβέρνηση και λοιποί παρατρεχάμενοι, μια μικρή ευθεία 9,6 χλμ. με 13 σταθμούς, που αποτελούν το δίκτυο του Μετρό Θεσσαλονίκης. Στη διήμερη φιέστα των εγκαινίων, με τις μεγαλοστομίες (μπας και ξεχάσει ο κόσμος την ακρίβεια), οι κουβάδες για τα νερά της βροχής (έμπαζαν οι οροφές σε τρεις διαφορετικούς σταθμούς) και η άσκηση για πυρκαγιά τις πρώτες ώρες λειτουργίας των συρμών, προκάλεσαν γέλια και κλάματα μαζί. Όπως και το περίφημο λογότυπο των 30.000 ευρώ, με το οποίο ακόμα γίνεται «πάρτι» στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Το έργο που ταλαιπώρησε για δεκαετίες την καθημερινότητα της πόλης, ξεκίνησε από την γνωστή «τρύπα Κούβελα» μπροστά στα πανεπιστήμια, στα τέλη της δεκαετίας του '80. Το 2006 υπογραφόταν η πρώτη σύμβαση με ορίζοντα παράδοσης το...2012. Τελικά, μετά από απανωτές παρατάσεις, φτάσαμε 2024 για να ολοκληρωθεί. Για τις συνεχείς διακοπές και καθυστερήσεις του έργου, έχουμε πληρώσει ήδη 500 εκατομμύρια για αποζημιώσεις σε εργολάβους, πέρα από την υπέρβαση του αρχικού προϋπολογισμού κατά 2 δισ. ευρώ. Επιπλέον, τρεις νεκροί και δεκάδες τραυματίες στα εργοτάξια του μετρό, είναι ο φόρος «αίματος» των εργατών, για κυλήσουν οι συρμοί. Αποτέλεσμα της εντατικής εργασίας και της απουσίας σοβαρών μέτρων προστασίας και ασφάλειας.

«ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ»

Το μετρό Θεσσαλονίκης, θα αποτελεί για πάντα μνημείο ταλαιπωρίας των κατοίκων, διασπάθισης δημόσιου χρήματος και απίστευτων καθυστερήσεων, κυρίως λόγω διπλοκής κράτους και εργολάβων, αλλά και γιατί συντελέστηκε ένα «πολιτισμικό έγκλημα». Όπως ήταν αναμενόμενο σε μια ιστορική πόλη όπως η Θεσσαλονίκη, κατά τη διάρκεια των εργασιών για την δημιουργία του σταθμού «Βενιζέλου» (και όχι μόνο), ανακαλύφθηκαν και αρχαιότητες μοναδικής σημασίας και ιστορικής αξίας. Παρά τις αντιδράσεις του Σ.Ε.Α., επιστημονικών φορέων, δημοτικών κινήσεων και τις κινητοποιήσεις διάσωσης των αρχαίων ευρημάτων, οι αρχαιότητες του σταθμού Βενιζέλου κομματιάστηκαν και απομακρύνθηκαν.

Σήμερα έχουν επιστρέψει στον χώρο ως ένα τεράστιο «παζλ» πάνω σε μπετονένιο δάπεδο, ως ντεκόρ στο σταθμό για να υποδύονται τους εντυπωσιασμένους ο Μητσοτάκης με την Μενδώνη, κάνοντας λόγο για τον «καλύτερο σταθμό μετρό στον κόσμο». Ακόμα και αν μπορούσαμε να αγνοήσουμε όλα τα παραπάνω, προς όφελος του συγκοινωνιακού προβλήματος της πόλης, τα πράγματα δεν είναι ρόδινα ούτε σε αυτό τον τομέα. Το Μετρό διευκολύνει κυρίως την πρόσβαση στο εμπορικό κέντρο της πόλης, αφήνοντας εκτός δικτύου βασικά σημεία της λειτουργίας της, όπως το αεροδρόμιο, ο σταθμός των ΚΤΕΛ ή η Σίνδος με τους χιλιάδες φοιτητές του ΔΙΠΑΕ και τους εργαζόμενους στη βιομηχανική περιοχή. Λύνει, σύμφωνα με υπολογισμούς, μετά βίας το 12% του κυκλοφοριακού στην πόλη. Σήμερα ποιος τολμά άραγε να ζητήσει από τους κατοίκους της Δυτικής Θεσσαλονίκης να πανηγυρίσουν γιατί υπάρχει μια γραμμή μετρό από Χαριλάου μέχρι τον Νέο Σιδηροδρομικό Σταθμό;

ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ «ΒΡΩΜΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ»

Μεγάλη συζήτηση σηκώθηκε στα εγχώρια ΜΜΕ, για το βιβλίο με τα απομνημονεύματα της Α. Μέρκελ και ιδιαίτερα για την παραγμένη περίοδο 2010-15 και την ελληνική κρίση. Το βιβλίο δεν έπεσε καλά σε δεξιούς και ακροκεντρώους, αφού αφενός καταρρίπτει το αφήγημα Σαμαρά-Μητσοτάκη, πως αν δεν γίνονταν οι εκλογές και κέρδιζε ο ΣΥΡΙΖΑ, η χώρα θα είχε βγει νωρίτερα από τα μνημόνια. Αφετέρου, δείχνει ότι ο Τσίπρας δεν ήταν ένας «τυχοδιώκτης ριζοσπάστης» που ήθελε να τα βάλει με το κατεστημένο και να «βγάλει την Ελλάδα από το ευρώ». Αντίθετα, στα γραφόμενά της, η πρώην καγκελάρια, επαινεί την ικανότητα του ΣΥΡΙΖΑ να κάνει τη «βρώμικη δουλειά» και να περάσει το τρίτο μνημόνιο, με «σχέδιο» Τσίπρα και σε αγαστή συνεργασία με τις ευρωηγεσίες. Ακόμα και το δημοψήφισμα, εντασσόταν σε αυτόν τον σχεδιασμό. Μάλιστα ο ΣΥΡΙΖΑ έσπευσε να βγάλει ανακοίνωση χαράς για τον «ρόλο» που αποδίδει το βιβλίο στον Α. Τσίπρα και την ιστορική του «κωλοτούμπα», το καλοκαίρι του 2015. Τότε που το μερίδιο των μισθών και των συντάξεων ως ποσοστό στο ΑΕΠ συνέχιζε να υποχωρεί με ραγδαίο ρυθμό και στην Κουμουνδούρου... «έσωζαν τη χώρα»!

Το νέο τοπίο της κεντροαριστεράς

Του Σπύρου Αντωνίου

Μετά από δύο εσωκομματικές εκλογές, δύο συνέδρια και τόνους μελάνι για το μέλλον της «προοδευτικής» αντιπολίτευσης, τα κόμματα της κεντροαριστεράς αδυνατούν να αποτελέσουν πειστική εναλλακτική απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη.

ΣΥΡΙΖΑ

Έπειτα από 14 μήνες σκληρών συγκρούσεων και πρωτοφανών καταστάσεων, το ριάλιτι του ΣΥΡΙΖΑ ολοκληρώθηκε με την εκλογή του Σ. Φάμελλου στην ηγεσία (μετά και τη συνεννόηση με τον Π. Πολάκη, να μην υπάρξει δεύτερος γύρος) και την επιστροφή στην «κανονικότητα». Η επανεμφάνιση Τσίπρα στην κάλπη και η συνάντηση με το νέο πρόεδρο θέλει να δώσει την εικόνα της συνέχειας στην Κουμουνδούρου. Παρόλα αυτά, η εξέλιξη αυτή μοιάζει δύσκολο να φέρει και την δημοσκοπική ανάκαμψη του κόμματος, που πλέον κινείται στις σχετικές μετρήσεις, μεταξύ 5-8%.

Πέρα από τη δεύτερη διάσπαση μέσα σε ένα χρόνο, η απόπειρα διακοπής των φυγόκεντρων τάσεων προς το κόμμα Κασσελάκη, δεν είχε και μεγάλη επιτυχία. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ μετρά πια 27 βουλευτές/τριες και έχει χάσει τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, καθώς το ΠΑΣΟΚ αριθμεί 31 βουλευτές/τριες. Ο παραδοσιακός μεταπολιτευτικός δικομματισμός, αργά αλλά σταθερά, αναβιώνει. Το καθημερινό παιχνίδι της μιντιακής επικαιρότητας παίζεται πια ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ και ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον ένα μικρό κόμμα. Το ΠΑΣΟΚ είναι και δημοσκοπικά ενισχυμένο, όμως και πάλι υπολείπεται του να αποτελέσει τον βασικό αντιπολιτευτικό πόλο.

Ο Φάμελλος θα χρειαστεί να ενώσει μια ετερόκλητη πλειοψηφία των τελευταίων μηνών, που εκδίωξε με διάφορες αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις τον πρώην πρόεδρο και έκανε λόγο για «σχέδια της διαπλοκής στον ΣΥΡΙΖΑ, που θέλουν τη ρευστοποίηση του κόμματος». Μόνο που τα ίδια πρόσωπα που κατήγγειλαν σχέδιο διάλυσης του ΣΥΡΙΖΑ, είχαν στηρίξει ολόψυχα την εκλογή Κασσελάκη το 2023. Η μετά Τσίπρα εποχή αφήνει τον ΣΥΡΙΖΑ με βαριά «τραύματα» σε επίπεδο αξι-

οπιστίας, οργανωτικής δύναμης και εκλογικής επιρροής. Αλλά και οικονομικά, με τους εργαζόμενους στο κόμμα και τα κομματικά ΜΜΕ να παραμένουν απλήρωτοι.

Σε επίπεδο πολιτικής φυσιογνωμίας, η κεντροαριστερή γραμμή Φάμελλου με τον ήπιο τόνο και την φιλικότητα στην αντίληψη των «ευρύτερων συναινέσεων», δεν αφήνει ελπίδες για κάποια αριστερή στροφή. Η επάνοδος σε τροχιά κυβερνησιμότητας, υπάρχει σαν προοπτική μόνο σε περίπτωση εκλογικής συμμαχίας ή κυβερνητικής συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ. Αν το τελευταίο δεν προκρίνει μια κυβέρνηση μεγάλου συνασπισμού με τη ΝΔ, παρόλο που σήμερα κάτι τέτοιο συγκεντρώνει μικρές πιθανότητες.

Κόμμα Κασσελάκη

Κίνημα Δημοκρατίας, ονομάστηκε τελικά το κόμμα του Stefanos, ο οποίος άρχισε τις περιόδους του από τον Γοργοπόταμο, για να συμβολίσει την πίστη του στην «εθνική ενότητα». Το άγχος του,

ανθρώπους που αποδοκιμάζουν συνολικά το πολιτικό σύστημα, που όμως δύσκολα φτάνουν μέχρι την κάλπη.

Σε επίπεδο θέσεων, ο Κασσελάκης νιώθει απελευθερωμένος πλέον από τη θητεία ΣΥΡΙΖΑ (επικριτικές αναφορές για το Μάτι και το δημοψήφισμα), επιχειρώντας να εμφανιστεί ως -ακόμα ένας- Έλληνας Μακρόν, με ένα πιο «αριστερό Ποτάμι». Ένα κόμμα «πιο αριστερό από την αριστερά και πιο κεντρώο από το κέντρο»(!), όπως μας πληροφορήσε ο ιδρυτής του. Κόμμα «business friendly» στην οικονομία (μείωση φόρων και εισφορών για τις επιχειρήσεις), πατριδοκάπηλο στα «εθνικά» (συντάσσεται με την κριτική του Αντώνη Σαμαρά στα ελληνοτουρκικά) και προοδευτικό στα ζητήματα δικαιωμάτων (φιλελεύθερη «πολιτική των ταυτοτήτων»).

Νέα Αριστερά

Η Νέα Αριστερά είναι πια κανονικό κόμμα, ο Αλέξης Χαρίτσης είναι -και με εκλογή από το Συνέ-

πράξη σε αυτή την κατεύθυνση, το κάλεσμα Χαρίτσης στα «προοδευτικά» κόμματα να καταψηφίσουν τα υπέρογκα εξοπλιστικά, που υπάρχουν στον προϋπολογισμό. Η προσπάθεια αυτού του χώρου να αξιοποιήσει την «αύρα» του Νέου Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία και να παρουσιαστεί ως μια κάποια ελληνική εκδοχή του είναι καρικατούρα.

Ιδιαίτερα όταν η ανασυγκρότηση του χώρου της κατακερματισμένης κεντροαριστεράς επιχειρείται σε συντηρητικότερη βάση, με ακόμα πιο μετριοπαθείς θέσεις και εντελώς «από τα πάνω». Χωρίς αλληλοτροφοδότηση με τις κοινωνικές αντιστάσεις, χωρίς αξιόπιστο πολιτικό σχέδιο και την παρουσία ηγεμονικής δύναμης της ριζοσπαστικής Αριστεράς (Ανυπότακτη Γαλλία).

Μετάλλαξη

Η συστημική μετάλλαξη, η υπόκλιση στην κυρίαρχη ιδεολογία και ο άκρατος κυβερνητισμός, παραμένουν τα μεγαλύτερα εμπόδια για την ανάκαμψη της κεντροαριστεράς. Τα κόμματα αυτά διέψευσαν προσδοκίες και ελπίδες, υλοποίησαν αντιλαϊκά μέτρα. Δεν αμφισβητούν ουσιαστικά τη λογική του κέρδους και το καθεστώς εργασιακής εκμετάλλευσης. Υποστηρίζουν τις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες του ελληνικού κράτους και πριμοδοτούν τον ελληνικό «τσαμπουκά» στο Αιγαίο. Με όλα αυτά είναι μοιραίο να μην μπορούν να εμφανιστούν ως εναλλακτική απέναντι στη ΝΔ. Ταυτόχρονα, αυτό σε μεγάλο βαθμό τροφοδοτεί, τόσο την αποχή, όσο και την άνοδο της ακροδεξιάς.

Από τη στιγμή που τα πολιτικά υποκείμενα της κεντροαριστεράς βρίσκονται σε παρατεταμένη δομική κρίση, η οποία είναι αποτέλεσμα επιλογών που έκαναν τα ίδια, είναι αδύνατο να εμπνεύσουν και να κινητοποιήσουν την κοινωνία. Πόσο μάλλον όταν η στρατηγική τους εξαντλείται στη διαχείριση της ζοφερής πραγματικότητας, χωρίς ίχνος αντικαπιταλισμού ή έστω «μεταρρυθμιστικού ριζοσπαστισμού», που θα αποτελούσε ρήξη με τον νεοφιλελευθερισμό και θα βελτίωνε τη ζωή της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Ο κόσμος που ζει από τη δουλειά του, η νεολαία των αδιεξόδων, ο κόσμος των αγώνων και της Αριστεράς, δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τη θολή σούπα του «προοδευτισμού».

Η συστημική μετάλλαξη, η υπόκλιση στην κυρίαρχη ιδεολογία και ο άκρατος κυβερνητισμός, παραμένουν τα μεγαλύτερα εμπόδια για την ανάκαμψη της κεντροαριστεράς. Τα κόμματα αυτά διέψευσαν προσδοκίες και ελπίδες, υλοποίησαν αντιλαϊκά μέτρα.

παραμένει αν θα καταφέρει να μαζέψει τους 10 βουλευτές που χρειάζονται για τη σύσταση κοινοβουλευτικής ομάδας. Και όπως πάει το πράγμα, μέχριώρας τουλάχιστον, τα νούμερα δεν βγαίνουν. Αν και η δεξαμενή των ανεξάρτητων, όλο και μεγαλώνει.

Ο Κασσελάκης προχώρησε στον νέο πολιτικό σχηματισμό, όπως αρμόζει σε σχήμα της μεταπολιτικής. Στην πράξη χωρίς δομή (η επαφή θα είναι κατά βάση διαδικτυακή), με μέλη οπαδούς που υμνούν την αρχηγική προσωπικότητα και κυρίως χωρίς σαφές πολιτικό στίγμα. Το κόμμα θα απευθύνεται και στους κεντροδεξιούς, αλλά θα είναι κεντροαριστερό, όπως υποστηρίζει ο πρόεδρος του, στοχεύοντας κυρίως στο «απολιτικό» ακροατήριο ή σε

δριο- πρόεδρος, ενώ εκλέχτηκαν και τα καθοδηγητικά όργανα. Η νέα κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ, δημιουργεί ένα ερώτημα: θα μπορούσε η Νέα Αριστερά, να βρεθεί ξανά με τον ΣΥΡΙΖΑ σε ένα μετωπικό σχήμα; Για την ώρα τα στελέχη της ΝΕΑΡ (το μισό υπουργικό συμβούλιο του Τσίπρα δηλαδή, που υπερασπίζεται το κυβερνητικό έργο 2015-19), δεν βλέπουν σημείο σύγκλισης με τον ΣΥΡΙΖΑ, διότι αυτός, λένε, έχει μετατοπιστεί προς το κέντρο. Βέβαια μπροστά στον κίνδυνο απώλειας της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης, πολλά μπορούν να αλλάξουν.

Παράλληλα, η ΝΕΑΡ επιμένει στην ανάγκη δημιουργίας «λαϊκού μετώπου για την υπεράσπιση της δημοκρατίας και της κοινωνίας», απέναντι στη Δεξιά. Πρώτη

Ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική Αριστερά Αναγκαίος ο συντονισμός και η ενότητα δράσης

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ζούμε σε μια εποχή μεταβατική προς ένα καινούργιο, αδιευκρίνιστο για την ώρα πολιτικό τοπίο. Οι δυνάμεις που φιλοδοξούν να συγκροτούν κυβερνητικό «κορμό», αλλά και εκείνες που προορίζονται για «μεγάλους» αντιπολιτευτικούς ρόλους, βρίσκονται κάτω από ισχυρές πιέσεις μετάλλαξης. Η έρπουσα κρίση ηγεσίας στη ΝΔ, η στασιμότητα στο ΠΑΣΟΚ και η διαλυτική φαρσοκωμωδία στον ΣΥΡΙΖΑ, είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Σε αυτές τις συνθήκες οι πολιτικοί κίνδυνοι για τον κόσμο μας παραμένουν ισχυροί, αλλά συνυπάρχουν με τις πιθανότητες της πολιτικής ανάκαμψης και αντεπίθεσης. Στο διεθνές πεδίο, η εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ, αλλά και η «έκπληξη» του μετώπου της Αριστεράς στη Γαλλία, περιγράφουν αυτό το «δίδυμο» ενδεχόμενο στη συγκυρία.

Σε μια τέτοια εποχή, ο πολιτικός συντονισμός των δυνάμεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και η επιδίωξη της μέγιστης εφικτής ενότητας στη δράση τους, δεν είναι μια προαιρετική πολυτέλεια. Είναι η υποχρεωτική επιλογή για να ανταποκριθούμε στα πιεστικά πολιτικά καθήκοντα, αλλά και η μοναδική «οδός» για τη συνολική μεγέθυνση αυτού του «χώρου», όπως και για την υγιέστερη ανάπτυξη της κάθε μιας από τις δυνάμεις που τον απαρτίζουν.

Είναι γνωστό ότι μια ενωτική εκλογική τακτική έχει, συνήθως, απαιτητικές προϋποθέσεις. Προϋποθέτει μια μίνιμουμ (αλλά ουσιαστική) προγραμματική σύγκλιση, μια μίνιμουμ (αλλά αισθητή) πολιτική «ορατότητα» σε εθνικό επίπεδο, ένα ελάχιστο αλλά σοβαρό «ήθος» συνεργασίας. Για την ώρα (ευτυχώς) δεν αντιμετωπίζουμε την πρόκληση-υποχρέωση μιας κοινής εκλογικής δοκιμασίας. Αν θέλουμε να μην επαναληφθούν οι αδιέξοδες εκλογικές παρεμβάσεις απλής καταγραφής, αλλά και οι βιαστικές εκλογικές συγκολλήσεις που συσσωρεύουν μάλλον πολιτικά τραύματα παρά επιτυχίες, τότε θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα

καθήκοντα του πολιτικού συντονισμού/ενότητας στη δράση από τη σκοπιά των κινηματικών καθήκοντων και της πολιτικής όσμωσης/συγκρότησης της τακτικής μας, αφήνοντας τις σκέψεις για τις εκλογικές συμμαχίες για όταν αυτές γίνουν αναγκαίες.

Όλες οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν έχουν βγάλει τα ίδια συμπεράσματα από τον απολογισμό της προηγούμενης περιόδου, δεν κινούνται με τις ίδιες ταχύτητες και στοχεύουν στο κρίσιμο ζήτημα του πολιτικού συντονισμού/ενότητας στη δράση.

Οι οργανώσεις Αναμέτρηση, Μετάβαση, Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, ΔΕΑ, ΑΠΟ και ΚΕΜΑ οργάνωσαν μαζί μια ουσιαστική συζήτηση για την εμπειρία της γαλλικής Αριστεράς. Η εισήγηση του Ολιβιέ Μπεζανσενό (στελέχους της ιστορικής LCR και σήμερα του NPA-L' Anticapitalise) κατέληξε σε μια κρίσιμη υπογράμμιση: στις σημερινές συνθήκες, είτε, γίνεται πιο στενό και δύσβατο το «μονοπάτι» της αναγκαίας τακτικής της ριζοσπαστικής Αριστεράς, που οφείλει να λογοδοτεί στην ιδεολογική παράδοση του Ενιαίου Μετώπου, περνώντας ανάμεσα στα συμμετρικά λάθη του οπορτουνισμού και του σεχαρισμού. Όμως αυτό το «μονοπάτι» οφείλουμε να το ανοίξουμε, βαδίζοντάς το. Δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική τακτική που να επιχειρεί στην πράξη κι όχι στα λόγια να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις και τα καθήκοντα που έρχονται κατά πάνω στον κόσμο μας.

Στα πλαίσια του γιορτασμού της φετινής επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, οι Αναμέτρηση, Μετάβαση και ΔΕΑ οργάνωσαν μια κοινή συζήτηση για τα 50 χρόνια από τη μεγάλη εργατική Μεταπολίτευση. Στη διαδήλωση για το Πολυτεχνείο οι παραπάνω οργανώσεις αλλά και το Δίκτυο και το Ξεκίνημα βάδισαν μαζί. Ελπίζουμε να αποδειχθεί ένα βήμα για την, κατά τη γνώμη μας, αναγκαία προσπάθεια για κοινά μπλοκ στις μεγάλες διαδηλώσεις.

Η προσπάθεια ασφαλώς δεν αφορά μόνο τις «κεντρικές» διαδηλώσεις. Οι νεολαιίστικες και κυρίως οι εργατικές κινητοποιήσεις είναι εξίσου καθοριστικές. Έτσι για εμάς,

το μπλοκ της ΜΑΧΗΣ (και η συμπόρευση με σωματεία αλλά και τη Συνέλευση 8 Μάρτη) στη διαδήλωση της απεργίας της 20 Νοέμβρη, αλλά και η από κοινού παρέμβαση σε πολλά σωματεία και ομοσπονδίες, ήταν ένα θετικό βήμα που θα πρέπει να επαναληφθεί σε ανώτερο και πιο συστηματικό επίπεδο.

Η ΔΕΑ έχει δηλώσει ότι θεωρεί ότι όλες οι οργανώσεις που αναφέρθηκαν παραπάνω έχουν ειδικά και αυξημένα καθήκοντα και υποχρεώσεις. Οφείλουν να επιδιώκουν να λειτουργήσουν ως «κινητήρας» για την εμπέδωση της τακτικής του πολιτικού συντονισμού και της ενότητας στη δράση.

Από αυτόν τον «κύκλο» κοινών παρεμβάσεων προκύπτουν κάποια κρίσιμα για τη συνέχεια συμπεράσματα:

α) Δεν πρέπει να γίνεται αποδεκτή καμιά τάση «αποκλεισμού» της α' ή της β' δύναμης, στο όνομα αποκλίσεων τακτικής ή εμφάσεων. Οι διαφορές στις εκτιμήσεις είναι απολύτως φυσιολογικές μετά τις εμπειρίες μιας τόσο «πυκνής» περιόδου. Όμως η εκτίμηση για το χαρακτήρα της κάθε τάσης οφείλει να προκύπτει μέσα από τις «εξετάσεις» που ο καθένας και η καθεμιά από εμάς έχει δώσει σε μακρό χρόνο.

β) Η περίοδος αυγατίζει τη σημασία της τακτικής απέναντι σε συγκροτήσεις που έχουν προκύψει από τον θρυμματισμό του ΣΥΡΙΖΑ. Κατά τη γνώμη μας είναι αναγκαία μια σαφής διάκριση. Αφενός, τα καθήκοντα συγκρότησης «πόλου» στις σημερινές συνθήκες αφορούν τις οργανώσεις που προαναφέραμε. Αφετέρου, απέναντι στον κόσμο πχ της ΝΕΑΡ και του ΜΕΡΑ25, υπάρχει πάντα η υποχρέωση για συγκεκριμένες συνεργασίες στο κινηματικό επίπεδο ή ακόμα και σε κάποιες συγκεκριμένες πολιτικές αιχμές.

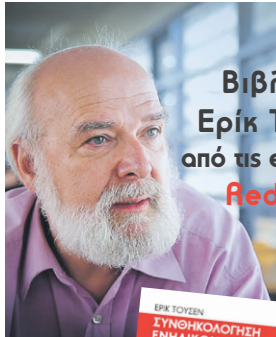
γ) Ο πολιτικός συντονισμός περιλαμβάνει την υποχρέωση κοινής πολιτικής συζήτησης. Ο δικός μας απολογισμός για τις συζητήσεις που προαναφέραμε είναι θετικός. Έτσι θα επιδιώκουμε να έχει συνέχεια αυτή η προσπάθεια, με την οργάνωση κοινών συζητήσεων πάνω σε θέματα που είναι καθοριστικά για τη γραμμή μας μέσα στη συγκυρία.

δ) Είναι σαφές και κατανοητό ότι κάθε οργάνωση έχει το δικό της «κύκλο» ετοιμότητας για απαντή-

σεις. Αυτό πρέπει να γίνεται αποδεκτό με τον πιο αυθεντικό, τον πιο συντροφικό τρόπο. Όμως αυτό δεν συνεπάγεται την αναστολή των ενωτικών πρωτοβουλιών παρέμβασης και συζήτησης. Αντίθετα, η συστηματική συνέχειά τους βοηθά όλους και τον καθένα χωριστά να δώσουν τις απαντήσεις στο πιο ουσιαστικό εφικτό επίπεδο.

ε) Υπάρχουν καθήκοντα απέναντι στα οποία οι καθυστερήσεις είναι ανεπίτρεπτες. Η οργάνωση μιας κοινής καμπάνιας για την Παλαιστίνη, ως αιχμή για τα αντιιμπεριαλιστικά-αντιπολεμικά καθήκοντα σήμερα, είναι κατά τη γνώμη μας επείγουσα υποχρέωση.

Με αυτόν τον τρόπο θα κινηθεί η ΔΕΑ, ελπίζοντας ότι τα πρώτα θετικά βήματα που έγιναν θα έχουν συνέχεια.

**Βιβλίο του
Ερίκ Τσουζέν
από τις εκδόσεις
RedMarks**

**ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ
ΕΝΗΛΙΚΩΝ**

«Το βιβλίο-απάντηση του συντονιστή της «Επιτροπής Αλήθειας Δημοσίου Χρέους» στους ισχυρισμούς Τσίπρα και τις αυταπάτες Βαρουφάκη»

**ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ
ΧΡΕΟΣ**

Η ιστορία του και η σημασία του στη σημερινή κρίση

redmarks.gr
redmarks.ekdoseis
τηλ. 210.82.33.761
redmarks.publ

Καθηλωμένοι μισθοί και κοινωνικές δαπάνες, «στο Θε

Προϋπολογισμός για τους εργαζόμεν

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ανταποδοτικότητα των φόρων που πληρώνει η εργαζόμενη κοινωνία είναι στο μηδέν και τα ψέματα μέσω παραπλάνησης που εξαπολύει η κυβέρνηση για μείωση της φορολογίας επί των ημερών της, συνεχίζονται ανερευθράστα και αδιάκοπα.

Η φορολογία μειώνεται μόνο για τους πλούσιους και τις επιχειρήσεις τους, ενώ οι εργαζόμενες-οι πληρώνουμε πλεονάσματα, υπερκέρδη, χρέος κι επιπλέον, για την υγεία μας, τις προνοιακές δομές και την παιδεία των παιδιών.

Ο προϋπολογισμός, ο αναπτυξιακός νόμος και όλη η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης μεροληπτούν ανοιχτά ταξικά, αλλά το αφήγημα διαστρεβλώνει την πραγματικότητα (ή έτσι νομίζουν).

Η... πραγματική αλήθεια έχει ήδη περιγραφεί συμπυκνωμένα σε άρθρο της προηγούμενης Εργατικής Αριστεράς και ξαναθυμίζω: «Αν εργάζεσαι στην εστίαση, θα φορολογηθούν ακόμα και τα φιλοδωρήματα που τυχόν παίρνεις. Αν όμως κάνεις 'επένδυση', θα απαλλαγείς από τα 'φορολογικά βάρη'».

Η εργατική τάξη πληρώνει τεράστια ποσά σε φόρους (έμμεσους και άμεσους) και μετά, ξαναπληρώνει για να ζήσει, ενώ οι μισθοί στην Ελλάδα δεν έχουν προσεγγίσει τα προ μνημονίων επίπεδα και η ακρίβεια της απληστίας τοακίζει τις ζωές όσων παράγουν τον πλούτο, αλλά δεν μπορούν να τον καταναλώσουν.

Το σύνολο των φορολογικών εσόδων προβλέπεται να εκτιναχθεί στα 69,203 δισ. ευρώ, δηλαδή 2,5 δισ. παραπάνω από το 2024! Πρόκειται για νέα φοροεπιδρομή στα λαϊκά εισοδήματα.

Το πρωτογενές πλεόνασμα το 2025 προβλέπεται να ξεπεράσει τα 6 δισ., ακόμα περισσότερα κι απ' τα όσα προβλέπονταν στο Πρόγραμμα Σταθερότητας, για 5 δισ. ευρώ.

Ακόμα πιο ταξικός διαπιστώνουμε ότι είναι ο φετινός προϋπολογισμός της κυβέρνησης, αναλύοντας την προέλευση του συντριπτικά μεγαλύτερου σκέλους των εσόδων: οι φόροι που καταβάλλουν τα λαϊκά στρώματα εκτοξεύθηκαν, κατά περισσότερο από 3 δισ. ευρώ το 2024 συγκριτικά με το 2023, ενώ φέτος, προβλέπεται επιπλέον αύξηση κατά 3 δισ. ευρώ.

Εδώ αξίζει να μπει ένας... μεγάλος αστερίσκος για να αποκαλυφθεί ακόμα περισσότερο η ταξική αδικία. Για να αποκαλυφθεί ποιοι-ες έχουν το κεφάλαιο και ποιοι-οι πληρώνουν φόρους.

Τα κέρδη των τραπεζικών ομίλων μόνο το πρώτο 9μηνο του χρόνου φτάνουν τα 3 δισ. ευρώ, με κεντρικούς άξονες του «αναβαλλόμενους φόρους» και τις αδικαιολόγητες, υπέρογκες προμήθειες που μας φορτώνουν για κάθε συναλλαγή που κάνουν με μόνες-οι μας.

Τα κέρδη των ενεργειακών ομίλων είναι της τάξης του 230%, την ώρα που πάνω από το 40% του πληθυσμού αφήνει απλήρωτους 1-2 λογαριασμούς ρεύματος και το 25% δεν μπορεί να ζεστάνει ή να δροσίσει το σπίτι του με επάρκεια.

Τα κέρδη της ΔΕΗ ΑΕ έφτασαν τα 1,35 δισ. ευρώ μέσα σε 9 μήνες, 492% πάνω σε σχέση με δύο χρόνια πριν.

Ο στόλος αξίας 180 δισ. των εφοπλιστών απολαμβάνει πάνω από 50 φοροαπαλλαγές.

Πού πηγαίνουν τα λεφτά μας; Τα δισεκατομμύρια που πληρώνει η εργαζόμενη κοινωνία, ενώ επιβιώνει (ή δεν επιβιώνει) με μισθούς που δεν επαρκούν ούτε για μισό μήνα;

Την ώρα που η κυβέρνηση «δυσκολεύεται τραγικά» να δώσει ένα 2οάρικο το μήνα στους δημοσίους υπαλλήλους και προϋπολογίζει το μικτό κόστος της νέας παρέμβασης για το 2025 σε 143 εκατ. ευρώ περίπου, ενώ θέτει ως κυβερνητικό στόχο το εισαγωγικό κλιμάκιο στο Δημόσιο να φτάσει στα 950 ευρώ την Πρωτοχρονιά του 2027 και καθλώνει διανόμου τον κατώτατο μισθό στον ιδιωτικό τομέα, αποκλείοντας τις συλλογικές διαπραγματεύσεις (βλέπε σχετικό άρθρο στις άλλες σελίδες της Ε.Α.), ο πρωθυπουργός είναι πολύ γαλαντόμος προς τις αγαπημένες του αγορές.

Ο πρωθυπουργός, με τα ίδια του τα λόγια για τις πρόσφατες αποπληρωμές δηλώνει: «Θεωρώ ότι αντικατοπτρίζουν την ισχυρή θέση της ελληνικής οικονομίας. Θέλουμε πάντα να εκπλήσσουμε ευχάριστα τις αγορές. Πιστεύω ότι θα πρέπει να περιμένετε επιπλέον αποπληρωμές ύψους 5 δισεκατομμυρίων το 2025 από τα δάνεια του Greek Loan Facility που θα ωρίμαζαν μεταξύ 2033 και 2042». Αυτή είναι η ισχυρή οικονομία κατά την

κυβέρνηση της Ν.Δ. και όχι οι μισθοί και οι συντάξεις όσων τροφοδοτούν τον προϋπολογισμό!

Ο άλλος τομέας που καταγράφει δι-αδοχικές αυξήσεις από χρόνο σε χρόνο είναι αυτός των εξοπλισμών. Πέρα από τα περισσότερα από 2 δισ. ευρώ που «άνετα» ξοδεύονται για να στέλνονται φρεγάτες 3.000 μίλια από τα σύνορα και για όπλα για τη συντήρηση κι επικίνδυνη όξυνση του πολέμου στην Ουκρανία, δυσβάστακτα προγράμματα «τρέχουν» καθώς άρχισαν οι παραλαβές φρεγατών, Ραφάλ κ.ά., ενώ το υπουργείο Άμυνας προαναγγέλλει νέες πανακρίβες αγορές: «Άλλη μία Μπελαρά» ανακοίνωσε ο Δένδιας από τη Γαλλία, «άλλα 6 Ραφάλ» ζητά η Πολεμική Αεροπορία σύμφωνα με τον Τύπο. Η στρατηγική συμμαχία με τον Κράτος του Ισραήλ, ακλόνητη και συνένοχη μετά από έναν ολόκληρο χρόνο γενοκτονίας σε δημόσια θέα στη Γάζα, λέει πολλά για το πού θέλει να «μιοιάσει» και το ελληνικό κράτος καθώς εξοπλίζεται ως τα δόντια, επαναλαμβάνουμε από το προηγούμενο φύλλο της Ε.Α.

Και ενώ οι κακοκαιρίες, οι... καλοκαιρίες, οι πυρκαγιές, οι ασθένειες των ζώων παροσιάζονται ως «φυσικές» καταστροφές και δεν αντιμετωπίζονται με κρατικό σχεδιασμό, οι εποχικοί δασοπυροσβέστες αντιμετωπίζονται με ξύλο και χημικά από τα ΜΑΤ κάθε χειμώνα, όταν διεκδικούν τη μονιμοποίησή τους!

Επίσης, λεφτά υπάρχουν και έχουν ήδη δρομολογηθεί από τον Γ. Φλωρίδη, για το άνοιγμα τριών νέων φυλακών...

Καμία κοινωνική προστασία και πρόνοια!

Οι κοινωνικές δαπάνες -με βάση και τις νεοεισαγόμενες «οροφές δαπανών» της ΕΕ- θα παραμείνουν παγωμένες, στην καλύτερη περίπτωση στα όρια του πληθωρισμού, ενώ οι δαπάνες δεν προϋπολογίζεται ούτε καν να προσεγγίσουν τις υπάρχουσες ανάγκες και ελλείψεις σε Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, υποδομές για την εργαζόμενη πλειοψηφία, που καλείται να ανταπεξέρχεται ατομικά στα πάντα.

Χαρακτηριστικά, το ποσό των κοινωνικών παρεμβάσεων για το 2025 φτάνει τα 1,1 δισ. ευρώ, όταν το σύνολο των φορολογικών εσόδων θα εκτιναχθεί στα 69,203 δισ. ευρώ, δηλαδή 2,5 δισ. παραπάνω από το 2024.

Η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά 1%, που αφορά εργοδότες και εργαζόμενους και επιβαρύνουν συγκεκριμένα τον κλάδο της περίθαλψης, έρχεται να προστεθεί σωρευτικά από το 2019 και ανέρχεται σε 5,4 ποσοστιαίες μονάδες (από 40,56% σε

35,16%). Αυτό το μέτρο δεν σημαίνει καθόλου αύξηση των εργατικών εισοδημάτων, κάθε άλλο! Αποτελεί άλλη μια γενναία απαλλαγή των ασφαλιστικών εισφορών για τις επιχειρήσεις, ενώ για τον κόσμο της δουλειάς σημαίνει ότι τα Ταμεία του ζημιώνονται.

Επιπλέον, η κυβέρνηση ακολουθεί πιστά την πολιτική της δραματικής μείωσης, έως εξαφάνισης του «μη μισθολογικού κόστους», ικανοποιώντας σταδιακά το πάγιο αίτημα των εργοδοτών για μηδενισμό των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών.

Στον προϋπολογισμό δεν υπάρχει «δημοσιονομικός χώρος» ούτε για την προστασία των λαϊκών νοικοκυριών από την κλιματική κρίση. Ανακοινώθηκε λοιπόν το υποχρεωτικό χαράτσι για την προστασία των κατοικιών, των οχημάτων, των χωραφιών κλπ από τα ακραία καιρικά φαινόμενα και τους σεισμούς προς τις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες, διευρύνοντας τη σφαίρα της

ατομικής ευθύνης, ενώ θησαυρίζει ακόμα ένας ιδιωτικός επιχειρηματικός (και αφερέγγυος) κλάδος.

Και ενώ η έμφυλη βία, σε διαδοχικά και πυκνά περιστατικά, είναι πλέον ορατή και στους πιο δύσπιστους και ενώ, χιλιάδες είναι οι γυναίκες που έχουν καλέσει στη γραμμή SOS 15900 ή έχουν απευθυνθεί στο υποστηρικτικό δίκτυο δομών της πάλι ποτέ Γενικής Γραμματείας Ισότητας των Φύλων, οι δημόσιες δομές είναι υπό αίρεση και το προσωπικό τους υπό ομηρία, αφού έως σήμερα εξακολουθούν να αντιμετωπίζονται ως «πειραματικές δομές» με ημερομηνία λήξης, που χρηματοδοτούνται μέσω προγραμμάτων ΕΣΠΑ. Όχι από τον κρατικό προϋπολογισμό. Και παρόλο που η ανάγκη για την υποστήριξη των γυναικών θυμάτων βίας είναι διαρκής, για την κυβέρνηση αυτό δεν συνεπάγεται χρηματοδότηση μόνιμων δομών και μόνιμου προσωπικού,

αλλά επικοινωνιακά τρικ απερίγραπτης υποκρισίας!

Οι προνοιακές δομές αφήνονται να ρημάζουν χωρίς χρηματοδότηση και προσωπικό.

Ακραία, πολλά και τρομακτικά τα παραδείγματα: οι εποπτευόμενοι, από το υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, φορείς πρόνοιας, τα Κέντρα Κοινωνικής Πρόνοιας, το Θεραπευτήριο Χρόνιων Παθήσεων Ευρυτανίας, Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης (ΕΚΚΑ), Κέντρο Εκπαίδευσης και Αποκατάστασης Τυφλών (ΚΕΑΤ) και στο Εθνικό Ίδρυμα Κωφών (ΕΙΚ) μεταξύ αυτών. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Υπουργείου Εσωτερικών (όπως αποτυπώνονται στις 18-11-2024), η κάλυψη των οργανικών θέσεων, σε πολλά από αυτά είναι ακόμα και κάτω του 30%.

Οι δήμοι και οι κοινωνικές υπηρεσίες τους έχουν αφεθεί με ελάχιστη έως καθόλου χρηματοδότηση, την ώρα που νέοι, κρίσιμοι και απαραίτητοι τομείς ανατίθενται στην ευθύνη τους (βλέπε σχολική στέγη κ.ά.).

«κό» φόροι και εξοπλισμοί νους: πολλά βάζετε-λίγα παίρνετε

Άθλια η κατάσταση στην Παιδεία

Μόνο άθλια και επικίνδυνη μπορεί να χαρακτηριστεί η κατάσταση που επικρατεί στην Παιδεία, με σοβαρά προβλήματα στα παλιά και ακατάλληλα, στην πλειοψηφία τους, κτήρια που στεγάσουν μαθητ(ρι)ές, τα κενά σε εκπαιδευτικούς, τους μισθούς πείνας σε αναπληρωτ(ρι)ές εκπαιδευτικούς, τα μειωμένα σχολικά γεύματα για τα παιδιά της λαϊκής οικογένειας, τα συγχωνευμένα και υπερπληθή τμήματα.

Στην παιδεία, ο προϋπολογισμός του 2008 έδινε 7,6 δισ. ευρώ, ενώ αυτός του 2025 δίνει μόλις 6,4 δισ. ευρώ!

Η μοναδική αγωνία της κυβέρνησης για τη δημόσια εκπαίδευση είναι το τσάκισμα κάθε συλλογικής αντίστασης (βλέπε απεργία-αποχή ενάντια στην αξιολόγηση), των σωματείων των εκπαιδευτικών, αλλά και η εξόντωση κάθε συνδικαλιστριάς και συνδικαλιστή ξεχωριστά. Εκεί εξαντλούνται οι «ευαισθησίες» της.

Την ώρα που «δεν δίνουν φράγκο» για τη δημόσια παιδεία σε κάθε βαθμίδα, βαφτίζεται σύγχρονο το «στοίβαγμα» 25 και πλέον μαθητών σε κάθε τμήμα, τα χιλιάδες κενά κοστίζουν εκατοντάδες χαμένες διδακτικές ώρες για τα παιδιά των εργαζομένων, τα κτήρια αντιμετωπίζουν σοβαρά ζητήματα σχετικά με τη συντήρησή τους,

μετρώντας καθημερινά περιστατικά που σχετίζονται με την ασφάλεια και την υγεία μαθητών και εκπαιδευτικών. Επιπλέον, η κυβέρνηση, έδωσε ένα καίριο πλήγμα στην καθημερινή λειτουργία των σχολικών μονάδων καταργώντας τις σχολικές επιτροπές, οδηγώντας έτσι τα σχολεία στην οικονομική ασφυξία.

Η περίπτωση της διάλυσης της Δημόσιας Υγείας

Το 2008 οι δαπάνες για την υγεία ήταν 6,2 δισ. ευρώ, ενώ στον προϋπολογισμό για το 2025 είναι 6,7 δισ. ευρώ, μια αύξηση που δεν καλύπτει ούτε τον πληθωρισμό.

Στις δαπάνες για την Υγεία το κράτος συμμετέχει με μόλις 30%, ενώ ο κόσμος της δουλειάς πληρώνει από την τσέπη του το 70%, είτε γιατί στις διαγνωστικές εξετάσεις υπάρχει περιορισμός, είτε γιατί δεν καλύπτονται από τον ΕΟΠΠΥ, είτε γιατί δεν μπορούν να γίνουν, λόγω υποστελέχωσης και έλλειψης εξοπλισμού, στις δημόσιες δομές Υγείας. Αντί μονίμων προσλήψεων, ώστε να καλυφθούν τα κενά, η κυβέρνηση εξακολουθεί να μιλά για τις αντοχές της οικονομίας, που πρακτικά σημαίνει ότι θα συνεχιστεί η υποχρηματοδότηση και η υποστελέχωση των δημόσιων μονάδων Υγείας και συνολικά η ιατροφαρμακευτική

περίθαψη θα ευνοεί τους ιδιωτικούς ομίλους του κλάδου. Το μοντέλο του κόβιντ, δηλαδή!

Τα κενά νοσηλευτικού μόνο προσωπικού στα δημόσια νοσοκομεία να ξεπερνούν τις 15.000. Αν προσθέσουμε το λοιπό προσωπικό και το ιατρικό προσωπικό τα κενά είναι πολύ μεγαλύτερα.

Όπως έγραφε η ΟΕΝΓΕ στην ανακοίνωσή της για την Γενική Απεργία της 20/11, «Απεργούμε γιατί δεν ανεχόμαστε την εποχή της ΑΙ και της ρομποτικής χειρουργικής, το 49% των ασθενών μας να μη βρίσκει γιατρό και το 24% να μη μπορεί να κάνει αναγκαίες εξετάσεις. Απεργούμε γιατί την ώρα που οι δημόσιες δομές υγείας έχουν συρρικνωθεί κατά 40% συγκριτικά με το 2009 και το προσωπικό τους έχει απομείνει μισό, γερασμένο και εξουθενωμένο, οι ιδιωτικοί όμιλοι της υγείας κάνουν 'τρέλό' πάρτι κερδών».

Η κυβέρνηση και με το νέο προϋπολογισμό συνεχίζει την οικονομική ασφυξία της Δημόσιας Υγείας.

Όπως αποκαλύπτει η ΟΕΝΓΕ, ολοκληρώνεται το έγκλημα της παράδοσης της μοναδικής δημόσιας Παιδοογκολογικής μονάδας της χώρας, με την υποδομή και το προσωπικό της στο ιδιωτικό - επιχειρηματικό χαρακτήρα ΝΠΙΔ «Ογκολογικό Νοσοκομείο Παιδών Μαριάννα Β. Βαρδινο-

γιάννη - Ελπίδα».

Και ενώ δεν έχουν καμιά ηθική αναστολή στην αντιμετώπιση ακόμα και του παιδικού καρκίνου ως επιχειρηματική ευκαιρία για χρυσές δουλειές και ενώ προσθέτουν προβλήματα στον κόσμο που ζει από τη δουλειά του, με την υποβάθμιση της Μονάδας Μεταμόσχευσης Οργάνων του «Ευαγγελισμού» σε συνδυασμό με την αφαίρεση της αρμοδιότητας διενέργειας μεταμοσχευτικού ελέγχου από τα 2 δημόσια νοσοκομεία του «Ευαγγελισμού» και του «Γεννηματάς» και την εξολοκλήρου ανάθεσή της στο Ωνάσειο, τα 30 εκατομμύρια ευρώ από το Ταμείο Ανάκαμψης θα κατευθυνθούν στους... γνωστούς φίλους της ΝΔ, τους κλινικάρχες για να πραγματοποιήσουν μέρος των «δωρεάν» απογευματινών χειρουργείων και να εμπεδωθεί στη συνείδηση του λαού ότι θα πρέπει να πληρώσει από την τσέπη του το νόμιμο φακελάκι στα απογευματινά επί πληρωμή χειρουργεία των δημόσιων νοσοκομείων, αλλιώς είναι καταδικασμένος να περιμένει στις λίστες της ντροπής.

Να τον ανατρέψουμε

Έχουμε κάθε λόγο και ανάγκη για δυναμική ανατροπή του προϋπολογισμού του 2025, ενός προϋπολογισμού που προάγει τον πόλεμο εντός κι εκτός συνόρων. Ενός προϋπολογισμού που σκοτώνει ανθρώπους μέσω της ασφυξίας των κοινωνικών δομών και της δημόσιας υγείας εντός της χώρας και δίνει όπλα και διευκολύνσεις στο δολοφονικό κράτος του Ισραήλ, για να συντελείται η γενοκτονία στην Παλαιστίνη, ενώ συμβάλλει στην όξυνση των πολεμικών αντιπαράθεσεων σε όλο τον πλανήτη.

Ο προϋπολογισμός αυτός παίρνει τεράστια ποσά από τον κόσμο της δουλειάς και τα δίνει απλόχερα στον κόσμο του κεφαλαίου, στον «κόσμο του επιχειρείν», πιο... κομψά, πιο καλυμμένα και πιο σύγχρονα!

Ο προϋπολογισμός αυτός αμφισβητήθηκε από το λαό, μαζικά, ήδη με την απεργία στις 20 Νοέμβρη.

Αυτό δεν αρκεί. Κι επειδή η σύνθεση της βουλής δεν επιτρέπει αισιοδοξία για την κοινοβουλευτική απόρριψη, οργανώνουμε πρωτοβουλίες και παρεμβάσεις στα σωματεία μας και τις συλλογικότητές μας, για αυξήσεις στους μισθούς και στην αγοραστική μας δύναμη, για την επαναφορά των δώρων μας, για την κατοχύρωση του κατώτατου μισθού μέσω των διαπραγματεύσεών μας, για ενίσχυση των κοινωνικών δομών, της δημόσιας παιδείας και υγείας.

Διαρκής αγώνας για την επαναφορά του 13ου-14ου μισθού/σύνταξης

Του Γρηγόρη Καλομοίρη,
πρόεδρου της Πανελληνίας
Ένωσης Συνταξιούχων
Εκπαιδευτικών (ΠΕΣΕΚ)

Οι μισθοί και οι συντάξεις έχουν υποστεί τεράστια συρρίκνωση την τελευταία δεκαεπταετία. Παράλληλα, η ραγδαία αύξηση των τιμών εξανερμίζει το μηνιατικό μας πριν ολοκληρωθεί ένα εικοσαήμερο. Η πολιτική της κυβέρνησης με την παροχή κοινωνικής βοήθειας (τα διάφορα «pass») αποτελεί κατάφωρη κοροϊδία και προσβολή της αξιοπρέπειάς μας, που επιχειρεί απλώς να μας μετατρέψει σε αναξιοπαθόντες επαίτες. Κι αυτό σε μια πλούσια χώρα, η οποία έχει αποκαταστήσει την παραγωγή πλούτου (ΑΕΠ) στα προ κρίσης επίπεδα (μόνο που ο παραγόμενος πλούτος ενισχύει τις κοινωνικές ανισότητες, αντί να κατανέμεται δίκαια).

Την ώρα που η ακρίβεια και ο πληθωρισμός τσακίζουν το εργατικό-λαϊκό εισόδημα, η κυβέρνηση της ΝΔ προκλητικά αγνοεί την εκθετική αύξηση του κόστους ζωής και θριαμβολογεί για την αύξηση του κατώτατου μισθού -μία αύξηση της τάξεως των 39 ευρώ τον μήνα (πρακτικά αύξηση 12,5 ευρώ στο Δημόσιο από 1/4/2025), καθώς και για την αύξηση των 20 ευρώ το μήνα για τους συνταξιούχους. Επενδύει στον σκληρό νεοφιλελευθερισμό, στις σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις. Διαλύει τις κοινωνικές υποδομές, την παιδεία, την υγεία,

την κοινωνική ασφάλιση και το περιβάλλον. Θυσιάζει τα πάντα στο βωμό του κέρδους, κουνώντας τη «δαμόκλεια σπάθη» των δημοσιονομικών περιορισμών. Την ίδια στιγμή δεν υπάρχουν περιορισμοί για τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς των 6 δισ. ευρώ το χρόνο, για να βάζει το ελληνικό κράτος πλάτες στο Ισραήλ και τη συντελούμενη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού.

Έχουν περάσει σχεδόν:

- 200 χρόνια από τότε (1η Απριλίου 1822) που οι συνάδελφοι μας εργάτες της σημερινής Εφημερίδας της Κυβέρνησης απευθύνθηκαν στην κυβέρνηση λέγοντας: «επειδή και κατ'αυτάς έφτασαν αι του Πάσχα εορτάσιμοι ημέραι και θέλομεν ν' αγοράσωμεν άλλος παπούτσια, άλλος τζουράπια και άλλος άλλο τι, δια τούτο παρακαλούμεν το Μινιστέριον να μας δώση ολίγα γρόσια διά ν' απεράσωμεν ταύτας τας εορτασίμους ημέρας, αναπληρούντες τας χρείας μας».
- 100 χρόνια (22 Δεκέμβρη 1927) από την πρώτη απεργία των δημόσιων υπαλλήλων, με αίτημα την καταβολή ενός ολόκληρου μισθού για τις γιορτές των Χριστουγέννων
- 70 χρόνια από τότε που καθιερώθηκε στη χώρα μας ο 13ος και ο 14ος μισθός/σύνταξη με την Α.Ν. 1977/1951.
- 14 χρόνια (3 Μαρτίου 2010), από τότε που η κυβέρνηση Παπανδρέου με μια πολιτική που φόρτωνε τα βάρη της δικιάς τους κρίσης στις δικές μας πλάτες ανακινώμενοι πακέτο μέτρων για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης στο οποίο περιλαμβάνεται

και η περικοπή κατά 30% Δώρων στο Δημόσιο. Λίγο αργότερα το χτύπημα ολοκληρώνεται. Στις 7 Νοεμβρίου 2012, με το ΜΠΔΣ 2013 – 2016, που ψήφισε η υπό τον Αντώνη Σαμαρά κυβέρνηση συνεργασίας ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ κατάργησε ολοσχερώς τα Δώρα για τους δημόσιους υπάλληλους και όλους τους συνταξιούχους δημοσίου και ιδιωτικού τομέα. Έκτοτε η κατάσταση παγιώνεται.

Η κατάργηση όμως των δώρων εορτών και αδείας δεν είναι ένα απλό μισθολογικό ζήτημα. Έχει γενικότερες δυσμενείς επιπτώσεις στην ίδια την κοινωνική ζωή των εργαζομένων και συνταξιούχων. Για αυτό και σήμερα -σε συνέχεια των επιτυχημένων συλλαλητηρίων κατά την πρόσφατη γενική απεργία, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και της πανελλαδικής κινητοποίησης των συνταξιούχων, δεκάδες συνδικαλιστικές οργανώσεις εργαζομένων και συνταξιούχων συνεχίζουν τον αγώνα για:

- Άμεση καταβολή Δώρου Χριστουγέννων και επαναφορά 13ου & 14ου μισθού/σύνταξης στους εργαζομένους στο Δημόσιο και στους συνταξιούχους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα.
- Άμεση αύξηση μισθών και συντάξεων για όλους τους μισθωτούς και συνταξιούχους με παράλληλη αύξηση της φορολόγησης του μεγάλου κεφαλαίου που κερδοφορεί υπέρμετρα τα τελευταία χρόνια. Επαναφορά της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής (ΑΤΑ) για να αντιμετωπίσουμε τον πληθωρισμό.

• Άμεσες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων σε όλους τους Οργανισμούς Κοινωνικής Πολιτικής (ΕΦΚΑ, ΟΠΕΚΑ, ΜΤΠΥ κ.λπ.).

Στο πλαίσιο αυτό, εργατικά και συνταξιοχικά σωματεία πραγματοποίησαν κινητοποίηση στις 28/11 έξω από το υπουργείο Εργασίας & Κοινωνικής Ασφάλισης. Σε συνάντηση που είχε αντιπροσωπεία τους με το Γ.Γ. του υπουργείου, Κωνσταντίνο Τσαγκαρόπουλο, για την άμεση υλοποίηση των παραπάνω δίκαιων αιτημάτων, διαπιστώθηκαν από πλευράς κυβέρνησης: υπεκφυγές για τα Δώρα, τον 13ο και 14ο μισθό, τις αυξήσεις στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων και στις συντάξεις, ασάφεια και υποσχισολογία για το... μέλλον. Επίσης 'από αοριστία για μελλοντικές ενέργειες, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο και πειστικό σχέδιο» ήταν και οι κυβερνητικές απαντήσεις για τα ζητήματα της υποστελέχωσης των υπηρεσιών του Δημοσίου και ειδικά του ΕΦΚΑ, όπως και της ελαστικής εργασίας και των ιδιωτικοποιήσεων που δυσχεραίνουν αποδεδειγμένα ανάμεσα στα άλλα το έργο της εξυπηρέτησης του πολίτη.

Ως συνδικαλιστικές οργανώσεις απαιτούμε λύσεις στα επιτακτικά προβλήματα των εργαζομένων και των συνταξιούχων. Όχι κατάφωρη κοροϊδία, όχι απαντήσεις-εμπαιγμό, όπως ήταν αυτή που έδωσε ο Γ.Γ. του υπουργείου Εργασίας στο θέμα της επαναφοράς των Δώρων για τους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα.

Φωτογραφία του Γιώργη Χρήστου από την κινητοποίηση που πραγματοποίησαν εργατικά και συνταξιοχικά σωματεία έξω από το υπουργείο Εργασίας, στις 28/11, με αίτημα την επαναφορά του 13ου-14ου μισθού/σύνταξης.

Μεγάλες αυξήσεις τώρα στον κατώτατο μισθό!

Να μην περάσει το νομοσχέδιο της Κεραμέως!

Του Θεωρή Πατσατζή

Για ακόμη μία φορά στο όνομα της κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής η κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκει την ευκαιρία να δώσει ένα γερό χτύπημα στην εργατική τάξη. Την Τετάρτη 4 Δεκέμβρη μπαίνει για συζήτηση στην ολομέλεια της βουλής με στόχο να ψηφιστεί δύο μέρες μετά την Παρασκευή 6 Δεκέμβρη το νομοσχέδιο για "επαρκείς κατώτατους μισθούς και συλλογικές συμβάσεις". Με το νομοσχέδιο αυτό η κυβέρνηση στοχεύει να αποσπάσει από τους εργαζόμενους το όπλο της αγωνιστικής διαπραγμάτευσης για τις αυξήσεις στον κατώτατο μισθό αλλά και τη δυνατότητα κάθε κλαδικό σωματείο να αγωνίζεται και να κερδίζει επιπλέον αυξήσεις μέσα από τις διαπραγματεύσεις για ΣΣΕ (Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας) και τη δυνατότητα να κερδίζουν από αυτές επιπλέον αυξήσεις οι εργαζόμενοι.

Ένα νομοσχέδιο που ο μόνος τρόπος να μην εφαρμοστεί είναι οι μαζικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων καθώς όπως φάνηκε στις συζητήσεις στην επιτροπή της βουλής πριν πάει το νομοσχέδιο στην ολομέλεια οι μόνες δυνάμεις που δήλωσαν ξεκάθαρα ότι θα καταψηφίσουν το νομοσχέδιο ήταν το ΚΚΕ και η Νέα Αριστερά. Όλοι οι άλλοι (από τα κόμματα της ακροδεξιάς ως το ΠΑΣΟΚ και τον ΣΥΡΙΖΑ) υποχωρούν υπό την πίεση της κοινής πολιτικής της ΕΕ στο ζήτημα και ακόμη κι αν τελικά δεν ψηφίσουν στο σύνολό του το νομοσχέδιο δεν παίρνουν καμία πρωτοβουλία για να μην περάσει. Ειδικά η νέα αξιωματική αντιπολίτευση (ΠΑΣΟΚ) που έχει την πλειοψηφία στη ΓΣΕΕ έκανε κριτική περί έλλειψης κοινωνικού διαλόγου αλλά ενώ θα μπορούσε να πάρει ακόμη και πρωτοβουλίες για απεργιακές διεκδικήσεις, προτιμά να δηλώνει υπεύθυνη πολιτική δύναμη δηλαδή δύναμη που σέβεται τις επιλογές των καπιταλιστών (ΣΕΒ και εφοπλιστών).

Τι προβλέπει το νομοσχέδιο

Το νομοσχέδιο επιμένει ότι από το 2028 ο κατώτατος μισθός πρέπει να ορίζεται διοικητικά βάσει ενός αλγορίθμου. Μάλιστα η κυβέρνηση λέει ότι έτσι θα ακολουθηθεί και στην Ελλάδα το γαλλικό μοντέλο αυξήσεων στον κατώτατο μισθό. Όμως στη

Γαλλία οι κλαδικές συμβάσεις έχουν τη δυνατότητα να δώσουν αυξήσεις στον κατώτατο μισθό ενώ το νομοσχέδιο Κεραμέως αποκλείει αυτή τη δυνατότητα. Επίσης στη Γαλλία οι αυξήσεις στον κατώτατο μισθό είναι αυτόματες, δηλαδή γίνονται αμέσως μόλις σημειωθεί αύξηση στον δείκτη τιμών καταναλωτή και δεν περιμένουν την εθνική στατιστική να καθορίσει μία φορά το χρόνο έναν αλγόριθμο όπως προβλέπεται για την Ελλάδα. Και ακόμη κι εκεί οι αυξήσεις με αυτό τον τρόπο είναι μικρές. Στην πραγματικότητα το νομοσχέδιο κάνει πιο άθλιο το σημερινό καθεστώς όπου η αύξηση στον κατώτατο μισθό αποφασίζεται από την κυβέρνηση και την εργοδοσία. Καθεστώς που ψηφίστηκε με τα μνημόνια από ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΛΑΟΣ το 2012 και εφαρμόστηκε από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όταν έγινε κυβέρνηση με αποτέλεσμα την τετραετία 2015-19 ο κατώτατος μισθός να μειωθεί συνολικά κατά 18%. Ενώ η μείωση του κατώτατου μισθού (όχι σε απόλυτα νούμερα αλλά με βάση την αγοραστική του αξία συνεχίζεται με τους ίδιους σχεδόν ρυθμούς και την ζετία που κυβερνά η ΝΔ.

Το νομοσχέδιο εντάσσει και τους δημόσιους υπαλλήλους υποχρεωτικά κάτω από την ομπρέλα του κατώτατου μισθού με στόχο να μπει δημοσιονομικό στοπ στον ιδιωτικό τομέα. Η εξίσωση των μισθών δημόσιου και ιδιωτικού τομέα σημαίνει ότι βαδίζουμε ολοταχώς προς την κατάρρευση του 13ου και του 14ου μισθού και στον ιδιωτικό τομέα. Αυτός είναι ο μεγάλος

στόχος των εργοδοτών και της κυβέρνησης. Πιστό δηλαδή στη συνολική πολιτική της κυβέρνησης που στοχεύει στην αύξηση των κερδών των καπιταλιστών.

Τέλος δίνεται η δυνατότητα για μείωση του κατώτερου μισθού σε κάθε κυβέρνηση καθώς σύμφωνα με το νομοσχέδιο ανάλογα με την πορεία της καπιταλιστικής οικονομίας η κυβέρνηση μπορεί να μειώσει τον κατώτερο μισθό έως 60% του διάμεσου. Αν αυτό για παράδειγμα γινόταν σήμερα ο μεικτός κατώτερος μισθός θα έπεφτε σε ένα ποσό λίγο πάνω από 600 ευρώ. Αντίθετα το νομοσχέδιο προβλέπει ότι για να γίνει η οποιαδήποτε αύξηση θα λαμβάνεται υπόψη η αύξηση της παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας.

Τι σημαίνει αυτό σε μεγάλους κλάδους όπως για παράδειγμα ο τουρισμός; Σημαίνει ότι τώρα με τον υπάρχον νόμο και η κυβέρνηση αρνείται να επικυρώσει την επιπλέον αύξηση 7,5% που προβλέπει η σύμβαση που υπέγραψαν οι εργαζόμενοι στον τουρισμό στις αρχές του 2024 κι ακόμη δεν εφαρμόζεται ενώ λήγει στα τέλη Δεκέμβρη.

Μόνο οι αγώνες μας

Σε αυτό το νομοσχέδιο απάντηση μπορούν να δώσουν μόνο οι αγώνες μας. Μόνο με απεργιακές κινητοποιήσεις μπορεί να επανέλθει η ΕΓΣΣΕ (Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας) που μπορεί να καλύψει το 90% των μισθωτών που εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα σε επιχειρήσεις που απασο-

λούν μέχρι 10 εργαζόμενους. Μόνο οι αγώνες μας μπορούν να εξασφαλίσουν κατακτήσεις για την τάξη μας. Μπορούν να επαναφέρουν το 13ο και 14ο μισθό στο δημόσιο ώστε η εξίσωση των μισθών να γίνει προς τα πάνω και όχι προς τα κάτω. Στο υποτίθεται ευνοημένο δημόσιο οι περικοπές του εισοδήματος τα τελευταία χρόνια αγγίζουν το 40%.

Μόνο με πρωτοβουλίες στη βάση μπορεί να διεκδικηθεί και να κερδηθεί η κατάργηση κάθε αντεργατικού νόμου που ψηφίστηκε από την εφαρμογή των μνημονίων κι έπειτα. Να δοθούν λεφτά για αυξήσεις στον κατώτατο μισθό (950 ευρώ) που να καλύπτουν τις ανάγκες μας κι όχι για εξοπλισμούς και συνδρομή στις φιλοπόλεμες εξορμήσεις των μεγάλων ιμπεριαλιστών και του ελληνικού κεφαλαίου. Να ξεπαγώσουν οι τριετίες κ.λπ.

Το σύνθημα «Η αυτοί-Η εμείς» επανέρχεται με ένταση στην καθημερινότητά μας όλο και πιο ξεκάθαρα. Και αυτό απαιτεί και στα σωματεία ενωτικές πρωτοβουλίες. Θετικό λοιπόν το κάλεσμα του ΠΑΜΕ για διαδήλωση ενάντια στο νομοσχέδιο την Τετάρτη 4 Δεκέμβρη αλλά θα μπορούσε να έχει πλατιά χαρακτηριστικά με κάλεσμα να παρθούν αποφάσεις και σε χώρους που δεν έχει πλειοψηφία το ΠΑΜΕ σε συνεργασία με τις ριζοσπαστικές δυνάμεις της Αριστεράς και ανένταχτους αγωνιστές. Όσο αυτό δε γίνεται πράξη τόσο οι από πάνω θα έχουν ευκαιρίες να ξεσαλώνουν σε βάρος μας και να καταργούν κατακτήσεις και δικαιώματά χρόνων.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Ενίσχυση του Radical IT στις εκλογές του ΣΕΤΗΠ

Ενίσχυση του σχήματος στο οποίο συμμετέχουν αγωνιστές συνδικαλιστές και συνδικαλιστές της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις εκλογές του Συνδικάτου Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής Αττικής (ΣΕΤΗΠ). Το Radical IT κατόρθωσε να διατηρήσει τις έδρες του (3 από 3) και να ενισχύσει ψήφους (426 από 335) και ποσοστά σε σχέση με τις εκλογές του 2021. Αυτό που κυρίως έδωσε την ώθηση για ενίσχυση του σχήματος ήταν η συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις αλλά και η επιμονή του να δοθεί το κέντρο βάρους στην προσπάθεια να υπάρξουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας στον κλάδο. Ένας αγώνας που παραμένει ανοιχτός.

Είναι πολύ σημαντικό ότι φέτος ψήφισαν 2.140 εργαζόμενοι από 1.723 το 2021. Δείχνει ότι τμήμα των εργαζομένων στον κλάδο εμπιστεύεται όλο και περισσότερο τη δράση του Σωματείου. Ειδικά από τα τηλεφωνικά κέντρα και

τους πιο επισφαλείς εργαζόμενους στον κλάδο. Δεν είναι μακρινές οι εικόνες από τις κινητοποιήσεις και την πολύ μαζική συμμετοχή στις απεργίες σε Teleperformance και Webhelp. Κινητοποιήσεις που έδωσαν τη δυνατότητα να δημιουργηθούν και επιχειρησιακά σωματεία στις 2 αυτές εταιρείες. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι το σωματείο της Teleperformance πραγματοποίησε την τελευταία 48ωρη απεργία του στις 19 και 20 Νοέμβρη, διάστημα που γίνονταν και οι εκλογές στο ΣΕΤΗΠ.

Πρώτη δύναμη αναδεικνύεται ξανά η Ταξική Ενότητα (ΠΑΜΕ) με 1576 ψήφους σημειώνοντας άνοδο σε ψήφους αλλά πτώση σε ποσοστά. Με 10 από τις 13 έδρες έχει ξανά την απόλυτη πλειοψηφία στο νέο Διοικητικό Συμβούλιο. Στην τρίτη θέση, πίσω από το Radical IT η παράταξη Tech Workers (Ροσινάντε) με 59 ψήφους και το Δίκτυο (Νέα Αριστερά) που συμμετείχε πρώτη φορά στις εκλογές με 49 ψήφους. Το 2021 είχε συμμετάσχει και η Ταξική Πορεία που φέτος απείχε λόγω της απόφασης της πλειοψηφίας του ΔΣ για ηλεκτρονική κάληψη.

Για πρώτη φορά το ΣΕΤΗΠ εκλέγει αντιπροσώπους στην Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδα. Επίσης για πρώτη φορά εκλέγονται εκπρόσωποι στα παραρτήματα του ΣΕΤΗΠ σε Δυτικά, Βόρεια και Πειραιά.

Κινητοποιήσεις στο Δήμο Νέας Ιωνίας

ΜΕ ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΗ από την εργασία το Σαββατοκύριακο απάντησαν οι εργαζόμενοι στο Δήμο Νέας Ιωνίας στην προσπάθεια της Δημοτικής Αρχής να τοποθετηθεί προϊστάμενος αυθαίρετα όπως καταγγέλλει ο Σύλλογος Εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν στάση εργασίας και κινητοποίηση στο δημαρχείο Νέας Ιωνίας την Τετάρτη 27 Νοέμβρη και σε αποχή από την εργασία τους το Σαββατοκύριακο 30 Νοέμβρη και 1 Δεκέμβρη.

Ο Σύλλογος Εργαζομένων του Δήμου κατηγορεί τον Δήμαρχο ότι καταργεί τον τον υπαλληλικό κώδικα και το θεσμικό πλαίσιο που υπάρχει στην αυτοδιοίκηση μόνο και μόνο για να αντικαταστήσει εργαζόμενο ενάντια μάλιστα στον οποίο δεν υπάρχει ούτε μία αναφορά για ελλειπή εκτέλεση καθηκόντων με εργαζόμενο της επιλογής του. Μάλιστα όταν οι υπηρεσίες του Δήμου αρνήθηκαν να εκτελέσουν την εντολή του υπερασπιζόμενες το θεσμικό πλαίσιο ο Δήμαρχος τις υποχρέωσε να υπακούσουν με εντέλλεσθε. Οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι αν ο Δήμαρχος δεν κάνει πίσω να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους.

Απέλυσαν τις καθαρίστριες στο ΠΑΔΑ!

Μαχητική συγκέντρωση πραγματοποιήσαν τη Δευτέρα 2 Δεκέμβρη το πρωί οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αθήνας (ΠΑΔΑ) στο Αιγάλεω. Πρόκειται για τις καθαρίστριες στην εργολαβική εταιρεία που εργάζονται εδώ και χρόνια στο πρώην ΤΕΙ Αθήνας. Η συγκέντρωση με τη συμπάρταση φοιτητών του ΠΑΔΑ και κλαδικών σωματείων καθαριστριών από την Αθήνα και τον Πειραιά έγινε

στην κεντρική πύλη του ΠΑΔΑ.

Είχε προηγηθεί σύσκεψη των σωματείων με τις εργαζόμενες και ακολούθησε και συνάντηση με τις πρυτανικές αρχές την Πέμπτη 28 Νοέμβρη. Η εργολαβική εταιρεία είχε προειδοποιήσει ξαφνικά τις προηγούμενες μέρες τις εργαζόμενες ότι από τις 30/11 θα βρεθούν χωρίς δουλειά. Δυστυχώς και στη συνάντηση με τις πρυτανικές αρχές δεν πήραν καμία δέσμευση ότι δεν θα χάσουν τις δουλειές τους. Προφανώς αν υπήρχε διάθεση στον πρύτανη

και το επιτελείο του να κοντράρουν την πολιτική της κυβέρνησης να δίνουν την καθαριότητα σε εργολαβικές εταιρείες που κοκπληρώνουν τις εργαζόμενες σε αυτές, τις βάζουν να δουλεύουν με λιγότερο προσωπικό, τις αναγκάζουν να επιστρέφουν το 13ο και 14ο μισθό και πάει λέγοντας, θα είχαν αντιδράσει νωρίτερα.

Οι εργαζόμενες στο ΠΑΔΑ μαζί με τους φοιτητές θα παραμείνουν στα πόστα τους θέλοντας να πιέσουν ώστε καμιά και κανείς να μη χάσει τη δουλειά του.

Ε' ΕΛΜΕ: Νίκη της Αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη

Η δασκάλα στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Ταύρου, Ελευθερία Παλαιστίδου, διώκεται από τη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Δ' Αθήνας γιατί τόλμησε να μιλήσει στους μαθητές και τις μαθήτριές της αντιπολεμικά. Γιατί τόλμησε να μιλήσει για το δικαίωμα των λαών να ζουν ειρηνικά. Γιατί τόλμησε να αναρτήσει εικαστική

δημιουργία αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό στο χώρο του σχολείου. Τους ενόχλησε το σύνθημα Λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Ένα κύμα συμπάρτασης και αλληλεγγύης στην εκπαιδευτικό απλώθηκε από συνδικάτα και συνδικαλιστές. Με πρωτοβουλία μάλιστα της Ε' ΕΛΜΕ απλώθηκε σε κάθε σχολείο της δικαιοδοσίας της η πρωτοβουλία της εκπαι-

δευτικού με τους μαθητές της. Παντού σε όλα τα σχολεία αντίστοιχες εικαστικές δημιουργίες με το σύνθημα Λευτεριά στην Παλαιστίνη αναρτήθηκαν. Όταν η κυβέρνηση τροφοδοτεί τον πόλεμο βοηθώντας στην εξαφάνιση του Παλαιστινιακού λαού, οι εκπαιδευτικοί στην Ελλάδα δηλώνουν ξεκάθαρα την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστίνη.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΡΙΣΗ

Ο αυταρχισμός, οι διώξεις και η ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης δεν κάμπτουν τους αγώνες των εργαζομένων για μια καλύτερη ζωή

Του Γρηγόρη Καλομοίρη

Αποδέκτες μιας πρωτοφανούς επίθεσης σε βάρος των συλλογικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων μας έχουμε γίνει το τελευταίο διάστημα. Ο αυταρχισμός, τα ΜΑΤ, οι συλλήψεις αγωνιστών, η διάλυση συγκεντρώσεων και κινητοποιήσεων αποτελούν καθημερινά, πλέον, φαινόμενα της κυβερνητικής πολιτικής. Βασικό, βέβαια, εργαλείο για το πέρασμα των αντιλαϊκών πολιτικών αποτελεί και η «βιομηχανία» δικαστικών προσφυγών που με βάση και το νέο αντεργατικό πλαίσιο αποσκοπεί στο να κρίνονται όλες τις συνδικαλιστικές κινητοποιήσεις καταχρηστικές και παράνομες.

Ωστόσο, η επίθεση δεν περιορίζεται μόνο στα συλλογικά δικαιώματα,

καθώς στην ημερήσια κυβερνητική διάταξη βρίσκονται επίσης: πειθαρχικές διώξεις με την ποινή της απόλυσης, που τελευταία έχουν πάρει μαζικά χαρακτηριστικά στον χώρο της εκπαίδευσης, και ποινικές διώξεις για συνδικαλιστική δράση, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτό της πρόσφατης καταδικαστικής απόφασης από το Εφετείο Αθηνών του Γιώργου Χαρίση (εργαζόμενου στο Δήμο Καισαριανής, πρώην μέλους της Ε/Ε της ΑΔΕΔΥ και πρώην αντιπροέδρου της ΠΟΕ-ΟΤΑ). Το δικαστήριο του επέβαλε ποινή-χρηματική αποζημίωση 3.000 ευρώ, ύστερα από μήνυση του δημάρχου Αλίμου. Το «έγκλημα» του είναι ότι ανάρτησε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ανακοινώσεις σωματείων, ομοσπονδιών αλλά και της ΑΔΕΔΥ, που καταδίκάζαν την συμπεριφορά του ανωτέρου δημάρχου σε βάρος της Αναστασίας Παπαχρίστου-υπαλλήλου και μέλους του Δ.Σ.

του Σωματείου Εργαζομένων Δήμου Αλίμου, καθώς και μέλους του Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ- η οποία υφίσταται σειρά πειθαρχικών και δικαστικών διώξεων.

Νέα ήθη και έθιμα... νεοφιλεύθερα; Ναι είναι η απάντηση, καθώς πρόκειται για μια πρωτοφανή καταδικαστική απόφαση, που όχι μόνο δημιουργεί νέα αρνητικά δεδομένα στη συνδικαλιστική ελευθερία και στην ελευθερία της έκφρασης, αλλά και ανοίγει τον δρόμο για να «σέρνονται» στα δικαστήρια όσοι μοιράζουν τις ανακοινώσεις των σωματείων τους, ασκούν κριτική στις πράξεις της εργοδοσίας κ.λπ..

Στον αντίποδα, όμως, αυτής της αντιδημοκρατικής απόφασης βρίσκονται οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα πολιτικά κόμματα, που οφείλουν να ενεργοποιηθούν στο σύνολό τους. Οφείλουν να αντιδράσουν και να μην «ποιούνται την νήσσαν» στο σοβαρό κίνδυνο που είναι ορα-

τός στο μέλλον να επικρέμεται τόσο η δαμόκλειος σπάθη τέτοιων «εκδικητικών» καταδικαστικών αποφάσεων όσο και η επιβολή εξοντωτικών ποινών σε όλους όσοι ασκούν κριτική και αγωνίζονται για τον σεβασμό των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων ενάντια στον εργοδοτικό και κρατικό αυταρχισμό.

Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει υπόθεση όλων μας και να αποτελέσει βασικό στόχο του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος ο αγώνας για την κατάργηση των αντισυνδικαλιστικών και αντιδημοκρατικών νόμων, την κατοχύρωση των συλλογικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, καθώς την αντιμετώπιση των πειθαρχικών και ποινικών διώξεων που στοχεύουν στην υποταγή του κινήματος. Ο αγώνας αυτός -και δεν πρέπει να το ξεχνάμε- συνοδεύεται πάντα με την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους διωκόμενους.

Ν.Ρωμανός: Αντιμέτωπος ξανά με τον πιο ανελέητο κρατικό ρεβανσισμό

Του Νικόλα Κολυτά

Επιβεβαιώθηκε για ακόμη μια φορά η σκληρή και αδυσώπητη στάση του αστικού κράτους απέναντι σε όσους αγωνίζονται και μάχονται για μια άλλη κοινωνία. Ακόμη κι αν αυτοί δεν έχουν κάνει απολύτως τίποτα.

Μετά από πέντε ώρες ανάκρισης, ο Νίκος Ρωμανός κρίθηκε προφυλακιστέος για ένα αποτύπωμα που σύμφωνα με την ΕΛ.ΑΣ. του Χρυσοχοϊδη βρέθηκε πάνω σε μια... σακούλα στο διαμέρισμα των Αμπελοκήπων όπου σημειώθηκε έκρηξη πριν από μερικές ημέρες. Τη στιγμή που χάνονται στοιχεία σωρηδόν για τα Τέμπη, για την Πύλο, για τις αμέτρητες παράνομες επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο, τα τσακάλια της ΓΑΔΑ βρήκαν την απόλυτη αυτοεκπλήρωση στη σύλληψη του Νίκου Ρωμανού.

Δεν μας προξενεί καμία απολύτως εντύπωση αυτή η μονομέρεια των κατασταλτικών μηχανισμών της κυβέρνησης Μητσοτάκη και του αστικού κράτους ευρύτερα. Ειδικά ο συγκεκριμένος υπουργός Προστασίας του Πολίτη, έχει μακρά παράδοση αυθαίρετων

κατηγοριών, συλλήψεων, τρομονόμων και καταστολής. Έτσι μαζεύει τα πολιτικά του γαλόνια είτε στην πρώτη γραμμή της ΝΔ, είτε στην πρώτη γραμμή του ΠΑΣΟΚ παλιότερα. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν χάνει το πόστο του.

Απέναντι σε αυτή την τερατώδη έκφραση της κρατικής πυγμής που στέλνει έμμεσα το μήνυμα της φίμωσης και της περιστολής δικαιωμάτων, οφείλουμε να αντιδράσουμε πολιτικά και συλλογικά. Ήδη οι συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα και στην Ευελπίδων έδειξαν ότι κανένας αγωνιστής δεν θα

μείνει μόνος του απέναντι στην ανθρωποφαγία της κυβέρνησης και της αστυνομίας.

Πριν δέκα χρόνια ακριβώς η κυβέρνηση Σαμαρά παραλίγο να δολοφονήσει τον Ρωμανό αφήνοντάς τον να λιμοκτονεί επειδή διεκδικούσε το δικαίωμά του στη μόρφωση. Σήμερα η κυβέρνηση Μητσοτάκη, δεν έχει τον Σαμαρά στην πολιτική της φαρέτρα, αλλά διατηρεί την ίδια ανελέητη πολιτική ρητορική και πρακτική. Εκείνη που λειτουργεί ρεβανσιστικά απέναντι σε ανθρώπους που δεν συμβιβάστηκαν

με μια κοινωνία φτώχειας, εξαθλίωσης και διακρίσεων.

Πριν 16 χρόνια ο Νίκος Ρωμανός είδε τον φίλο του να δολοφονείται στα Εξάρχεια από χέρι αστυνομικού. Αυτό το χέρι, ίδιο και अपαράλλαχτο είναι που τον στοχοποιεί ξανά και τον βάζει στη φυλακή. Όπως έγραψε ο καθηγητής του Γιώργος Θαλάσσης «Όταν δεν υπάρχει άλλη δικαιοσύνη η μόνη ελπίδα είναι η δικαιοσύνη του δρόμου. Σε αυτήν στηριζόμαστε. Αυτή μας δίνει ζωή. Αυτή μας ανοίγει τους ορίζοντες».

Αλληλεγγύη στον Νίκο Ρωμανό!

Αποτίμηση και σκέψεις για οργάνωση δράσης

Ένας χρόνος δημαρχίας Δούκα

Της Ράνιας Παπαγεωργίου

Στην Αθήνα 14 μήνες μετά την ήττα Μπακογιάννη και διανύοντας το 12ο μήνα της δημαρχίας Δούκα μπορούμε και πρέπει να προχωρήσουμε τόσο σε αποτίμηση του έργου της δημοτικής αρχής όσο και της δικής μας έως τώρα παρουσίας και δράσης με άμεσο στόχο τα συμπεράσματα-προτάσεις μας για το επόμενο χρόνο.

Βασικό στοιχείο της πραγματικής πολιτικής της νέας δημοτικής αρχής ήταν ότι δεν προχώρησε -ούτε καν εξέφρασε τέτοια πρόθεση- σε ριζική αναμόρφωση του προϋπολογισμού και του τεχνικού προγράμματος, αλλά συνέχισε στο δρόμο Μπακογιάννη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η παράταξη του τωρινού δημάρχου υπερψήφισε τον οικονομικό απολογισμό του 2023.

Αντικειμενικά, πέρα από αντιπολιτευτικές κορώνες προς την κυβερνητική πολιτική και ανούσιους διαξιφισμούς με έντονο άρωμα δικομματισμού των παρατάξεων που επιθυμούν την εναλλαγή στην εξουσία, ο δήμος υλοποιεί ήδη υπογεγραμμένες συμβάσεις με ιδιωτικές εταιρείες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα όπου διατυπώνονται καλές προθέσεις και ευχολόγια, είναι ότι όχι μόνο δεν καταγγέλθηκε η σύμβαση με την Unison, αλλά αυτή έλαβε και παράταση στο όνομα του ρεαλισμού της -πράγματι υποστελεχωμένης- υπηρεσίας πρασίνου.

Η δράση της δημοτικής αρχής Δούκα στον κρίσιμο αυτό τομέα για την Αθήνα επικεντρώθηκε στην κατάρτιση νέου κανονισμού πρασίνου που παρά τη θριαμβευτική του παρουσίαση υπήρξε δημόσια παραδοχή ότι στην πράξη δεν μπορεί να ελέγχεται κατά πόσο εφαρμόζονται σημαντικές θετικές ρυθμίσεις του από την ιδιωτική εταιρεία.

Ακόμη και για τους πιο καλοπροαίρετους δημότες έληξε η περίοδος ανοχής και η όποια χορήγηση περιόδου χάριτος στο δήμαρχο Δούκα και το τελειωτικό κτύπημα υπήρξε η επιλογή του δημάρχου να θέσει υποψηφιότητα για την αρχηγία στο ΠΑΣΟΚ. Για ακόμη μία φορά η θέση του δημάρχου της Αθήνας γίνεται όχημα για τις ατομικές φιλοδοξίες ανάδειξης στην κεντρική πολιτική σκηνή και η αίσθηση πικρίας με τη διάψευση των όποιων ελπίδων

και προσδοκιών από τους ψηφοφόρους Δούκα του β' γύρου των εκλογών του 2023 ανοίγει μπροστά μας την πρόκληση να πείσουμε για την ανάγκη να παλέψουμε για την πόλη και τις ανάγκες μας χωρίς να ψάχνουμε από μηχανής θεούς και σωτήρες.

Μετά από 35 συνεδριάσεις του Δημοτικού συμβουλίου μπορούμε πια με βεβαιότητα να διαπιστώσουμε ότι η δημοτική αρχή Δούκα δεν το θεωρεί χώρο διαλόγου και αποφάσεων για τη χάραξη της πολιτικής του Δήμου.

Συζήτηση για ζωτικής σημασίας θέματα (σχολική στέγη, δημόσιοι χώροι πρασίνου, κοινωνική πολιτική) μπαίνουν από την αντιπολιτευ-

Από την άλλη πλευρά είναι χαρακτηριστικό ότι σε καμία από τις παραπάνω περιπτώσεις δεν υπήρξαν συγκεκριμένες δεσμεύσεις της δημοτικής αρχής και μάλιστα στην περίπτωση των Εξαρχείων χρησιμοποιήθηκε ως αφορμή για την παγίωση μιας διαδικασίας εισόδου στην αίθουσα συνεδριάσεων που επιδιώκει την αποστειρωμένη λειτουργία του Δημοτικού Συμβουλίου.

Πιστεύουμε ότι για τοπικά θέματα (κόψιμο δένδρων, κυκλοφοριακές ρυθμίσεις, απαλλοτριώσεις, διαμόρφωση πλατειών, μικρών χώρων πρασίνου κλπ) θα είναι καίριας σημασίας η κινητοποίηση των τοπικών δυνάμεων της Ανατρεπτικής Συμμαχίας σε συνεργασία με συλ-

διεθνών οργανισμών, ώστε ξεκινώντας από την καθαρή ιδεολογική μας θέση με συγκεκριμένη δουλειά σε επίπεδο γειτονιών και δήμου να αναδεικνύουμε τις άμεσες συνθέσεις στην καθημερινότητα των πολλών.

Τα παραπάνω όχι μόνο δεν μας εμποδίζουν να υποστηρίξουμε θέματα όπου ο δήμαρχος τοποθετείται απέναντι στην κυβερνητική πολιτική (όπως το ζήτημα των υψών κτηρίων) αλλά αντίθετα μας επιτρέπουν να ακουστούν οι απόψεις μας για τα βαθύτερα αίτια του προβλήματος (πολεοδόμηση για το κέρδος του κατασκευαστικού κεφαλαίου και όχι για τις κοινωνικές ανάγκες).

Ως δημοτικές κινήσεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν περιοριζόμαστε στο στενά τοπικό αλλά αντίθετα αναδεικνύουμε θέματα πολιτικής επικαιρότητας ώστε να γίνεται φανερό και η αυτοδιοικητική διάσταση κατά το δυνατόν και το Δημοτικό Συμβούλιο να μην είναι αποκλειστικά στο γραφειοκρατικοποιημένο/διεκπεραιωτικό μικρόκοσμο του και στο πλαίσιο αυτό καταφέραμε να υπάρξει το ψήφισμα για την Παλαιστήνη, με πρωτοβουλία του δημοτικού μας συμβούλου Κώστα Παπαδάκη.

Πρόσφατο κορυφαίο παράδειγμα της μη ουσιαστικής αλλαγής της πολιτικής του δήμου επί των ημερών Δούκα είναι η όλη στάση και συμμετοχή στο συνέδριο της ΚΕΔΕ στις αρχές Νοέμβρη του 2024. Στο δημοτικό συμβούλιο δεν προηγήθηκε ούτε ακολουθήσε συζήτηση. Μόνο από το στόμα του δημάρχου αναφέρθηκε η (σχεδόν) ομόφωνη απόφαση του.

Δηλαδή οι δήμαρχοι (εκτός της Λαϊκής Συσπείρωσης) ζήτησαν χρήματα από την κυβέρνηση και ταυτόχρονα ευθυγραμμίστηκαν πλήρως σε όλες τις επιλογές της όπως είναι ολοφάνερο και στις επιμέρους εισηγήσεις για ειδικότερα θέματα (παιδεία, υγεία, εγκληματικότητα, υποστήριξη επιχειρηματικότητας) που ενσωματώθηκαν στο καταληκτικό ψήφισμα.

Ολοφάνερα ο δήμος Αθηναίων θα συνεχίσει να προσβλέπει σε χρηματοδότηση ΕΣΠΑ και με ελαστικά εργαζόμενους να μην ανταποκρίνεται στις ανάγκες μας. Εμείς με τη συλλογική δράση και τους αγώνες μας στις γειτονίες μέσα κι έξω από το δήμο θα διεκδικούμε καθημερινά ενάντια στην ΤΙΝΑ βελτιώσεις στη ζωή των κατοίκων μιας αβιώτης πόλης.

Η ενεργοποίηση του δυναμικού τόσο των τριών δημοτικών κινήσεων της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα όσο και ευρύτερα όσων το στήριξαν και εμπνεύστηκαν από αυτό είναι αναγκαία για να συνεχισθεί και αναβαθμιστεί η συστηματική παρακολούθηση εξέλιξης θεμάτων διαχρονικών όπως σχολεία, παιδικοί σταθμοί, κοινωνική πολιτική (στέγη, έμφυλα, Πολυδύναμο Αστέρων).

ση στα προ Ημερήσιας Διάταξης θέματα ή στις ειδικές συνεδριάσεις λογοδοσίας, δηλαδή εκτός διαδικασίας λήψης απόφασης ή παρεμπιπτόντως στο περιθώριο σχετικών διαχειριστικών ζητημάτων.

Η Ανατρεπτική Συμμαχία

Από την έως τώρα εμπειρία της παρουσίας της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα στο Δημοτικό συμβούλιο αναδεικνύεται η ανάγκη τα θέματα να μπαίνουν σε συνεργασία με αιτήματα συλλογικοτήτων με παρουσία τους και όχι στη βάση προσωπικής έμπνευσης του/ης δημοτικού συμβούλου ή και δημοτικής ομάδας.

Στην κατεύθυνση αυτή σημειώσε επιτυχία στο επίπεδο ανάδειξης των θεμάτων η παρουσία κατοίκων από τη συλλογικότητα ΟΧΙ ΜΕΤΡΟ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ, των εργαζόμενων στο Κέντρο Καταπολέμησης Έμφυλης Βίας -όπου σήκωσε το βάρος κυρίως η Ανατρεπτική- αλλά και Ενώσεων Γονέων, Εκπαιδευτικών, της Επιτροπής για το Μητροπολιτικό Πάρκο Γουδί, όπου στήριξαν και άλλες παρατάξεις.

λογικότητες γειτονιάς.

Η ενεργοποίηση του δυναμικού τόσο των τριών δημοτικών κινήσεων της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα όσο και ευρύτερα όσων το στήριξαν και εμπνεύστηκαν από αυτό είναι αναγκαία για να συνεχισθεί και αναβαθμιστεί η συστηματική παρακολούθηση εξέλιξης θεμάτων διαχρονικών όπως σχολεία, παιδικοί σταθμοί, κοινωνική πολιτική (στέγη, έμφυλα, Πολυδύναμο Αστέρων).

Μέσα από τη δημιουργία και ανοικτή λειτουργία ομάδων εργασίας για τεκμηρίωση και εμπάθунση και παγίωση θέσεων μπορεί να αναδειχθούν θέματα που επικυρώνονται ως τυπικά διαδικαστικά γραφειοκρατικά ενώ είναι η κορυφή του παγόβουνου, πχ στην ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών του Δήμου. Δεδομένης της αδιάλειπτης συνέχισης της νεοφιλελεύθερης πολιτικής στο δήμο της Αθήνας είναι απαραίτητη η αποκάλυψη της πραγματικότητας των ιδιωτικοποιήσεων υπηρεσιών του δήμου, των χορηγιών, των πολιτικών δικτύων στο πλαίσιο ΕΕ και

Διεθνής διάσκεψη για το κλίμα – COP 29 Στο ίδιο –κακοπαιγμένο– έργο θεατές

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Η 29η Διεθνής Διάσκεψη για το Κλίμα (COP29) που έγινε στο Μπακού του Αζερμπαϊτζάν στα μέσα Νοέμβρη, ήταν για άλλη μια φορά απογοητευτική. Οι συνέπειες της κλιματικής κρίσης σε όλο τον κόσμο είναι πλέον εμφανείς, η μέση θερμοκρασία του πλανήτη ανέβηκε φέτος για πρώτη φορά κατά 1.5°C, τα «ακραία» καιρικά φαινόμενα είναι η νέα κανονικότητα στον τρόπο που εκφράζονται. Και όμως, οι κυβερνητικές ηγεσίες του παγκόσμιου καπιταλισμού είναι εντελώς ανίκανες να πάρουν έστω τα στοιχειώδη μέτρα.

Καταρχάς, η ίδια η επιλογή της διεξαγωγής της COP στο Αζερμπαϊτζάν ήταν προκλητική. Πρόκειται για μία χώρα που πρωτοστατεί στην παραγωγή υδρογονανθράκων αλλά και μία χώρα που επιτίθεται στρατιωτικά τόσο στη γειτονική Αρμενία όσο και στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ. Πρόκειται για μία χώρα η οποία έχει φυλακίσει πάνω από 300 ακτιβιστές του κλίματος σύμφωνα με την ανακοίνωση του φεμινιστικού – αντιπολεμικού κινήματος του Καυκάσου (Caucasus Feminist Anti-War Movement) που συγκεντρώνει ακτιβιστές-τριες από το Αζερμπαϊτζάν, τη Γεωργία και την Αρμενία. Στην ίδια ανακοίνωση καταγγέλλεται η προσπάθεια να νομιμοποιηθεί ένα απολυταρχικό-αυταρχικό καθεστώς μέσω του «greenwashing», με τη διεξαγωγή της COP.

Τα λόμπι των ορυκτών καυσίμων καθορίζουν την ατζέντα

Έχουν περάσει οχτώ χρόνια από την περίφημη Συμφωνία του Παρισιού που έθετε ως στόχο τη σταθεροποίηση της ανόδου της θερμοκρασίας του πλανήτη κάτω από τους 1.50C, ένας στόχος που πλέον μοιάζει ανέφικτος. Ήδη η φετινή χρονιά ξεπέρασε αυτό το όριο ενώ πολλοί ερευνητές αλλά και περιβαλλοντικές οργανώσεις προειδοποιούν ότι έχει ξεπεραστεί το σημείο εκείνο όπου θα μπορούσε να επιτευχθεί μία αντιστροφή της κλιματικής κρίσης.

Μία από τις βασικές αιτίες για την υπερθέρμανση του πλανήτη είναι οι εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου –και κυρίως οι εκπομπές άνθρακα– που προέρχονται κατά βάση από την κάυση ορυκτών καυσίμων. Και όμως παρά το γεγονός ότι όλες οι ενδείξεις τείνουν στην απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα και τη στροφή

σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, η απόφαση της COP29 δεν έχει την παραμικρή αναφορά σε κάποιον σχετικό στόχο.

Αυτό μόνο τυχαίο δεν είναι. Στην πραγματικότητα τα λόμπι των ορυκτών καυσίμων αλλά και η δυνατότητα παραγωγής κέρδους από μία κάποια διαδικασία «πράσινης μετάβασης» καθορίζουν την ατζέντα. Από την περσινή COP28 στο Ντουμπάι όλοι οι συμμετέχοντες είναι υποχρεωμένοι να γνωστοποιούν ποιον εκπροσωπούν στη διάσκεψη. Σύμφωνα με τον κλιματικό συνασπισμό KBPO (Kick Big Polluters Out – Διώξτε Έξω τους Μεγάλους Ρυπαντές) στη διάσκεψη του Μπακού βρέθηκαν 1773 λομπίστες ορυκτών καυσίμων, ξεπερνώντας σε μέγεθος τις αντιπροσωπείες των πιο ευάλωτων χωρών στην κλιματική κρίση. Οι μεγαλύτεροι όμιλοι παραγωγής ορυκτών καυσίμων (που συνδέονται με τα γεωπολιτικά και οικονομικά συμφέροντα χωρών όπως ο Καναδάς, οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία, η Ιταλία) ήταν παρόντες στις συνομιλίες της COP29 ενώ την ίδια ώρα το καθεστώς του Αζερμπαϊτζάν φυλακίζει ακτιβιστές του κλίματος. Ο ίδιος οργανισμός καταγγέλλει επίσης ότι πολλές από αυτές τις εταιρείες τροφοδοτούν το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ με καύσιμα και είναι συνυπεύθυνες για τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού.

Επιπλέον, το BBC αποκάλυψε σε σχετικό ρεπορτάζ, συνομιλία αξιωματούχου του Αζερμπαϊτζάν που προσπαθεί να «κλείσει δουλειές» για παραγωγή φυσικού αερίου με πιθανούς επενδυτές, στο περιθώριο της

διάσκεψης για το κλίμα.

Είναι αδύνατον να υπάρξει οποιαδήποτε πρόοδος στην κατεύθυνση απεξάρτησης από τα ορυκτά καύσιμα, ότι τη συζήτηση επηρεάζουν με τόσο ισχυρό τρόπο τα οικονομικά συμφέροντα και οι επιδιώξεις των πετρελαιάδων. Σύμφωνα με στοιχεία του Climate Action Tracker, η ρύπανση του αέρα από τα ορυκτά καύσιμα ευθύνεται για έναν στους πέντε θανάτους παγκοσμίως κάθε χρόνο, αριθμός που ισοδυναμεί με τον πληθυσμό της Νέας Υόρκης, δηλαδή περίπου 8 εκατομμύρια.

Η παραγωγή κερδών πάνω από όλα

Εκ του αποτελέσματος, η στρατηγική για το λεγόμενο εμπόριο ρύπων, όπου οι μεγάλοι ρυπαντές καλούνται να πληρώσουν για τους ρύπους που παράγουν είναι απολύτως αδιέξοδη. Μάλιστα, καμία σχετική αναφορά δεν υπάρχει στη συμφωνία της COP29. Η δέσμευση για χρηματοδότηση των αναπτυσσόμενων χωρών με 300 δις μέχρι το 2035 ήταν η μόνη απόφαση που πήρε η διάσκεψη για το κλίμα στο Μπακού. Περιβαλλοντικές οργανώσεις όπως η Greenpeace, αναφέρουν ότι η απόφαση είναι «απελπιστική» καθώς αυτή η χρηματοδότηση είναι πολύ λίγη, έρχεται πολύ αργά, δεν ξεκαθαρίζει εάν αυτοί οι πόροι θα δοθούν ως δάνεια ή ως επιχορηγήσεις ενώ την ίδια στιγμή δε γίνεται αναφορά στους ρυπαντές των ορυκτών καυσίμων ούτε στην ανάγκη για απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα. Ακόμα και ο πρόεδρος του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτέρες δήλωσε απογοητευμέ-

νος από την κατάληξη.

Είναι εύλογο να αναρωτηθεί κανείς γιατί δεν μπορούν να συμφωνήσουν οι κυβερνήσεις σε μία μετάβαση προς τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και τη σταδιακή απεξάρτηση από τα ορυκτά καύσιμα. Εάν η μισή απάντηση είναι η τεράστια επιρροή του λόμπι των ορυκτών καυσίμων ή άλλη μισή είναι η κερδοφορία. Σύμφωνα με το ΔΝΤ, η πορεία προς μία παραγωγή και μία οικονομία απεξαρτημένη από τα ορυκτά καύσιμα πρέπει να καθοδηγηθεί από τον ιδιωτικό τομέα της παγκόσμιας οικονομίας και όχι από τα κράτη. Όμως αυτό δεν πρόκειται να γίνει εάν η παραγωγή υψηλών κερδών δεν είναι εξασφαλισμένη. Σύμφωνα με τον Μάικλ Ρόμπερτς, όσο η κερδοφορία από την παραγωγή ορυκτών καυσίμων είναι δεδομένη και υψηλή συγκριτικά με τις επενδύσεις στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, ο καπιταλισμός είναι αδύνατον να μπορέσει να κάνει οτιδήποτε στην κατεύθυνση αντιστροφής της κλιματικής κρίσης.

Αυτό που πραγματικά έχει ανάγκη το περιβάλλον και οι άνθρωποι θα ήταν μία προοπτική μιας παραγωγής και μίας οικονομίας, σχεδιασμένες για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών, για την αντιμετώπιση των ανισοτήτων μεταξύ του παγκόσμιου βορρά, που ευθύνεται συντριπτικά για την κλιματική κρίση, και του παγκόσμιου νότου που βιώνει με πιο εκρηκτικό τρόπο τις συνέπειες. Οι διασκέψεις για το κλίμα και ουσιαστικά οι ισχυροί του πλανήτη, κράτη και καπιταλιστές, δεν μπορούν και δε θέλουν να κάνουν τίποτα για αυτό.

Το φάντασμα του μιλιταρισμού

Του Νικόλα Κολυτά

Η Ευρώπη, αλλά και η διεθνής κοινότητα ευρύτερα, εισέρχονται σε μια πολύ σκοτεινή εποχή. Η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, η επέκταση των πολεμικών συγκρούσεων και η πολιτική ενδυνάμωση των διαφόρων μορφών της ακροδεξιάς, δημιουργούν ένα πολύ προβληματικό πλαίσιο για τους εργαζόμενους και τα φτωχά κοινωνικά στρώματα διεθνώς. Ο μιλιταρισμός επιστρέφει στην Ευρώπη με τους πιο αισχρούς όρους τη στιγμή που οι κοινωνικές δομές καταρρέουν και εμποδώνεται ένα νέο μοντέλο άσκησης πολιτικής. Το ερώτημα του πώς απαντάμε απέναντι σε αυτή τη ζοφερή συνθήκη επανέρχεται διαρκώς. Όμως αξίζει πρώτα να δούμε τη μεγάλη εικόνα.

Πολεμική ετοιμότητα

Η ΕΕ αυτή τη στιγμή έχει μπει σε έναν φρενήρη ρυθμό εξοπλιστικών προγραμμάτων και πολεμικών δαπανών. Τα νούμερα πραγματικά προκαλούν ίλιγγο. Και ακόμη δεν έχουν πιάσει το ταβάνι τους. Σύμφωνα με στοιχεία του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Άμυνας οι λεγόμενες «αμυντικές δαπάνες» των κρατών - μελών της ΕΕ πρόκειται να φτάσουν το 2024 στο δυσθεώρητο ποσό των 326 δισ. ευρώ, αντιπροσωπεύοντας σχεδόν το 2% του ΑΕΠ της. Μιλάμε για μια αύξηση της τάξεως του 30% σε σχέση με το 2021 πριν την έναρξη του πολέμου μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας. Όπως σημειώνει η έκθεση του Bloomberg Intelligence οι ισχυρότερες ευρωπαϊκές χώρες ενδέχεται να χρειαστεί να διπλασιάσουν τις «αμυντικές» δαπάνες «για να αντιμετωπίσουν την πρόκληση της ρωσικής επιθετικότητας στην Ουκρανία, καθώς και το ενδεχόμενο μιας μικρό-

τερης αμερικανικής στήριξης υπό την προεδρία του Ντόναλντ Τραμπ». Αναλυτές της έκθεσης τονίζουν ότι τα 15 μεγαλύτερα ευρωπαϊκά κράτη - μέλη του ΝΑΤΟ πιθανόν να χρειαστεί να αυξήσουν τις στρατιωτικές επενδύσεις από 320 δισ. ευρώ ετησίως σε έως και 700 δισ. ευρώ.

Πέραν όμως από εκθέσεις και αναλύσεις, πολύ πιο ωμά και ξεκάθαρα τοποθετείται στο ζήτημα η ίδια η ηγεσία της ΕΕ. «Φαίνεται ότι το 2% (του ΑΕΠ) δεν θα είναι αρκετό για να ανταποκριθούμε στις προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε», τόνισε χαρακτηριστικά ο εκπρόσωπος της Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ, Ζ. Μπορέλ, μετά τη σύνοδο των υπουργών Άμυνας της ΕΕ. Και αν ο Μπορέλ θέτει τον πήχη άνω του 2%, η νεοεκλεγείσα πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν, δεν κάνει πίσω σημειώνοντας την «ανάγκη επένδυσης πρόσθετων 500 δισ. ευρώ σε «αμυντικές» επενδύσεις μέσα στην επόμενη δεκαετία, λόγω των δίχως προηγούμενο απειλών με τις οποίες είναι αντιμέτωπη η γηραιά ήπειρος. Από κοντά βέβαια και τα μόνιμα κοράκια της αγοράς με τον πρώην πρόεδρο της ΕΚΤ Μάριο Ντράγκι να κάνει λόγο για «αργό θάνατο» της ΕΕ στην παγκόσμια «ιμπεριαλιστική σκακιέρα», αν τα κράτη - μέλη δεν ενεργήσουν άμεσα για να ενισχύσουν την παραγωγικότητα με πρόσθετες επενδύσεις στην πολεμική βιομηχανία. Όλα αυτά τη στιγμή που η ΕΕ ήδη έχει διαθέσει 45 δισ. ευρώ για παραδόσεις στρατιωτικών όπλων, εκπαιδευτικές αποστολές και βοήθεια από την Ευρωπαϊκή Διευκόλυνση Ειρήνης, προς την Ουκρανία.

Κάπως έτσι, το πολεμικό ενδεχόμενο δεν είναι πια μια μακρινή σκέψη αλλά μια υπαρκτή προοπτική. Τα κράτη - μέλη της ΕΕ θωρακίζονται απέναντι σε κάθε πιθανότητα κινδύνου, γεγονός που πρέπει να σημαίνει συναγερμό για τις εργατικές τάξεις

στην Ευρώπη. Η Γερμανία έχει ήδη καταρτίσει το σχέδιο «Operation Deutschland» σε περίπτωση ξεσπάσματος ενός πολέμου με παγκόσμιες διαστάσεις. Το σχέδιο αυτό περιλαμβάνει στρατιωτικές εφόδους, αξιοποίηση υποδομών ως καταφύγια και προβλέψεις για ενεργειακή επάρκεια. Την ίδια στιγμή η Πολωνία σκοπεύει να δαπανήσει το 5% του ΑΕΠ της για την άμυνα το επόμενο έτος, ενώ τα τρία κράτη της Βαλτικής πρόκειται να δαπανήσουν περισσότερο από 3% του ΑΕΠ τους σε εξοπλισμούς. Ακόμη, όμως, και κράτη χωρίς πολεμική παράδοση μπαίνουν στον μιλιταριστικό χορό. Ενδεικτικό είναι ότι όλες οι σκανδιναβικές χώρες είτε εξέδωσαν φυλλάδια, είτε απέστειλαν e-mails στους ενήλικες πολίτες τους σχετικά με το πώς θα μπορούσαν να αντιδράσουν επαρκώς σε περίπτωση μιας γενικευμένης κρίσης ή ενός πολεμικού επεισοδίου. Πρόκειται για κινήσεις που περισσότερο θα βλέπαμε σε μια δυστοπική ταινία παρά στην πραγματική μας ζωή. Όμως η σύγχρονη ζωή στον καπιταλισμό ίσως να μοιάζει με δυστοπία.

Αντιπολεμικό μέτωπο

Είναι σαφές ότι οι κυρίαρχες τάξεις της Ευρώπης έχουν πάρει την απόφαση να βαδίσουν σε έναν πολύ επικίνδυνο δρόμο. Το δρόμο του εθνικού προστατευτισμού, της πολεμικής προετοιμασίας και της ιμπεριαλιστικής όξυνσης. Η πολιτική τους ρητορική, οι οικονομικές τους δαπάνες και οι ιστορικές τους αναφορές αυτό μαρτυρούν. Αυτή η συνθήκη, αυτόματα αναβαθμίζει τα καθήκοντα του κινήματος και της Αριστεράς. Πατώντας στις πιο ταξικές και διεθνιστικές παραδόσεις οφείλουμε να αντιδράσουμε μπροστά στη στρατιωτική έξαρση των από πάνω. Τα δισεκατομμύρια που δαπανούνται για πολεμικούς εξοπλισμούς πρέπει να απαιτήσουμε εδώ και τώρα να δοθούν σε υγεία, παιδεία και κοινωνικές δαπάνες. Οι ευρωπαϊκοί πόροι να διατεθούν για τις ανάγκες ευάλωτων κοινωνικών ομάδων, για την ενίσχυση δομών αλληλεγγύης στους πρόσφυγες, στα θύματα των πολεμικών συρράξεων.

Το φάντασμα του μιλιταρισμού επιστρέφει στην Ευρώπη και όλοι μαζί οφείλουμε να το στείλουμε ξανά εκεί

Κυβέρνηση Μητσοτάκη: Προετοιμασίες με την «Ατ

ΠΡΟΦΑΝΩΣ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ Κυριάκου Μητσοτάκη δεν θα μπορούσε να λείπει από ένα τέτοιο πάρτι εξοπλισμών, στρατιωτικοποίησης και πάσης φύσεως βρώμικων οικονομικών συναλλαγών. Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης τόσο στον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο με αποστολή πολεμικού υλικού, όσο και στη γενοκτονία στη Γάζα με την προκλητική δημόσια στήριξη στον εγκληματία και διεθνώς δικώ-

μενο Νετανιάχου δεν προμήνυαν κάτι διαφορετικό. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης επιχειρεί με κάθε τρόπο να κρατήσει τα σκήπτρα του μαντρόσκυλου του δυτικού ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο. Αυτός είναι και ο λόγος που έχει προχωρήσει σε πρωτοφανείς διαχρονικά δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς. Τη στιγμή που η ελληνική κοινωνία βυθίζεται στην οικονομική ασφυξία και ανέχεια,

Ευρώ επιστρέφει στην Ευρώπη

που ανήκει: στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας. Είναι ζωτικής σημασίας ανάγκη το επόμενο διάστημα να οικοδομηθεί ένα μαζικό και ενωτικό αντιπολεμικό κίνημα που θα απλώνεται σε κάθε χώρο δουλειάς, σχολή, σχολείο και γειτονιά. Που θα συνδέεται με τους ανθρώπους του μόχθου και του αγώνα που θέλουν να αγωνιστούν για μια καλύτερη ζωή και όχι να γίνουν κιμάς στην πολεμική κρεατομηχανή του Μητσοτάκη και των φίλων του. Είναι πιο σημαντικό από ποτέ τα τελευταία χρόνια να ορίσουμε εκ νέου την πολιτική ατζέντα και να θέσουμε μέσα από τους αγώνες μας τις βάσεις για μια κοινωνία που θα βάζει ψηλότερα τις ανάγκες των ανθρώπων από τα συμφέροντα των πλουτοκρατών και ιμπεριαλιστών. Στην Ελλάδα έχουμε μακρά παράδοση τέτοιων πολιτικών μαχών. Ήρθε η ώρα να πιάσουμε το νήμα του παρελθόντος για τους αγώνες του μέλλοντος.

Πολεμικές Ατζέντα 2030»

δωρίζονται δισεκατομμύρια ευρώ σε πολεμικές βιομηχανίες. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Δένδιας προσαρμόστηκε πλήρως στο νέο ευρωπαϊκό αμυντικό δόγμα, χωρίς να ψελλίσει το παραμικρό.

Η λεγόμενη «Ατζέντα 2030» είναι η βιτρίνα της νέας αμυντικής πολιτικής της κυβέρνησης με πρωτομάστορα τον Νίκο Δένδια. Είναι σύμφωνα με τον ίδιο, η «μεγαλύτερη μεταρρύθμιση των

ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων που έχει γίνει στο νέο ελληνικό κράτος» και απ' ό,τι φαίνεται έχει ως στόχο την αναπροσαρμογή τους προκειμένου να ανταποκρίνονται στα νέα διεθνή στρατιωτικά πρότυπα. Όπως χαρακτηριστικά τόνισε «Το νέο και συνεχές μεταβαλλόμενο περιβάλλον ασφάλειας και η εξέλιξη της τεχνολογίας επιβάλλουν την εφαρμογή σύγχρονων και αποτελεσματικών λύσεων στον τομέα της Εθνικής Άμυνας. Σε αυτήν την κατεύθυνση, η Ατζέντα 2030 αποτελεί μία μεταρρύθμιση η οποία, πέραν των άλλων, φιλοδοξεί να δημιουργήσει ένα ελληνικό αμυντικό οικοσύστημα καινοτομίας και τεχνολογίας». Αυτό που αμέλησε να προσδιορίσει ο υπουργός είναι με τι πόρους και εις βάρος της τσέπης ποιων θα υλοποιηθεί ένα τέτοιο κολοσσιαίο πρόγραμμα. Πολύ περισσότερο, όμως, τι κινδύνους κρύβει μια τέτοια πολιτική για τους λαούς διεθνώς.

Η Ατζέντα 2030 βασίζεται σε τρεις πυλώνες. Ο πρώτος αφορά στην αναδιοργάνωση της δομής και λειτουργίας των Ενόπλων Δυνάμεων μέσα από την αναδιάρθρωση Σχηματισμών/Μονάδων, τη συγκρότηση Μονάδων Διπτού ρόλου/χρήσης για την Άμυνα και την Πολιτική Προστασία και τη δη-

μιουργία Διεύθυνσης Ηλεκτρονικού Πολέμου. Ο δεύτερος και κομβικότερος όλων αφορά στην επικαιροποίηση του εξοπλιστικού προγράμματος. Ο ελληνικός καπιταλισμός επιχειρεί τη συνολική αναθεώρηση του εξοπλιστικού προγράμματος μέσα από την απόκτηση 20 μαχητικών τύπου F-35 και την έναρξη διερεύνησης συμμετοχής στο πρόγραμμα ναυπήγησης της φρεγάτας κλάσης Constellation, της νέας γενιάς φρεγάτας του αμερικανικού Πολεμικού Ναυτικού. Μαζί με τα μαχητικά αεροσκάφη Rafale, τις φρεγάτες Belharrga και τα ελικόπτερα Romeo η κυβέρνηση Μητσοτάκη μπαίνει για τα καλά στους πολεμικούς ανταγωνισμούς κάνοντας χρυσές τις πολεμικές βιομηχανίες. Την ίδια στιγμή, όμως, θέλει να επενδύσει και ισχυρά κεφάλαια στο Ελληνικό Κέντρο Αμυντικής Καινοτομίας, προκειμένου να αναπτυχθεί ένα νέο μοντέλο λειτουργίας της εγχώριας αμυντικής βιομηχανίας. Ο τρίτος πυλώνας της Ατζέντας 2030, αφορά στους ανθρώπινους πόρους των Ενόπλων Δυνάμεων μέσα από την αναβάθμιση της εκπαίδευσης των αξιωματικών και τον επανασχεδιασμό της σταδιοδρομίας τους.

Η Ελλάδα εισέρχεται για τα καλά

στο παιχνίδι της πολεμικής ετοιμότητας, ειδικά μετά την απόφαση της Κομισιόν για επένδυση 392 δισ. ευρώ από τα λεγόμενα Ταμεία Συνοχής της ΕΕ για επενδύσεις σε εξοπλισμούς και στρατιωτικές υποδομές. Προκαλεί μάλιστα ντροπή ότι βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ για την ανάπτυξη ενός αντιπυραυλικού συστήματος αξίας 2 δισεκατομμυρίων ευρώ, παρόμοιου με το ισραηλινό Iron Dome. Την είδηση έκανε γνωστή το πρακτορείο Reuters το οποίο επικαλείται Έλληνες αξιωματούχους και το προτεινόμενο σύστημα αναμένεται να περιλαμβάνει πολλαπλά επίπεδα άμυνας για την αναχαίτιση διαφόρων τύπων πυραύλων και drones. Τι μπορεί να πει κανείς, όμως, όταν η Ελλάδα της φτώχειας, της ακρίβειας και του πληθωρισμού σχεδιάζει να επενδύσει 12,8 δισεκατομμύρια ευρώ έως το 2035 για τον εκσυγχρονισμό των Ενόπλων Δυνάμεών της; Τι μπορεί να πει κανείς όταν οι επίσημες ελληνικές κρατικές αρχές συνομιλούν με το κράτος τρομοκρατία που διαπράττει μια γενοκτονία εδώ και ένα χρόνο σε ζωντανή σύνδεση; Τι μπορεί να πει κανείς για το милитарιστικό κρεσέντο του ελληνικού αστισμού;

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»*

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοηλιτάς

Ποινές από 4 έτη φυλάκισης έως και 12 χρόνια κάθειρξης επέβαλε το ΜΟΔ στους **11 κατηγορούμενους που κρίθηκαν ένοχοι στη δεύτερη δίκη για την άγρια σεξουαλική εκμετάλλευση 12χρονης μαθήτριας από τον Κολωνό.**

Όμως έξι επίσης κατηγορούμενοι **απαλλάχθηκαν από τις κατηγορίες**, λόγω αμφιβολιών και μη επαρκών στοιχείων. Πέραν όμως του περιεχομένου της απόφασης, πρέπει να εξετάσουμε και τη **συνολικότερη βάνουση διαδικασία στην οποία υποβλήθηκε η 12χρονη.**

Εκτός από την κακοποίηση που υπέστη από τους θύτες, βίωσε εκ νέου πολλαπλές κακοποιήσεις από τους χειρισμούς των αστυνομικών και δικαστικών αρχών που δεν την πίστεψαν, άργησαν να παρέμβουν και όταν το έκαναν, έδωσαν τροφή για νέα τηλεριάλι. Αυτό αναδεικνύει την πλήρη απουσία πλαισίου προστασίας των θυμάτων έμφυλης βίας και ιδιαίτερα των παιδιών. Η δίκη της 12χρονης από τον Κολωνό θα μείνει στην ιστορία ως παράδειγμα προς αποφυ-

γή. Στοχοποιήθηκε ένα πολυτραυματισμένο παιδί και η οικογένειά του, επιχειρήθηκε συγκάλυψη της υπόθεσης με διάφορους τρόπους και δεν επιχειρήθηκε μια βαθύτερη διερεύνηση της σχέσης των κακοποιωτών με το λεγόμενο βαθύ κράτος. Μοναδικό **φως ελπίδας σε αυτή την υπόθεση υπήρξε το τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης στη 12χρονη** που σε πληθώρα περιπτώσεων σήκωσε το ανάστημά του μπροστά στο πιο σκληρό και διεφθαρμένο πρόσωπο του κράτους και των λειτουργιών του.

Είναι γνωστό ότι ο καταυλισμός των Ρομά στο Σοφό Αεροπύργου βρίσκεται σε δραματική κατάσταση και σε ακραία εγκατάλειψη από τις κρατικές και τοπικές αρχές. Οι άνθρωποι εκεί ζούνε κυριολεκτικά ανάμεσα σε σκουπίδια και χωρίς στοιχειώδη αγαθά, όπως νερό και ηλεκτρικό ρεύμα. Η πλήρης αδιαφορία της επίσημης πολιτείας είναι εγκληματική. **Την ώρα που οι κοινότητες των Ρομά ζουν στο περιθώριο και στην εξαθλίωση, ένα ολόκληρο μιντιακό σύστημα στοχοποίησης και συκοφάντησης έχει στηθεί συντονισμένα τους τελευταίους μήνες.**

Από κοντά και οι φαντασμαγορικές επιχειρήσεις των ρόμποκοπ της ΕΛ.ΑΣ. που σε ζωντανή σύνδεση στα δελτία των ειδήσεων μπουκάρουν σε παράγκες και καλύβες για να συλλάβουν τους «εγκληματίες». Η μόνη απάντηση σε όλα τα παραπάνω είναι η συλλογική δράση. **Πριν μερικούς μήνες συστάθηκε η πρωτοβουλία «Στο πλευρό των Ρομά» που πρώτο της μέλημα ήταν η στήριξη του αιτήματος για δημιουργία δικτύου ύδρευσης στον καταυλισμό στο Σοφό.** Το ίδιο αίτημα με ψήφισμά του προς το δημοτικό συμβούλιο Αεροπύργου στηρίζει και ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών Π.Ε. Δυτικής Αττικής «Κώστας Βάρναλης» σημειώνοντας ότι «Ως ΣΕΠΕ Δυτικής Αττικής Κώστας Βάρναλης εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους Ρομά στον καταυλισμό Σοφό,

Ενας απέραντος υγρός τάφος συνεχίζει να είναι το Αιγαίο. **Εν νέα πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους στις 25/11 σε ναυάγια στη Σάμο και στη Λέσβο.** Ο τραγικός απολογισμός μετρά δύο νεκρές γυναίκες, έξι νεκρά παιδιά και ένα νεκρό άνδρα. Κι όμως κανένα μεγάλο μέσο δεν έδωσε τη δημοσιότητα που άρμοζε στο θέμα. Μάλλον γιατί επιχειρούν να εμπεδώσουν στη δημόσια σφαίρα ότι κάποιες ζωές είναι λιγότερο σημαντικές από κάποιες άλλες. Στο ναυάγιο της Σάμου, η βάρκα που μετέφερε πρόσφυγες από την Τουρκία έπεσε σε βράχια λίγα μέτρα πριν από την ακτή στη βόρεια πλευρά του νησιού, όπου έπνεαν ισχυροί άνεμοι 5-6 μποφόρ, με αποτέλεσμα να βυθιστεί. Στη Λέσβο, το λιμενικό ενημερώθηκε για την ύπαρξη νεκρού σώματος που είχε ξεβραστεί από τη θάλασσα σε ακτή του κόλπου της Γέρας. Για ακόμη μια φορά η κυβέρνηση Μητσοτάκη ακολούθησε την πεπατημένη. **Κατηγόρησε τα δίκτυα των διακινητών στην καλύτερη περίπτωση, ενώ στη χειρότερη παρότρυνε τους πρόσφυγες να μην πεθάνουν στο Αιγαίο, αλλά να μείνουν να πεθάνουν στις χώρες τους.** Κουβέντα για τα κλειστά σύνορα, για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για τις παράνομες επαναπροωθήσεις και τα push backs. Κουβέντα για το ρόλο του μαντρόσκυλου των συνόρων της Ε.Ε. που έχει αναλάβει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Κουβέντα για τις ρατσιστικές πολιτικές πανευρωπαϊκά που σπρώχνουν τους πρόσφυγες στο θάνατο.

οι οποίοι ζουν κάτω από τόσο βάρβαρες και απάνθρωπες συνθήκες. Απαιτούμε από την Δημοτική Αρχή Αεροπύργου και τις αρμόδιες υπηρεσίες να τοποθετήσουν τώρα δημόσιες βρύσες πόσιμου νερού στον καταυλισμό του Σοφού».

Για ακόμη μια φορά ένας αστυνομικός έρχεται στο φως της δημοσιότητας για τους λάθος λόγους. Συγκεκριμένα, επειδή **κακοποιούσε πολύ σκληρά τα παιδιά του και μάλιστα ανάγκαζε και τη γυναίκα του να συμμετέχει σε αυτή τη διαδικασία, η οποία ήταν επίσης αστυνομικός.** Εκείνος εργαζόταν στην Ασφάλεια της Βουλής(!) και εκείνη στη ΓΑΔΑ. Και προκύπτουν ξανά τα ερωτήματα: Με ποια πιστοποίηση αυτοί οι άνθρωποι κουβαλούν ένα όπλο πάνω τους; Ποιος ελεγκτικός μηχανισμός τους έκρινε κατάλληλους ώστε να εργάζονται ως αστυνομικοί; Όμως το κομβικότερο όλων είναι πώς τα τσακάλια της ΕΛ.ΑΣ., που ανακαλύπτουν μέχρι και αποτυπώματα πάνω σε σακούλες, δεν είχαν

καταλάβει το παραμικρό για τον συγκεκριμένο κατά συρροή κακοποιότη, ενώ υπήρχαν σαφείς ενδείξεις του χαρακτήρα του. Ο ίδιος στο παρελθόν είχε επιδείξει πλειάδα παραπτωμάτων που έδειχναν ότι ήταν βίαιος χαρακτήρας και είχε βίαια ξεσπάσματα, είτε με πολίτες στον δρόμο και στη γειτονιά, αλλά ακόμη και σε βάρος του προηγούμενου διοικητή του, με τον οποίο είχαν έρθει στα χέρια. Κι όμως και αυτός και η γυναίκα του περνούσαν με επιτυχία όλα τα ψυχομετρικά τεστ. Φανταζόμαστε ότι τέτοιες περιπτώσεις εγκληματιών δεν περιλαμβάνει στο νέο του βιβλίο ο Μιχάλης Χρυσοχοϊδης.

«Συνομιλώντας με την Παλαιστίνη»: Μια αξέχαστη βραδιά αλληλεγγύης

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Μετά τη μεγάλη επιτυχία του φετινού φεμινιστικού φεστιβάλ με τίτλο «Καμιά δεν είναι ελεύθερη μέχρι να είμαστε όλες», η Συνέλευση 8 Μάρτη ανανέωσε το ραντεβού της με κόσμο που γνώρισε και συμπορεύτηκε σε αυτή τη γιορτή που είχε έντονο το χαρακτηρισμό αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, αυτήν τη φορά στο φιλόξενο πολυχώρο Baumstrasse της αγαπημένης καλλιτέχνιδας Μάρθας Φριντζήλα, στον Βοτανικό.

Έτσι, την Κυριακή στις 24 Νοέμβρη, βρεθήκαμε με κόσμο που μοιραζόμαστε μαζί του την ίδια ανησυχία, την ίδια οργή και θλίψη για την εν εξελίξει γενοκτονία στην Γάζα και μετατρέψαμε τον πολυχώρο Baumstrasse σε τόπο συνομιλίας με την Παλαιστίνη, σύνδεσης με τις παλαιστινιακές πρωτοβουλίες που ενίσχυσε οικονομικά το Φεμινιστικό Φεστιβάλ, δημιουργίας (συμ)πράξεων αλληλεγγύης, ένωσης τέχνης και φεμινισμού.

Ξεκινήσαμε τη βραδιά με ένα βίντεο που μας θύμιζε τις όμορφες στιγμές που ζήσαμε στον κήπο της Παντείου τις ημέρες του Φεστιβάλ.

Συνδεθήκαμε με ανθρώπους που με τις δράσεις και τις πρωτοβουλίες τους συμβάλλουν σημαντικά στην προσπάθεια κάλυψης των αναγκών του παλαιστινιακού λαού και υπερασπίζονται με εντυπωσιακό θάρρος τα δικαιώματά του ενάντια στην εξόντωσή του από το Ισραήλ.

Η Οργάνωση Γυναικών «Palestinian Women's Development Society», που στηρίζει οικογένειες σε Δυτική Όχθη και Γάζα, δεν μπόρεσε να μας στείλει βιντεοσκοπημένο μήνυμα καθώς ο στρατός κατοχής είχε αποκλείσει την περιοχή που βρίσκονται τα γραφεία

της. Την ίδια την ημέρα της εκδήλωσης, η πρόεδρος της οργάνωσης, Νάντα Τουαϊρ, μέσα από το νοσοκομείο (όπου βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση η μητέρα της), ξέκλεψε χρόνο να μας στείλει ένα σύντομο γραπτό μήνυμα εκφράζοντας τη στεναχώρια τους που δεν μπόρεσαν να συνδεθούν μαζί μας, τις ευχαριστίες τους για τη στήριξη της Συνέλευσης για ακόμα μια φορά τους τελευταίους μήνες, τη σιγουριά τους ότι στεκόμαστε πάντα στο πλευρό τους. Όπως κατέληξε: «Με τη δική μας Αντίσταση και τη δική σας Αλληλεγγύη, να σταματήσουμε αυτόν τον άδικο πόλεμο που υποφέρει ο λαός μας από την Κατοχή και τους Κατακτητές».

Παρουσίαση πρωτοβουλιών

Στη συνέχεια, η εκδήλωση μας σύστησε ξανά το fundraiser project «Shelter for Gaza's Artists» για την εξασφάλιση ασφαλούς στέγης για μουσικούς και καλλιτέχνες και τις οικογένειές τους και για την κάλυψη των βασικών αναγκών τους. Γνωρίσαμε και ακούσαμε τον Ραμζι Αμπουρεντουάν, έναν από τους ανθρώπους που τρέχει το project, έχοντας αναπτύξει από παλιά δεσμούς με τους καλλιτέχνες της Γάζας μέσα από διάφορα εγχειρήματα που επεδίωκαν να δώσουν στην παλαιστινιακή νεολαία έμπνευση και διέξοδο έκφρασης μέσω της τέχνης. Από τη συνεργασία σε αυτά εγχειρήματα συνδέθηκε και ο Ράμζι με τον Δημήτρη Μικέλη και αυτός ο δεσμός γέννησε πέρσι την Πρωτοβουλία «Αλληλεγγύη από τους Μουσικούς της Αθήνας προς τους Μουσικούς της Γάζας», που στηρίζει το project. Αφού μας καληνύχτισε ο Ράμζι, είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε κάποιες μνήμες του Δ. Μικέλη από τα χρόνια που πέρασε στην Παλαιστίνη και από την πλούσια δράση

του Ράμζι. Οι ιστορίες θα συνεχίζονταν για... ώρες αν δεν έπρεπε να κρατήσουμε το διαδικτυακό ραντεβού μας με την Ντάνια Σάουα.

Η οικογένεια της Ντάνια, με καταγωγή από τη Γάζα, αλλά διάσπαρτη σε όλο τον πλανήτη, αποφάσισε να ενώσει τους πόρους, τα ταλέντα και τις επαφές της για να στηρίξει το λαό της Γάζας κι έτσι προέκυψε η Πρωτοβουλία Shawwa Gaza Emergency Relief Initiative που προμηθεύει πόσιμο νερό, καθαρή τροφή, υγειονομικό υλικό και ιματισμό τη Λωρίδα της Γάζας. Σε συνεργασία με μονάδες αφαλάτωσης στη Ράφα, έχει κατορθώσει να συγκροτήσει ένα δίκτυο που διανέμει νερό σε όλη τη λωρίδα της Γάζας -μέχρι και το πρόσφατο «σφράγισμα» του βόρειου τμήματος από την Κατοχή. Η Ντάνια μας περιέγραψε αναλυτικά πώς λειτουργεί η Πρωτοβουλία, από τη διάθεση των χρημάτων μέχρι τη δράση της στην ίδια τη Γάζα και εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της για τους ανθρώπους από κάθε χώρα «που το κάνουν εφικτό» με τις προσφορές τους. Μας συγκίνησε η ιδιαίτερη αναφορά που έκανε στη βοήθεια της Συνέλευσης από τα έσοδα του Φεστιβάλ. Ενώ πρόβαλε ένα βίντεο με διανομή νερού και τίτλο «Thank you Athens!», μας ενημέρωσε ότι «με τα χρήματά σας, 8ο οικογένειες είχαν νερό για μια βδομάδα. Αυτό έγινε χάρη σε σας!».

Καλλιτεχνικό πρόγραμμα

Η βραδιά συνέχισε με ποίηση της Κάρολ Σανσουέρ. Είχαμε την τύχη να «αισθανθούμε» το έργο της μέσα από την καθηλωτική απαγγελία της ίδιας στα αραβικά αλλά και να εξοικειωθούμε με τους στίχους της μέσα από την παράλληλη ανάγνωση της ελληνικής απόδοσης.

Προφανώς δεν γινόταν να μην απολαύσουμε τραγούδια και δημιουργίες της Μάρθας Φριντζήλα, της φιλόξε-

νης «οικοδέσποινας» και σημαντικής συντελέστριας της βραδιάς, ενώ μας έκαναν την τιμή να έρθουν και να πουν από ένα τραγούδι και οι αγαπημένες Νεφέλη Φασούλη και Φωτεινή Βελεσιώτου, που στήριξαν με τη φωνή τους το Φεμινιστικό Φεστιβάλ και ξανασυναντήθηκαν μαζί μας σε αυτήν την εκδήλωση συνέχεια της φεμινιστικής αλληλεγγύης.

Μια ευχάριστη έκπληξη ήταν η παρουσία της μεγάλης Λιβανέζας τραγουδίστριας, Γιαχίντα Ουέχμπε στο κοινό. Ενθουσιασμένη από τους στίχους της Κάρολ Σανσουέρ, η Γιαχίντα ζήτησε και τραγούδησε στίχους της Κάρολ σε έναν επιτόπιο αυτοσχεδιασμό, ενώ μας τραγούδησε και το εμβληματικό «Wa Habibi» (το διάσημο ύμνο της Μεγάλης Παρασκευής).

Ευχαριστίες οφείλουμε και στα Kalogeraki Bros (Μιχάλη και Παντελή Καλογεράκη) που με τη φωνή τους και τα όργανά τους «συνόδευσαν» όλο το καλλιτεχνικό πρόγραμμα.

Η βραδιά έκλεισε με όμορφο πιάνο από τον Δ. Μικέλη και με χαλαρή συζήτηση γύρω από το πλούσιο μουσικό που υπήρχε στο χώρο. Προφανώς τα έσοδα της εκδήλωσης θα βρουν κι αυτά το δρόμο τους προς την Παλαιστίνη.

Η σημασία δράσεων σαν αυτές είναι αδιαμφισβήτητη. Μας υπενθυμίζουν τη δύναμη που έχουν οι (συμ)πράξεις αλληλεγγύης, που μπορούν να κάνουν διαφορά στη δυστοπία που ζούμε: Από την πιο μικρή -όπως ένα μπιτόνι νερό για ένα διψασμένο παιδί στη Γάζα- μέχρι τις μεγαλύτερες που ελπίζουμε να ζήσουμε στους αγώνες για την απελευθέρωση όλων μας. Όλες/οι/α μαζί φύγαμε γεμάτες συγκίνηση και νέα ώθηση στην αποφασιστικότητά μας να συνεχίσουμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη, να συνεχίσουμε την αλληλεγγύη και τη δράση μας γι' αυτήν. Ως τη λευτεριά.

Της Ελένης Πελέκη

Συμπληρώνονται φέτος 80 χρόνια από την μάχη της Αθήνας, το Δεκέμβριο του 1944. Ιστορικοί όλων των αποχρώσεων εξετάζουν την μάχη αυτή είτε ως το τελευταίο κεφάλαιο της Εθνικής Αντίστασης είτε ως το πρώτο επεισόδιο του εμφυλίου πολέμου που ακολούθησε. Τα Δεκεμβριανά αποτέλεσαν την κορυφαία στιγμή του κινήματος όπου τέθηκε το ζήτημα της εξουσίας και η έκβαση της μάχης καθόρισε την μεταπολεμική ιστορία του Ελληνικού κράτους.

Σε προηγούμενο άρθρο μας (τ. 507, Από την Απελευθέρωση της Αθήνας στα Δεκεμβριανά) εξετάσαμε το κλίμα και τις συνθήκες που επικρατούσαν στην Αθήνα μετά την απελευθέρωση. Σε αυτούς τους δύο πολιτικά πυκνούς μήνες που προηγήθηκαν του Δεκεμβρη γίνονταν όλο και πιο ξεκάθαρο πως η επιστροφή σε μια κάποια δήθεν δημοκρατική ομαλότητα ήταν αδύνατη. Παρά τις υποχωρήσεις των ΕΑΜικών υπουργών σε μια σειρά από ζητήματα όπως η νομισματική πολιτική, ο οικονομικός σχεδιασμός λιτότητας, η μείωση των μισθών κλπ, ήταν αδύνατο να υπάρξει συμφωνία στο ζήτημα του αφοπλισμού και της διάλυσης των ένοπλων αντιστασιακών ομάδων.

Μετά την αποτυχία των διαπραγματεύσεων, ο στρατηγός Ρόναλντ Σκόμπι, που είχε τεθεί επικεφαλής των ελληνικών στρατευμάτων της κυβέρνησης εθνικής ενότητας εκδίδει την 1 Δεκεμβρίου διαταγή για τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, που ακολουθείται σύντομα και από αντίστοιχες διαταγές από το βασιλιά και τον Παπανδρέου. Οι υπουργοί του ΕΑΜ παραιτούνται από την κυβέρνηση στις 2 Δεκέμβρη και τίθεται σε εφαρμογή το σχέδιο κατάληψης της Αθήνας από τον ΕΛΑΣ παράλληλα με την κήρυξη γενικής απεργίας και τη διεξαγωγή συλλαλητηρίου στις 3 Δεκεμβρίου. Το συλλα-

λητήριο τελικά απαγορεύτηκε από την κυβέρνηση του Παπανδρέου αλλά αυτό δεν εμπόδισε χιλιάδες κόσμου να κατέβουν στο δρόμο.

Από το πρωί οργανώθηκαν διαδηλώσεις σε κεντρικά σημεία συνοικιών που ενώνονταν στην διαδρομή προς το Σύνταγμα (τα νότια προάστια έφταναν στην λεωφόρο Αμαλίας μέσω της Συγγρού ενώ οι ανατολικές συνοικίες κατέβαιναν την Βασιλίσσης Σοφίας, οι δυτικές συνοικίες θα έφταναν σύντομα από την Ερμού). Ο Καναδός ιστορικός Ουίλιαμ Χάρντυ Μακνήλ, ακόλουθος της αμερικανικής πρεσβείας, εκτιμά πως το πλήθος ξεπερνούσε τους 60.000. Οι διαδηλωτές ήταν άοπλοι, οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, με εξαίρεση ομάδες περιφρούρησης, είχαν παραμείνει στις συνοικίες.

Όταν η κεφαλή της πορείας πλησίασε την πλατεία, η αστυνομία άνοιξε πυρ κατά του πλήθους με αποτέλεσμα περισσότερους από 20 νεκρούς και 100 τραυματίες. Τον αρχικό πανικό διαδέχτηκε η οργή του κόσμου που παρέμεινε στο σημείο και συγκρουόταν με τις δυνάμεις της αστυνομίας, που σύντομα είχε διαλυθεί με τους αστυνομικούς να αναζητούν καταφύγιο σε γειτονικά κτίρια και στην Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών (Πανεπιστημίου και Βασ. Σοφίας), ακριβώς διαγώνια από τα γραφεία του ΚΚΕ (Οθωνος 6) στην τράπεζα των οποίων υπήρχε ένα πολυβολείο "που θα μπορούσε να θερίσει την περιοχή του αστυνομικού τμήματος με σαρωτικά πυρά", όπως αναφέρει στο βιβλίο του ο Βρετανός αντισυνταγματάρχης Ο. Μπάυφορντ-Τζόουνς που συνεχίζει "Αλλά το ΕΑΜ αρκέστηκε στις κατάρες και τις απειλές".

Την επόμενη μέρα, οι χιλιάδες διαδηλωτές που συνόδευαν τις σορούς των θυμάτων στο Α' Νεκροταφείο έφτασαν και πάλι στην πλατεία Σύνταγμα από όπου και έχουμε την γνωστή φωτογραφία με το ποτισμένο στο αίμα πανό του ΕΑΜ "Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στο κίνδυνο της τυραννίας διαλέγει ή τις αλυσίδες ή

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 19

(Η πώς να χάσετε την ε

τα όπλα". Αργότερα δέχτηκαν και πάλι επίθεση από δυνάμεις της αστυνομίας αλλά και από οργανώσεις δωσίλογων. Ήταν οι ίδιοι άνθρωποι που βρίσκονταν υπό περιορισμό σε ξενοδοχεία στην πλατεία Ομονοίας, χωρίς όμως να έχουν αφοπλιστεί όπως θα περίμενε κανείς μετά από προηγούμενη δολοφονική επίθεση τους εναντίον διαδήλωσης του ΕΑΜ τον Οκτώβρη.

Παρά το ηλεκτρισμένο κλίμα εκείνων των ημερών, ο ΕΛΑΣ δε θα έκανε την πρώτη του οργανωμένη επιθετική κίνηση μέχρι τις 6 Δεκεμβρίου. Με εξαίρεση τις επιχειρήσεις για την κατάληψη του Θησείου και την διάλυση της οργάνωσης Χ (της πιο γνωστής και αποτελεσματικής εθνικιστικής οργάνωσης) και για την κατάληψη των φυλακών στη Συγγρού στις 4 του μήνα, το σχέδιο για την κατάληψη της Αθήνας έμεινε στα χαρτιά. Ο ΕΛΑΣ περιορίστηκε στην κατάληψη των αστυνομικών τμημάτων των συνοικιών την οποία έφερε εις πέρας. Η ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ (Σιάντος) έχασε πολύτιμο χρόνο φιλοδοξώντας να αξιοποιήσει την πολιτική πίεση του κινήματος για να έρθει σε κάποια συνεννόηση με τις κυβερνητικές δυνάμεις.

Στις 6 Δεκεμβρίου, όπου και άρχισαν οι μεγάλης έκτασης επιχειρήσεις, οι κυβερνητικές και Βρετανικές δυνάμεις (στις οποίες συγκαταλέγονται και τα τάγματα ασφαλείας και εθνικιστικές οργανώσεις δωσίλογων) υπολογίζονται σε 12.000 (Μαργαρίτης) έως 15.000 (Χαραλαμπίδης) (ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί σε 60.000 μέχρι το τέλος του Δεκεμβρη) ενώ οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ από 9.000 έως 14.000 (που αντιστοιχούσε το ένα πέμπτο της παρατακτής δύναμης του ΕΛΑΣ). Πέρα όμως από το αριθμητικό πλεονέκτημα το κυβερνητικό/βρετανικό στρατόπεδο ήταν σαφώς καλύτερα εξοπλισμένο και ποσοτικά και ποιοτικά και φυσικά υποστηριζόταν από άρματα μάχης, βρετανικά πλοία (κορβέτες, αντιτορπιλικά, καταδρομικά) όσο από την βρετανική αεροπορία (RAF). Αντίθετα, ο ΕΛΑΣ διέθετε ελάχιστα όπλα (τυφέκια, αυτόματα, όλμους) και πολυβόλα και μάλιστα με περιορισμένο αριθμό πυρομαχικών και βλημάτων. Περισσότερες πληροφορίες και λεπτομέρειες παρέχει το βιβλίο του Μενέλαου Χαραλαμπίδη, «Δεκεμβριανά, η μάχη της Αθήνας» όπως και το βιβλίο «Δεκέμβρης του 1944, κρίσιμη ταξική σύγκρουση» του Τμήματός Ιστορίας της ΚΕ του ΚΚΕ, και τα δύο πολύτιμα αναγνώσματα.

Πλεονεκτήματα και αδυναμίες του ΕΛΑΣ

Από τα λίγα πλεονεκτήματα που είχε ο ΕΛΑΣ το πρώτο διάστημα ήταν το γεγονός πως οι κυβερνητικές/βρετανικές δυνάμεις ήταν περιορισμένες γεωγραφικά στην περιοχή γύρω από την πλατεία Σύνταγμα, τη λεγόμενη Σκοπιά, μια στενή με στρατιωτικούς όρους περίμετρο που προβλημάτιζε σοβαρά τους Βρετανούς αξιωματικούς. Η επικοινωνία με το αεροδρόμιο του Χασανίου (Ελληνικό) όσο και με τα λιμάνια του Πειραιά και του Φαλήρου, στα οποία βασίζονταν για ανεφοδιασμό και ενισχύσεις, ήταν επισφαλής αφού η βασική οδική αρτηρία (Λ. Συγγρού) όσο και οι ενδιάμεσες γειτονίες ελέγχονταν από τον ΕΛΑΣ. Εξίσου δύσκολη ήταν και η σύνδεση με τη βάση των αξιωματικών και το αρχηγείο της αεροπορίας στην Κηφισιά.

Το ισχυρότερο όμως πλεονέκτημα ήταν η μαζική κινητοποίηση του κόσμου. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις δεν σταμάτησαν σε όλη την διάρκεια της μάχης, με χιλιάδες κόσμου να διαδηλώνουν δίπλα στους μαχητές, ενισχύοντας τους ηθικά και ψυχολογικά, παρά τον άμεσο κίνδυνο των βομβαρδισμών. Πολύ περισσότερο, οι λαϊκές επιτροπές του ΕΑΜ ανέλαβαν τον επισιτισμό των μαχητών και του λαού στις γειτονίες τους, την περίθαλψη των τραυματιών, στήσανε και στελέχωσαν δεκάδες νοσοκομεία. Οι οργανώσεις του ΕΑΜ και τις ΕΠΟΝ στήσανε συνεχώς οδοφράγματα στις γειτονίες για να εμποδίσουν την διέλευση των τανκς, οργάνων καθημερινά συσσίτια, φρόντιζαν για τον ανεφοδιασμό των μαχητών με τρόφιμα, ρούχα και είδη πρώτης ανάγκης, τους πρόσφεραν καταφύγιο και ήταν έτοιμοι να πάρουν τη θέση τους. Αυτή η μαζική κινητοποίηση είναι που επέτρεψε σε πολλές γειτονίες να συνεχίζουν τον αγώνα ακόμα και υπό την ασφυκτική πίεση των συνεχών βομβαρδισμών.

Στις 6 Δεκεμβρίου, ξεκινά από την ΕΛΑΣ επίθεση στο Σύνταγμα Χωροφυλακής Μακρυγιάννη, στους πρόποδες της Ακρόπολης ενώ την επομένη θα αρχίσει και η επίθεση στους στρατώνες στο Γουδί και στη Σχολή Χωροφυλακής στην Μεσογείων, που θα αποτελέσει και την μεγαλύτερη μάχη των Δεκεμβριανών. Οι χώροι αυτοί στέγαζαν τα αρχηγεία των ελληνικών κυβερνητικών δυνάμεων, και σκοπός του ΕΛΑΣ ήταν η πλήρης εξουδετέρω-

44: Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

πανάσταση σε 33 μέρες)

ση αυτών των βάσεων και η κατάληψη τους ως στρατηγικών θέσεων. Σε αυτό το σκοπό αντικειμενικά απέτυχε, αφού παρά τις σημαντικές απώλειες τους οι αμυνόμενες κυβερνητικές δυνάμεις, έστω και με τη συνδρομή των Βρετανών, κράτησαν τις θέσεις τους. Άλλαξαν όμως τα δεδομένα.

Το βρετανικό επιτελείο που μέχρι εκείνη τη στιγμή θεωρούσε πως παρά την δυσχερή γεωγραφικά θέση του θα μπορούσε με μια σοβαρή επίδειξη δύναμης εύκολα να επιβάλλει την τάξη στο εξεγερμένο πλήθος, βρέθηκε να δεσμεύει μεγάλο αριθμό δυνάμεων προς υπεράσπιση του κυβερνητικού στρατού. Ο βρετανικός στρατός ως τότε είχε αναλάβει ένα κυρίως υποστηρικτικό προς την

κυβέρνηση ρόλο αποφεύγοντας να εμπλακεί ενεργά στις συγκρούσεις των πρώτων ημερών. Οι πρώτες μεγάλες μάχες απέδειξαν πως ο κυβερνητικός στρατός δε θα κατάφερνε μόνος του να σταθεί απέναντι στον ΕΛΑΣ. Πράγματι, από το σημείο αυτό και έπειτα το βάρος της διεξαγωγής της μάχης εκ μέρους της ντόπιας αστικής τάξης ανέλαβαν ουσιαστικά οι Βρετανοί μεταφέροντας μάλιστα ισχυρές δυνάμεις από το μέτωπο της Ιταλίας, όπου διεξαγόταν ακόμα εκστρατεία εναντίον του Άξονα.

Παράλληλα, αναδειχθηκαν και οι αδυναμίες του ΕΛΑΣ. Σε στρατιωτικό επίπεδο, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ήταν αντάρτικος στρατός εθελοντών, και η προηγούμενη εμπειρία

τόσο των ταγμάτων πόλεων όσο και των ταγμάτων της επαρχίας δεν είχε καμία σχέση με τον τύπο των επιχειρήσεων που χρειαζόνταν τώρα. Η έλλειψη επικοινωνίας και συντονισμού μεταξύ ταγμάτων αφαιρέσε από πολλές επιχειρήσεις το στοιχείο αιφνιδιασμού που ήταν απαραίτητο για την επιτυχία τους ενώ σε άλλες περιπτώσεις η έλλειψη επαρκούς σχεδιασμού στερούσε ακόμα και από επιτυχημένες επιχειρήσεις τη δυνατότητα αξιοποίησης νέων θέσεων. Για παράδειγμα, παρά την επιτυχή κατάληψη της Σχολής Ευελπίδων (σημερινά Δικαστήρια) οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ δεν είχαν ούτε το έμπυχο ούτε το άψυχο υλικό για να διατηρήσουν τη θέση απέναντι σε αντεπιθέσεις, πόσο μάλλον να την εκμεταλλευτούν για την καλύτερη οργάνωση άλλων επιχειρήσεων. Ακόμα και οι επιθέσεις σε αποθήκες τροφίμων και πολεμοφοδίων γίνονταν περισσότερο από ανάγκη παρά ως κομμάτι οργανωμένου σχεδίου που θα εξασφάλιζε προϋποθέσεις νίκης.

Τις επόμενες μέρες οι συγκρούσεις κλιμακώθηκαν σε όλη την ευρύτερη περιοχή της Αθήνας και του Πειραιά, με τον ΕΛΑΣ να καταλαμβάνει πολλές περιοχές και οχυρά, να σημειώνει πολλές νίκες όπως η κατάληψη της Σχολής Ευελπίδων, η συνεχιζόμενη πίεση στου Μακρυγιάννη, οι οδομαχίες στην περιοχή της Ομόνοιας, η υπεράσπιση της Καισαριανής, και πολλά άλλα μι-

κρότερα και μεγαλύτερα παραδείγματα. Μια λεπτομερής περιγραφή των συγκρούσεων ξεφεύγει από τα όρια αυτού του άρθρου. Συνοπτικά μπορούμε να πούμε πως μέχρι τις 18-20 Δεκεμβρίου ο ΕΛΑΣ, ακόμα και με τις αδυναμίες του, είχε την πρωτοβουλία των κινήσεων και είχε καταφέρει να ασκήσει ασφυκτική πίεση στο αντίπαλο στρατόπεδο. Είναι χαρακτηριστικό πως ο Σκόμπι στις 11 Δεκεμβρίου ήταν σχεδόν έτοιμος να εκκενώσει την Αθήνα και να μεταφέρει τη βάση των βρετανικών επιτελείων στο αεροδρόμιο του Ελληνικού. Αυτή η υποχώρηση αποτράπηκε χάρη στην επίμονη παρέμβαση του Τσόρτσιλ που προχώρησε πιο επιτακτικά στην ενίσχυση του Σκόμπι με εμπειροπόλεμο επιτελείο από το μέτωπο της Ιταλίας και με μεγάλο αριθμό δυνάμεων.

Η αντεπίθεση κυβέρνησης/Βρετανών

Μέχρι τις 20 περίπου του μήνα, οι δυνάμεις αυτές είχαν καταφτάσει και μετά από πολυήμερες και συστηματικές ενέργειες άρχιζαν να εκκαθαρίζουν και εξασφαλίζουν το έλεγχο των συνοικιών ενώ παράλληλα εξασφάλισαν τη σύνδεση των βάσεων που βρίσκονταν στην ακτογραμμή του Ελληνικού και του Φαλήρου με την δύναμεις που πολεμούσαν στο κέντρο της Αθήνας. Έχοντας καταλάβει αυτό τον άξονα άρχισαν τις εκκαθαρίσεις των γειτονικών περιοχών διασπώντας στην ουσία τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ σε δύο μέτωπα. Από εκείνο το σημείο και έπειτα η μάχη εξελισσόταν με όλο και δυσμενέστερους για τον ΕΛΑΣ όρους. Ακόμα και σημαντικές νίκες όπως η κατάληψη των φυλακών Αβέρωφ και τη κατάληψη του αρχηγείου της RAF στη Κηφισιά (η μοναδική παράδοση της βρετανικής πολεμικής αεροπορίας σε αντίπαλο σε όλη τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου) ελάχιστη επίπτωση είχαν στην συνολική έκβαση της μάχης. Οι μάχες συνεχίστηκαν μέχρι τα μέσα του Ιανουαρίου αλλά από τις 5 Ιανουαρίου και έπειτα άρχισε ουσιαστικά η αποχώρηση του ΕΛΑΣ, από την Αθήνα. Στις 11 υπογράφεται ανακωχή. Χιλιάδες νεκροί και τραυματίες, ακόμα περισσότεροι οι εκτοπισμένοι και κυνηγημένοι και ολόκληρες γειτονίες σχεδόν ολοκληρωτικά κατεστραμμένες, ο τραγικός απολογισμός.

(συνέχεια σελ.22)

Το ισχυρότερο όμως πλεονέκτημα ήταν η μαζική κινητοποίηση του κόσμου. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις δεν σταμάτησαν σε όλη την διάρκεια της μάχης. Οι οργανώσεις του ΕΑΜ και τις ΕΠΟΝ στήνανε συνεχώς οδοφράγματα στις γειτονιές για να εμποδίσουν την διέλευση των τανκς, οργάνωναν καθημερινά συσσίτια, φρόντιζαν για τον ανεφοδιασμό των μαχητών με τρόφιμα, ρούχα και είδη πρώτης ανάγκης

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικήφώρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

**ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944:
Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**

(συνέχεια από σελ. 21)

Η μάχη δεν δόθηκε όμως μόνο σε στρατιωτικό επίπεδο. Στις 5 Δεκέμβρη κόπηκε η ηλεκτροδότηση της Αθήνας και στις 11 η ύδρευση. Οι Βρετανοί εξάρτησαν την τροφοδοσία του πληθυσμού από την παράδοσή του. Η διανομή τροφίμων ακόμα και στον άμαχο πληθυσμό σταμάτησε και παράλληλα κατηγορούσαν τους απεργούς για τις καθυστερήσεις. Τα βρετανικά επιτελεία ήταν σε θέση να αξιοποιούν ακόμα και τους πόρους του Ερυθρού Σταυρού για να επιτείνουν τον εκβιασμό του πληθυσμού. Η παροχή ακόμα και του ιατροφαρμακευτικού εξοπλισμού στα νοσοκομεία εξαρτιόταν από τους Βρετανούς. Η αεροπορία δεν βομβάρδιζε μόνο στρατιωτικούς στόχους αλλά και νοσοκομεία, σχολεία, δρόμους και πλατείες και ολόκληρες γειτονιές αμάχων. Οι λαϊκές επιτροπές του ΕΑΜ έκαναν παραδειγματική δουλειά στην εύρεση, καταγραφή και διαχείριση των πόρων που είχαν στην διάθεση τους αλλά χρειαζόντουσαν πολύ μεγαλύτερες δράσεις (επιτάξεις αποθηκών, καταλήψεις εργοστασίων) για να μπορέσουν να αντιστρέψουν την κατάσταση.

Πώς φτάσαμε στην ήττα;

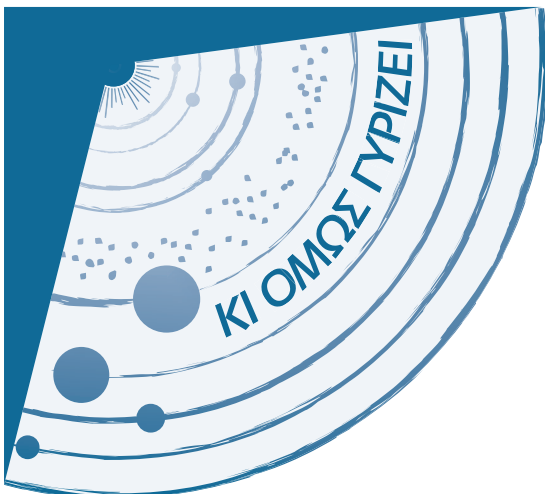
Η εξέλιξη αυτή δεν ήταν νομοτελειακή. Ακόμα και στο στρατιωτικό σκέλος, που δεν είναι ποτέ προνομιακό για την τάξη μας, υπήρχαν δυνατότητες για διαφορετικούς χειρισμούς. Για παράδειγμα, παρόλο που ο ΕΛΑΣ ξεκίνησε τη μάχη ελέγχοντας κομβικά σημεία όπως το λιμάνι και όλη την περιοχή του Πειραιά και την πρόσβαση στο αεροδρόμιο, δεν κατάφερε ποτέ να αποκόψει τον ανεφοδιασμό των βρετανικών στρατευμάτων. Παρά την ύπαρξη πολυβολείου στην Συγγρού και οι ισχυρές δυνάμεις των ΕΛΑΣ σε όλο το μήκος της λεωφόρου, οι Βρετανοί αφέθηκαν να μεταφέρουν τρόφιμα, πολεμοφόδια, στρατεύματα ακόμα και αιχμαλώτους σχεδόν ανεμπόδιοι, πράγμα που προκαλούσε τεράστια έκπληξη τόσο στους Βρετανούς όσο και στους ελασίτες. Το συγκεκριμένο παράδειγμα ήταν περισσότερο πολιτική επιλογή παρά οργανωτική αδυναμία. Οι εντολές του ΕΛΑΣ από την ηγεσία του ΕΑΜ/ΚΚΕ ήταν να μην εμπλέκονται σε εχθροπραξίες με τα βρετανικά στρατεύματα παρά μόνο από θέση άμυνας.

Το ΚΚΕ τα τελευταία χρόνια παραδέχεται μέσα από τη σχετική αρθρογραφία στο Ριζοσπάστη και στην εκδοτική δουλειά του πως "το Κόμμα μας, παρά την τεράστια συνεισφορά

στον απελευθερωτικό αγώνα και τον πρωταγωνιστικό ρόλο του, δεν μπόρεσε να υιοθετήσει σαφή στρατηγική που θα οδηγούσε στην επαναστατική επίλυση του προβλήματος της εξουσίας, μετατρέποντας τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα σε αγώνα για την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας." (Ριζοσπάστης 4/12 – 5/12 2021).

Οφείλουμε να προχωρήσουμε αυτή την σωστή ανάλυση ένα βήμα παραπέρα. Την συνολικότερη στρατηγική και τακτική του ΚΚΕ έχουμε εξετάσει αναλυτικότερα στο παρελθόν (περιοδικό Κόκκινο, τ.12, Γιατί ηττηθήκαμε την δεκαετία του 1940). Η προσήλωση της ηγεσίας του ΚΚΕ στην πολιτική λύση της εθνικής συνεννόησης εκτός από ανεδαφική ήταν και πολύ πίσω από τις διεργασίες της ίδιας της εργατικής τάξης και του λαϊκών στρωμάτων. Η υπογραφή των συμφωνιών Λιβάνου και Καζέρτας είχε συναντήσει μεγάλη αντίδραση από πολλά στελέχη και μέλη του ΚΚΕ και του ΕΑΜ. Οι ΕΑΜικοί υπουργοί σε όλο το διάστημα από την Απελευθέρωση μέχρι τα Δεκεμβριανά είχαν απέναντι τους μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις του Εργατικού ΕΑΜ που πίεζαν για ρήξη με τον αστικό κόσμο. Ακόμα και καπετάνιοι του ΕΛΑΣ, μεταξύ των οποίων ο Βελουχιώτης και ο Σαράφης πίεζαν για πιο αποφασιστικές κινήσεις απέναντι στις, ξεκάθαρες σε όλους, προθέσεις της Βρετανικής κυβέρνησης. Με το ξέσπασμα των γεγονότων και σε όλη τη διάρκεια της μάχης, οργανώσεις, στελέχη και εκατοντάδες μέλη και μαχητές εγκατέλειψαν τη γραμμή του κόμματος και προσπάθησαν να θέσουν τις βάσεις για συνολικότερη ανατροπή. Δυστυχώς όμως, αυτό δε κατάφερε ποτέ να γίνει οργανωμένα, συντονισμένα και να αποτελέσει αποτελεσματική εναλλακτική. Αντίθετα, κυριάρχησε η αμηχανία και η επαναστατική διάθεση του κόσμου έμεινε χωρίς κατεύθυνση και σχέδιο και καταδικάστηκε σε ήττα.

Η συνθήκη της Βάρκιζας στις 12 Φεβρουαρίου έβαλε την τελική υπογραφή σε αυτή την ήττα. Μια παράδοση άνευ όρων που άφηνε εκτεθειμένους χιλιάδες αγωνιστές στις διώξεις και στην εκδικητική mania του συστήματος. Χιλιάδες αιχμάλωτοι βρέθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης σε βρετανικές αποικίες και πολλοί περισσότεροι κυνηγήθηκαν και βασανίστηκαν τα επόμενα χρόνια. Η αριστερά βρέθηκε σύντομα εκτός νόμου ξανά και ένα αυταρχικό καθεστώς επιβλήθηκε και πάλι. Η μνήμη όμως είναι ζωντανή.

Γερμανία

Η κρίση και τα αδιέξοδα του γερμανικού καπιταλισμού οδήγησαν σε κατάρρευση την ασταθή τρικομματική κυβέρνηση Σολτς. Η γερμανική οικονομία ασθμαίνει, κινούμενη τα τελευταία χρόνια μεταξύ στασιμότητας και ύφεσης, έχοντας τους χειρότερους αναπτυξιακούς «δείκτες» στην Ευρώπη, ενώ η αυτοκινητοβιομηχανία της αντιμετωπίζει μεγάλες προκλήσεις (με τη Volkswagen να ξετάζει κλείσιμο εργοστασίων). Ενόψει του προϋπολογισμού, το SPD και οι Πράσινοι θέλησαν να τετραγωνίσουν τον κύκλο: Και στρατιωτικές δαπάνες, και κρατική στήριξη των επιχειρήσεων και κάποια κοινωνικά μέτρα. Για να το πετύχουν, επιδίωξαν να αξιοποιήσουν πόρους από το ταμείο του Covid-19 για κλιματικά-κοινωνικά μέτρα. Το Συνταγματικό Δικαστήριο έκρινε αντισυνταγματική αυτήν τη δημοσιονομική πολιτική, επικαλούμενο το «φρένο χρέους» του γερμανικού συντάγματος. Χωρίς αυτήν τη διέξοδο, ήρθαν στην επιφάνεια οι αντιθέσεις στο συνασπισμό, καθώς το ούλτρα νεοφιλελεύθερο FDP επέμεινε στη θρησκευτική προσήλωση στο «φρένο χρέους». Ο Σολτς απέλυσε τον Κρίστιαν Λίντνερ από το υπουργείο Οικονομικών και το FDP απέσυρε τη στήριξή του στην τρικομματική κυβέρνηση, οδηγώντας τη Γερμανία σε πρόωρες εκλογές στις 23 Φλεβάρη. Διαμορφώνεται πλέον στο δημόσιο διάλογο μια «συναίνεση» για την ανάγκη «ήπιας χαλάρωσης» στο δρακόντειο «φρένο χρέους». Αλλά αυτό δεν θα αφορά τις κοινωνικές ανάγκες. Κάποιοι αναλυτές προβλέπουν συγκυβέρνηση των Χριστιανοδημοκρατών με το SPD, όπου θα υπάρξει «ήπια μεταρρύθμιση του φρένου χρέους για να δημιουργηθεί περισσότερο δημοσιονομικός χώρος για στρατιωτικές δαπάνες και επενδύσεις. Σε αντάλλαγμα, η κεντροαριστερά θα αποδεχθεί κάποιες μεταρρυθμίσεις όπως η μείωση των επιδομάτων πρόνοιας, λιγότερο ευνοϊκές συνθήκες για πρόωρη συνταξιοδότηση και χαμηλότερους φόρους στις επιχειρήσεις». Το μήνυμα είναι σαφές: Ο κύκλος δεν τετραγωνίζεται στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού και ακόμα περισσότερο στην εποχή του милитарισμού και των πολεμικών δαπανών. Σε πείσμα κάποιων εθνικιστών δημαγωγών, δεν είναι ψευτοδύλημα το «κανόνια ή βούτυρο»...

Σρι Λάνκα

Το 2022, μια ιστορική λαϊκή εξέγερση στη Σρι Λάνκα, ξέσπασε εν μέσω χρεοκοπίας, ανέτρεψε τον πρόεδρο Γκοταμπάγια Ραγιαπάκσα και τον υποχρέωσε να εγκαταλείψει τη χώρα, βάζοντας τέλος στην οικογενειακή δυναστεία. Αυτά τα θεαλλώδη γεγονότα «επέβαλαν» και μια ριζική εκλογική ανατροπή. Στις προεδρικές εκλογές του περασμένου Σεπτεμβρίου, αναδείχθηκε πρόεδρος ο αριστερός Ανούρα Κουμάρα Ντισανάικε, επικεφαλής της Εθνικής Λαϊκής Δύναμης, μιας συμμαχίας 21 αριστερών πολιτικών, συνδικαλιστικών και κοινωνικών οργανώσεων γύρω από το «μαρξιστικό-λενινιστικό» VJP. Είναι ενδεικτικό του μεγέθους της ανατροπής ότι στις προεδρικές εκλογές του 2019, ο Ντισανάικε είχε πάρει 3% και ο συνασπισμός του διέθετε μόνο...3 έδρες στην Βουλή. Ο Ντισανάικε προκήρυξε πρόωρες κοινοβουλευτικές εκλογές, επιδιώκοντας να «εναρμονιστεί» η σύνθεση της Βουλής με το αποτέλεσμα των προεδρικών. Ζήτησε από το λαό της Σρι Λάνκα την ισχυρότερη δυνατή λαϊκή εντολή που απαιτεί μια μεγάλη «αλλα-

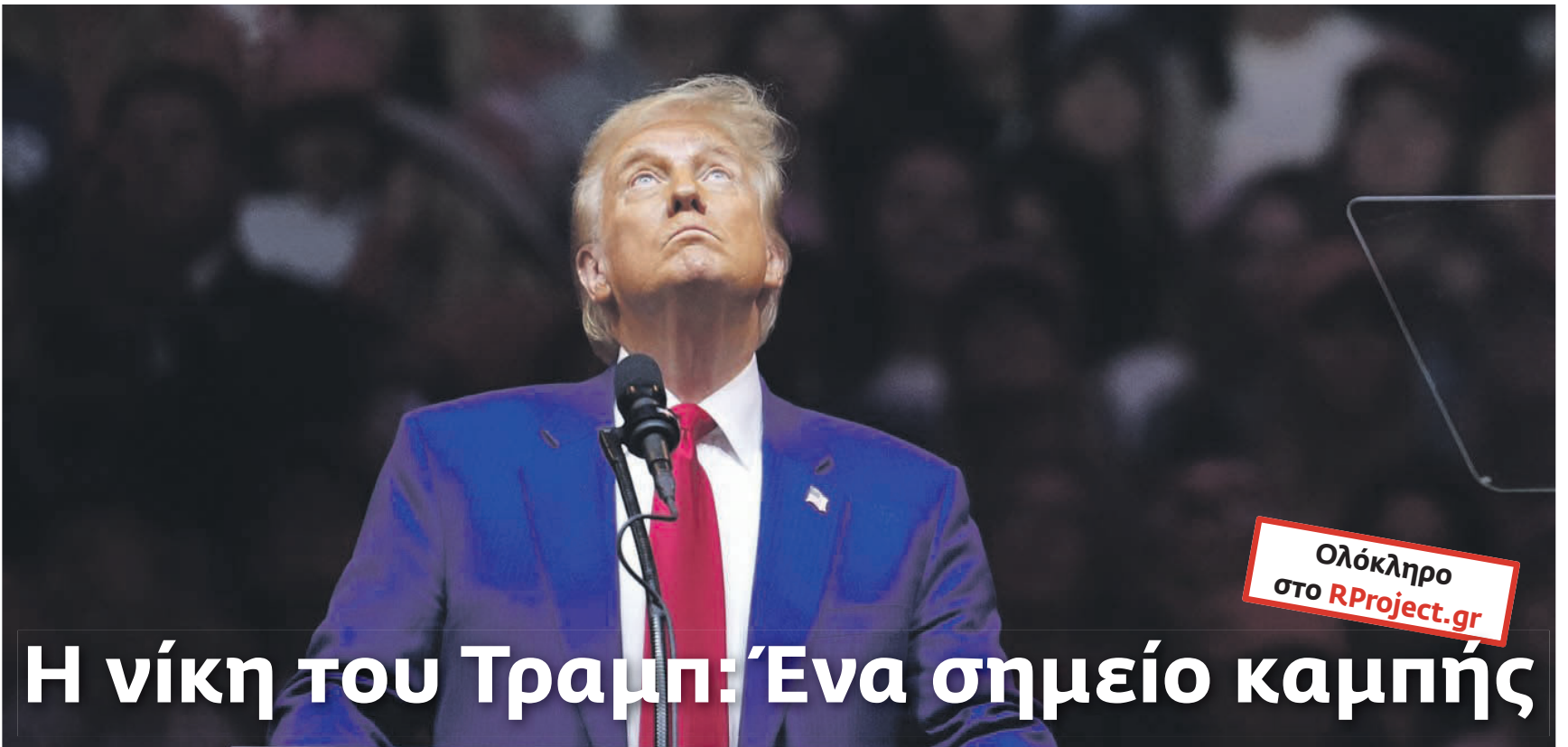
Βολιβία

Το αριστερό κόμμα MAS, που κυβέρνησε τη Βολιβία στα χρόνια του «ροζ κύματος» κι επέστρεψε θριαμβευτικά στην εξουσία μετά από ένα βραχύβιο πραξικόπημα, σπαράσσεται από εσωτερικό εμφύλιο ανάμεσα στον Έβο Μοράλες, ιστορικό ηγέτη του κόμματος και τον Λουίς Άρτσε, τον υπουργό Οικονομικών επί κυβερνήσεων Μοράλες και διάδοχό του στην προεδρία της Βολιβίας μετά το 2020. Ο Άρτσε, αξιοποιώντας την κρατική εξουσία, έχει ενισχύσει τη θέση του μέσα στο κόμμα, ενώ ο Μοράλες επιδιώκει να παραμείνει αυτός η ισχυρότερη προσωπικότητα του MAS. Διαδοχικές εκλογές σε πολλές κοινωνικές οργανώσεις που πρόσκεινται στο MAS έχουν καταλήξει σε φυσικές συγκρούσεις μεταξύ των μελών τους. Ο Μοράλες οργάνωσε συνέδριο που τον έχριζε επικεφαλής του MAS και επόμενο υποψήφιο του κόμματος στις προεδρικές εκλογές του 2025, ενώ το Συνταγματικό Δικαστήριο (με την ενθάρρυνση του Άρτσε) έκρινε αντισυνταγματική την προσπάθειά του να επιδιώξει ακόμα μια θητεία. Διαδηλώσεις,

γή σελίδας». Η ανταπόκριση ήταν συγκλονιστική και πεντακάθαρη. Στο πεδίο των βουλευτικών εκλογών, παραδοσιακά πιο «δύσβατο» για μικρές δυνάμεις των οποίων ο ηγέτης «εκτοξεύεται» στις προεδρικές, η Εθνική Λαϊκή Δύναμη θριάμβευσε εκκωφαντικά. Από το 3,84% και τις 3 έδρες, εκτινάχθηκε στο 61,56% (!) και κέρδισε τις 159 έδρες από τις 225! Πρόκειται για τις περισσότερες έδρες που έχει κερδίσει κόμμα στην ιστορία της χώρας και η πρώτη φορά μετά το 1977 που συγκροτείται τέτοια μονοκομματική «υπερ-πλειοψηφία» μέσα στη Βουλή. Το VJP επικράτησε ακόμα και σε περιοχές όπου ζουν οι Ταμίλ, οι οποίοι του «συγχώρησαν» το σκοτεινό παρελθόν (στήριξε τον σιναλέςζικο σωβινισμό και το γενοκτονικό πόλεμο του κεντρικού κράτους εναντίον τους), ελπίζοντας ότι η «νέα Σρι Λάνκα» θα τους χωρέσει και αυτούς. Το αν θα ανταποκριθεί το VJP σε αυτό το ιστορικό άνοιγμα μένει να φανεί... Τα καλά νέα σταματούν εδώ. Προεκλογικά, ο Ντισανάικε είχε ήδη μεταοπιστεί από την καταγγελία της συμφωνίας με το ΔΝΤ στην υπόσχεση «επαναδιαπραγμάτευσης των κοινωνικά άδικων μέτρων». Την επομένη της σαφούς εκλογικής εντολής, στην πρώτη συνεδρίαση της νέας Βουλής, ο αριστερός πρόεδρος επεφύλασε μια ψυχρολουσία: «Η οικονομία βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση που δεν αντέχει το παραμικρό κλυδωνισμό... δεν είναι αυτή η ώρα να συζητήσουμε αν οι όροι είναι καλοί ή κακοί, αν η συμφωνία είναι ευνοϊκή για τη χώρα ή όχι...», δήλωσε, αποκλείοντας ακόμα και την «επαναδιαπραγμάτευση». Πλέον, η νέα κυβέρνηση υπόσχεται ότι θα εφαρμόσει τους όρους του ΔΝΤ, αλλά θα αναζητήσει τα περιθώρια για φιλολαϊκά μέτρα. «Παράλληλο πρόγραμμα»...

αντιδιαδηλώσεις και συγκρούσεις μεταξύ των δύο μπλοκ ταραχούν τη χώρα. Στις 26 Ιούνη, μια απόπειρα πραξικοπήματος που κατέληξε σε παρωδία χαρακτηρίστηκε ως «στημένη» από τον Μοράλες (για να ενισχυθεί το προφίλ του Άρτσε). Αντίστοιχα, μια επίθεση με πυροβολισμούς σε βαν που μετέφερε τον Μοράλες, χαρακτηρίστηκε ως «στημένη» από τον Άρτσε. Η οικονομική κατάσταση στη χώρα να επιδεινώνεται δραματικά (ελλείψεις σε δολάρια, ακρίβεια στα τρόφιμα κλπ) και αυτό τροφοδοτεί τις εντάσεις, με διαφορετικά τμήματα της βάσης του MAS να κινητοποιούνται υπέρ του ενός ή του άλλου, θεωρώντας τον πιο κοντά στα συμφέροντά τους. Αλλά μεταξύ των ηγεσιών των δύο μπλοκ, δύσκολα εντοπίζει κανείς σοβαρό πολιτικό-προγραμματικό διαχωρισμό. Όπως γράφτηκε στο λατινοαμερικάνικο ριζοσπαστικό σάιτ NACLA: «οι δυναμικές του αγώνα για πρόσβαση στην εξουσία στη Βολιβία σήμερα κινούνται μέσω της κρίσης, χωρίς να επιδιώκουν να την επιλύσουν. Οι παλιές υποσχέσεις μετασχηματισμών του MAS, το οποίο κυβέρνησε για το μεγαλύτερο μέρος των τελευταίων δύο δεκαετιών, έχουν καταπέσει σε έναν λαβύρινθο χωρίς τέλος»...

Η νίκη του Τραμπ: Ένα σημείο καμπής

Του Αντώνη Νταβανέλου

Η ολοκληρωτική εκλογική νίκη του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ είναι ένα σημείο καμπής στις διεθνείς εξελίξεις.

Θα υποχρεώσει όλους μας να σκεφτούμε και να εργαστούμε για να κατανοήσουμε το σημείο σήψης/επικινδυνότητας στο οποίο έχει φτάσει ο καπιταλισμός διεθνώς, να συζητήσουμε για τη «συνθήκη» που κάνει αναγκαία και εφικτή την ανάδειξη υπερ-αντιδραστικών κυβερνήσεων, ή την ενίσχυση ακροδεξιών-ρατσιστικών «αντιπολιτεύσεων» (ως κυβερνήσεων εν αναμονή) σε μια σειρά από χώρες, στα πιο διαφορετικά σημεία του πλανήτη.

Το κρίσιμο ζήτημα θα είναι το αν η Αριστερά, και ειδικότερα η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά, θα βρει τη δύναμη να διαμορφώσει στην πράξη μια πολιτική «έκτακτης ανάγκης» που θα της επιτρέψει να αναμετρηθεί με τις σκληρές προκλήσεις της περιόδου που έρχεται.

Σε αντιδιαστολή με τη νίκη του Τραμπ, οι εξελίξεις στη Γαλλία ήταν επίσης μια προειδοποίηση από το μέλλον.

Για να κινηθούμε στην κατεύθυνση αυτή, θα πρέπει να ξεκινήσουμε απορρίπτοντας μια σειρά από γενικόλογες κοινωνιολογικές μπουρδες που επιχειρούν να «ερμηνεύσουν» τη νίκη του Τραμπ αποδίδοντας τις ευθύνες... στον κόσμο και μια, τάχα, γενικευμένη αυθόρμητη συντηρητικοποίησή του. Οι απόψεις αυτές οδηγούν σε παθητικότητα και πολιτική παράλυση αλλά, επίσης, δεν ερμηνεύουν το σύνολο της

εικόνας: στη Γαλλία, όταν ο κόσμος είδε το «φως» μιας πιθανής πολιτικής νίκης με ουσιαστικό κοινωνικό επίδικο, μπήκε ακαριαία σε κίνηση και άλλαξε τα εκλογικά δεδομένα. Στις ΗΠΑ δεν συνέβη. Αλλά γι' αυτό υπάρχουν μια σειρά πολιτικοί λόγοι, πολύ πιο συγκεκριμένοι από τη γενική κατηγορία της «συντηρητικοποίησης».

Ήττα των Δημοκρατικών

[...] Κατά προσέγγιση, ο Τραμπ ψηφίστηκε από έναν στους τρεις Αμερικανούς που και μπορούσε και ήθελε να πάει στην κάλπη ή γύρω στο 23% του συνολικού πληθυσμού.

Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν την αποτυχία των Δημοκρατικών να «χτίσουν» ένα πειστικό πολιτικό αντίβαρο στον Τραμπ. Όμως, επίσης, δεν επιβεβαιώνουν το προκατασκευασμένο συμπέρασμα ότι ο τραμπισμός νίκησε ως έκφραση της «λευκής» εργατικής τάξης στις ΗΠΑ, παρά τις προόδους που οι Δημοκρατικοί του επέτρεψαν να πετύχει μέσα στα παραδοσιακά εκλογικά «κάστρα» τους. Στους αφροαμερικανούς, η μεγάλη πλειοψηφία ψήφισε κατά του Τραμπ και οι υπόλοιποι κυρίως απείχαν, αφήνοντας μια μικρή (εύκολα εξηγήσιμη) επιρροή στους Ρεπουμπλικάνους. Στους αραβόφωνους και μουσουλμάνους μετανάστες, οι Δημοκρατικοί «πλήρωσαν» τη φιλοσιωνιστική πολιτική τους: σε αυτές τις κοινότητες η Ζιλ Στάιν (που υποστήριξε τις κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη) πήρε υπερπολλαπλάσια ποσοστά από τον εθνικό μέσο όρο του Πράσινου Κόμματος. Στους ισπανόφωνους η επιρροή του Τραμπ, αν και παρέμεινε μειοψηφία, έκανε μια σημαντικότερη πρόοδο. Όμως αυτό οφείλεται κυρίως στη στάση των θρησκευτικών δικτύων, που είναι παραδοσιακά ισχυρά στις

λατινικές κοινότητες και που λειτουργήσαν ως τμήματα της προεκλογικής μηχανής του Τραμπ, παρά σε ανεπιβεβαιώτους ισχυρισμούς, όπως ότι «οι μετανάστες παλαιότερων γενεών φοβούνται τις νεότερες μεταναστευτικές αφίξεις» και, κατά συνέπεια, εντάσσονται στο ρατσιστικό παραλήρημα της ρεπουμπλικανικής ακροδεξιάς. Το μοναδικό σημείο της προεκλογικής καμπάνιας όπου η Χάρις είχε καθαρό μέτωπο απέναντι στον Τραμπ ήταν στο ζήτημα του δικαιώματος των γυναικών να αποφασίζουν σχετικά με τις αμβλώσεις. Και στις γυναίκες, ο Τραμπ σημείωσε μια καθαρή εκλογική αποτυχία. Παρεμπιπτόντως, όλες οι παραπάνω κοινωνικές κατηγορίες, αποτελούν τα κατεξοχήν θύματα των διάφορων «θεσμικών» περιορισμών στο δικαίωμα ψήφου, τόσο των παραδοσιακών (μετανάστες, κατάδικοι κλπ), όσο και των σχετικά νέων (φορολογική ενημερότητα, χρέη κ.ά.) που έχουν επιβάλει μια σειρά Πολιτείες με αποτέλεσμα να υποεκπροσωπούνται ακόμα περισσότερο στις κάλπες.

Όπως γράφτηκε κατά κόρον, το κεντρικό επίδικο των εκλογών ήταν η οικονομία. Η Αμερική είναι τόπος τεράστιας οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Το πλουσιότερο 0,1% του πληθυσμού διαθέτει πλούτο μεγαλύτερο από το 90% του φτωχότερου τμήματός του, και πολιτική δύναμη ασύγκριτα μεγαλύτερη από κάθε άλλο «ομόλογο» τμήμα της κυρίαρχης τάξης στον κόσμο. Στα χρόνια μετά την πανδημία και μετά την «έφοδο» του πληθωρισμού αυτή η κατάσταση επιδεινώθηκε. Για τα εργατικά νοικοκυριά, αλλά και σημαντικό μέρος των μεσοστρωμάτων, το «να βγει ο μήνας» έγινε αγωνιώδης υπόθεση. Πίσω από τα οικονομικά μεγέθη είναι ο πόνος και

η απελπισία εκατομμυρίων ανθρώπων: το ποσοστό των αυτοκτονιών, το ποσοστό των θανάτων από ναρκωτικά, το ποσοστό των φτωχών που ζουν με βαριές ποινές στις φυλακές, το ποσοστό των «τυφλών» ένοπλων επεισοδίων κλπ είναι στις ΗΠΑ υπερπολλαπλάσια από τους αντίστοιχους διεθνείς μέσους όρους.

Μέσα σε αυτό το τοπίο, η Καμάλα Χάρις εμφανιζόταν να λείπει ότι όλα πάνε καλά: Η Αμερική είναι, ήδη, μεγάλη! Ο Τραμπ ούρλιαζε ότι όλα πρέπει να αλλάξουν, προτείνοντας μια βίαιη επιστροφή στον βαθύ Αμερικανικό εθνικισμό: Κάνε Ξανά την Αμερική Μεγάλη (MAGA)! Δεν θέλει φιλοσοφία για να καταλάβει κανείς ποια γραμμή ήταν διεισδυτική, ποια πολιτική πρόσθεσε ακροατήρια, ποια ήταν προορισμένη να νικήσει και ποια να ηττηθεί.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι η οργή είχε εκφραστεί, προηγουμένως, με θετικό τρόπο. Κατά την προηγούμενη θητεία του Τραμπ και στην περίοδο Μπάιντεν, υπήρξε στις ΗΠΑ μια αξιοσημείωτη ανάκαμψη της εργατικής αγωνιστικότητας. Η αντίδραση των Δημοκρατικών ήταν η «παραδοσιακή»: να ενσωματώνουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, να απομονώνουν πρωτοπόρες κινητοποιήσεις, να διευκολύνουν τη νίκη των εταιριών και των μεγάλων εργοδοτικών οργανώσεων. Σήμερα, ο Μπέρνι Σάντερς τα λέει σωστά: «ένα κόμμα που γύρισε την πλάτη στην εργατική τάξη δεν έχει δικαίωμα να εκπλησστεί όταν η εργατική τάξη του γυρνάει την πλάτη». Μόνο που ο Σάντερς, οι DSA και οι λοιποί της «αριστερής» πτέρυγας του Δημοκρατικού Κόμματος, έχουν χάσει το δικαίωμα της κριτικής, γιατί υποστήριξαν διαδοχικά την Χίλαρι Κλίντον, τον Μπάιντεν, την Καμάλα Χάρις, ως το «μικρότερο κακό»

απέναντι στους Ρεπουμπλικανούς.

Όλα αυτά έστρωσαν το δρόμο για την επιστροφή του Τραμπ στο Λευκό Οίκο. Η νίκη του Τραμπ ήταν, κυρίως, ήττα των Δημοκρατικών.

Κυριαρχική «δημοκρατία»

Θα πρέπει να απορρίψουμε αποφασιστικά κάθε αυταπάτη ότι στο πρόγραμμα του Τραμπ υπάρχει κάτι που είναι, ή έστω μπορεί να λειτουργήσει έμμεσα, ως «προοδευτική» στροφή στις εξελίξεις.

Η υποχρέωση να ασχοληθούμε με αυτό το ζήτημα μοιάζει παράλογη, όταν ακόμα και πρώην στενοί συνεργάτες του Τραμπ τον χαρακτηρίζουν ως «φασίστα» και προειδοποιούν για την επικινδυνότητα της πολιτικής του. Και όμως μέσα στην Αριστερά, ακόμα και μέσα στη ριζοσπαστική Αριστερά, μπορεί κανείς να διακρίνει φωνές που χαρακτηρίζονται από έναν ιδιόμορφο «φιλο-τραμπισμό». Ένα ρεύμα που έχει αποκόψει τις αντιιμπεριαλιστικές υποχρεώσεις από την αντικαπιταλιστική στρατηγική, μια άποψη που θεωρεί ότι η μετάβαση σε έναν «πολυπολικό κόσμο» είναι θετικό ιστορικό βήμα, στελέχη και ομάδες που ταυτίζουν την πάλη ενάντια στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό με την υποστήριξη της Κίνας ή της Ρωσίας, ουσιαστικά πανηγυρίζουν την ήττα των «γκλομπάλιστας Δημοκρατικών» έστω κι αν αυτή επιβλήθηκε από τον «τυφώνα Τραμπ». Και από δίπλα, ένα ρεύμα κοινωνικού καθωσπρεπισμού, που επιβιώνει κι αναπαράγεται και μέσα στην Αριστερά, χαιρέται για την ήττα της «woke culture», αδιαφορώντας για την ενίσχυση της «anti-woke culture», που προαναγγέλει μια ακραία επιθετικότητα ενάντια στα δικαιώματα των μεταναστών, των γυναικών, της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας κ.ά.

Είναι, λοιπόν, ο Τραμπ με οποιανδήποτε έννοια «αντισυστημικός»; Η ερώτηση μοιάζει με ανέκδοτο. Ο άπληστος δισεκατομμυριούχος ηγείται ενός συνασπισμού της ελίτ των ελίτ, που θα επιχειρήσει να υλοποιήσει το πρόγραμμα MAGA κάνοντας την κυρίαρχη τάξη της Αμερικής πιο ισχυρή και πιο ανεξέλεγκτη από ποτέ.

Είναι, μήπως, ο Τραμπ αντινεοφιλελεύθερος; Πρόκειται επίσης για ανέκδοτο. Ο Τραμπ υποστηρίζει βίαια τις καθοριστικές επιλογές που αποτελούν την «ψυχή» της νεοφιλελεύθερης στρατηγικής. Υποστηρίζει τη δραστηκή μείωση της φορολόγησης των εταιρειών και του συσσωρευμένου πλούτου, και γι' αυτό οι «αγορές» πανηγύρισαν άμεσα την εκλογή του. Υποστηρίζει μια επίσης δραστηκή μείωση των κοινωνικών δαπανών και του «μεγάλου» δημόσιου τομέα, και γι' αυτό ανέθεσε την εποπτεία του υπουργείου «Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας» στον Έλον Μασκ (!) και τον Βίβεκ Ραμασοואμί που έχει προτείνει την απόλυση του 75% (!!) των δημοσίων υπαλλήλων. [...]

Είναι, ίσως, ο Τραμπ αντιγκλομπάλιστας; Σε αυτό το ερώτημα η απάντηση είναι πιο σύνθετη. Ο Έλον Μασκ, ο Νο2 του σημερινού τραμπισμού, διατηρεί τεράστιας κλίμακας «δουλειές» στην Κίνα. Παρά τη γεωπολιτική όξυνση, σήμερα παραμένει αλήθεια ότι οι γιγάντιες αμερικανικές πολυεθνικές δεν έχουν αποσυρθεί ούτε από την Κίνα, αλλά ούτε και από τη Ρωσία. Η νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση έχει πίσω της 4 δεκαετίες, έχει δημιουργήσει δεδομένα όπως οι διεθνείς εφοδιαστικές αλυσίδες, και μια απόφαση για απόσυρση από αυτά τα δίκτυα έχει τεράστιο κόστος και αβέβαιη έκβαση. Ταυτόχρονα όμως η ενίσχυση των μέτρων «προστατευτισμού» δεν μπορεί να υποτιμηθεί. Η στροφή των ΗΠΑ προς τον προστατευτισμό άνοιξε ως συζήτηση επί Ομπάμα («πίβοτ στην Ασία»), εγκαινιάστηκε στην πρώτη θητεία του Τραμπ και κλιμακώθηκε επί Μπάιντεν (κυρώσεις στην Κίνα), αποδεικνύοντας ότι ο αμερικανικός καπιταλισμός δίνει διαχρονικά μάχη για κάθε μερίδιο αγοράς, για κάθε «φέτα»

Στο τιμόνι της πολιτικής εξουσίας στην ισχυρότερη χώρα του κόσμου εγκαθίσταται ένας πολιτικός συνασπισμός που δηλώνει απερίφραστα ότι όλες οι κρίσιμες αποφάσεις θα παρθούν μεταξύ των ελίτ της κυρίαρχης τάξης, ότι η επιβολή τους επαφίεται στη γυμνή δύναμη των κρατικών μηχανισμών

κερδοφορίας. Ο Τραμπ στη δεύτερη θητεία του απειλεί να κλιμακώσει αποφασιστικά αυτήν την πολιτική με το πρόγραμμα δασμών που προανήγγειλε (10-20% στις εισαγωγές από την ΕΕ, ως 60% στα κινεζικά προϊόντα, 100% στις εισαγωγές από το Μεξικό!). Δεν πρόκειται για απόφαση αποχώρησης από την παγκοσμιοποίηση, αλλά για ένα σοβαρό βήμα μετάβασης προς την «περιφρουρημένη παγκοσμιοποίηση» που ενισχύει τον κατακερματισμό σε νέες ζώνες επιρροής και προτεραιότητας. Αυτή η πολιτική, στο ξεδίπλωμά της, μπορεί να εξελιχθεί σε πολιτική εμπορικών πολέμων και η ιστορία του καπιταλισμού αποδεικνύει ότι αυτή η επιλογή λίγο απέχει από μια εποχή ανοιχτών πολεμικών αναμετρήσεων.

Ας πάμε, έτσι, στο τελευταίο ερώτημα. Είναι μήπως ο Τραμπ φιλειρηνιστής; Ακόμα κι αν το ερώτημα τίθεται με την «αντικειμενική» έννοια (της υπόθεσης ότι μια, τάχα, αναδίπλωση των ΗΠΑ στον «απομονωτισμό» θα περιορίζε τις αμερικανικές παρεμβάσεις σε όλα τα «καυτά» σημεία του πλανήτη...) η απάντηση είναι σαφώς αρνητική.

Ο Τραμπ υποσχέθηκε ότι θα αναζητήσει ένα συμβιβασμό με τον Πούτιν -αδιαφορώντας, εν πολλοίς, για

τις απώλειες της Ουκρανίας- όχι για να ενισχύσει την παγκόσμια ειρήνη, αλλά για να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην Ανατολική Ασία απέναντι στην Κίνα και στη Μέση Ανατολή απέναντι στο Ιράν. Κανείς δεν γνωρίζει αυτή τη στιγμή αν τα αμερικανικά «γεράκια» θα δεχθούν να υποχωρήσουν οικειοθελώς στο μέτωπο της Ουκρανίας, αλλά πρέπει να θεωρούμε δεδομένο ότι η εκλογή Τραμπ αποτελεί ένα πολύ κακό νέο για την Παλαιστίνη και τους λαούς της Μέσης Ανατολής, ενώ ταυτόχρονα μετατρέπει την Ταϊβάν στην πιο επικίνδυνη «εστία» των τελευταίων δεκαετιών σε όλο τον πλανήτη. Τα ανάλογα ισχύουν για το ΝΑΤΟ. Δεν είναι αληθές ότι ο Τραμπ υποστηρίζει την χαλάρωση ή, περισσότερο, τη διάλυση της ευρωατλαντικής συμμαχίας. Αντίθετα απαιτεί απ' όλους τους εταίρους στο ΝΑΤΟ να αναλάβουν αναλογικά το κόστος μιας μεγάλης μιλιταριστικής αναβάθμισης, αυξάνοντας τις πολεμικές δαπάνες τους πάνω από το όριο του 2% του ΑΕΠ ετησίως. Η σύμπτωση

μα, στο ζήτημα της δημοκρατίας.

Εδώ κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει τον Τραμπ ότι «κρύφτηκε» ή μάζησε τα λόγια του. Σε όλη την προεκλογική περίοδο επαναλάμβανε ότι δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει το στρατό για να καταστείλει όποιον θεωρήσει «εσωτερικό εχθρό» της Μεγάλης Αμερικής. Προφανώς πρόκειται για μια έξοδο από το σύνολο των συνταγματικών ρυθμίσεων στις ΗΠΑ. Όμως ο Τραμπ δεν κρύβει πλέον ότι περιφρονεί αυτές τις προαιρετικές πολυτέλειες και ότι δεν πρόκειται να τις σεβαστεί. Έχοντας τον έλεγχο όλων των «σωμάτων» της πολιτικής εξουσίας και την οργανωμένη βάση του «κινήματος» MAGA θα έχει τα περιθώρια να το επιχειρήσει.

Στο τιμόνι της πολιτικής εξουσίας στην ισχυρότερη χώρα του κόσμου εγκαθίσταται ένας πολιτικός συνασπισμός που δηλώνει απερίφραστα ότι όλες οι κρίσιμες αποφάσεις θα παρθούν μεταξύ των ελίτ της κυρίαρχης τάξης, ότι η επιβολή τους επαφίεται στη γυμνή δύναμη των κρατικών μηχανισμών και ότι το «παιχνίδι» της δημοκρατίας, των συνταγματικών «δικλείδων», των δικαιωμάτων και των ελευθεριών, βαδίζουν προς το σκουπιδοτενεκέ ως προϊόντα άχρηστα και επιζήμια σε σύγκριση με τους στόχους του MAGA.

Σε αυτές τις αντιλήψεις του Τραμπ για την «κυριαρχική» δημοκρατία, ακούγεται καθαρά ο απόηχος των ιδεών του νεοφασίστα συμβούλου του Τραμπ, του Στίβεν Μπάινον, που έχει γίνει ο γκουρού για τα ακροδεξιά ρεύματα στη δυτική αλλά και στην ανατολική Ευρώπη.

Πώς φτάσαμε ως εδώ; Ο καπιταλισμός διεθνώς παραμένει βυθισμένος στην «πολύ-κρίση». Ο αμερικανικός καπιταλισμός, ειδικότερα, δεν έχει ανακάμψει από τα χτυπήματα της κρίσης του 2008 και από τις συνέπειες της ήττας του στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν. Σε αυτές τις συνθήκες η απάντησή που χτίζουν είναι μια ποιοτική όξυνση της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας. Όταν το σύστημα γνωρίζει ότι θα πάρει αχρείες αποφάσεις, καλεί στην πολιτική εξουσία το πιο αχρείο πολιτικό προσωπικό.

Η απάντηση στην πρόκληση δεν θα κριθεί σε ένα παιχνίδι συναισθημάτων, μεταξύ απαισιοδοξίας και αισιοδοξίας. Οφείλουμε να έχουμε εμπιστοσύνη στους αδελφούς και τις αδελφές μας στο εσωτερικό της Αμερικής. Σε παλιότερες, αλλά και πιο σύγχρονες εποχές, έχουν αποδείξει ότι μπορούν να τα καταφέρουν. Ο Τραμπ έχει και θα έχει «εσωτερικό εχθρό». Πολύ περισσότερο που το παιχνίδι θα κριθεί στο διεθνές πεδίο, από την Παλαιστίνη ως το Παρίσι και από το Κάιρο ως τη Ρώμη και το Λονδίνο. Το σίγουρο είναι ότι η διεθνής Αριστερά, και ειδικότερα η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά, καλείται από τις εξελίξεις να δράσει ξεπερνώντας το (σημερινό) μπόι της.

Κυβέρνηση «πολεμικού τραμπισμού»

Του Πάνου Πέτρου

Σε αντίθεση με την χαοτική διαδικασία του 2016, όταν χρειάστηκε βδομάδες να συναρμολογηθεί ένα ετερόκλητο κυβερνητικό σχήμα, ο Τραμπ αυτήν τη φορά επιστρέφει προετοιμασμένος. Οι προτάσεις του για τα υπουργεία (πρέπει να εγκριθούν από τη Γερουσία) και για άλλες κρατικές θέσεις ευθύνης έχουν ως κοινά στοιχεία την προσωπική αφοσίωση στον ίδιο και την θερμή υποστήριξη των πιο έξαλλων ιδεών του.

Το υπουργείο Ενέργειας αναλαμβάνει ο Κρις Ράιτ, ως ο κατάλληλος άνθρωπος για να υλοποιήσει την λιτή προεκλογική υπόσχεση του Τραμπ, «Drill baby, drill!» (Γεωτρήσεις μωρό μου, γεωτρήσεις!). Πρόκειται για τον CEO μιας πετρελαϊκής εταιρείας, που έχει δηλώσει ότι «δεν υπάρχει κλιματική κρίση, ούτε βρισκόμαστε εν τω μέσω μιας ενεργειακής μετάβασης» και καταγγέλλει την προώθηση των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας ως «τι άλλο;- «κομμουνισμό». Υπό τον Ράιτ θα εργαστεί ο Λι Ζέλντιν, που αναλαμβάνει την Υπηρεσία Περιβαλλοντικής Προστασίας, υποσχόμενος ότι θα ξηλώσει από την πρώτη μέρα κάθε πλαίσιο που ρυθμίζει την επιχειρηματική δραστηριότητα.

Το υπουργείο Υγείας αναλαμβάνει ο Ρόμπερτ Κένεντι Τζούνιορ. Η φήμη του Κένεντι εκτοξεύτηκε επί πανδημίας, όταν καβάλησε το κύμα των «αρνητών», ισχυριζόμενος ότι το εμβόλιο για τον Covid είναι «το πιο θανατηφόρο στην ιστορία»,

αλλά και ότι οι Εβραίοι και οι Κινέζοι έχουν ανοσία στον ιό. Έχει εκφράσει τις πιο σκληρές αντιεμβολιαστικές απόψεις (τα εμβόλια είναι αυτά που δημιουργήσαν τον αυτισμό), υιοθετεί παλιές παραρτιστημονικές «θεωρίες» (το φθόριο στο νερό μειώνει το IQ των ανθρώπων) και λανσάρει και νέες (το φυτοφάρμακο ατραζίνη προκαλεί αλλαγές στην σεξουαλική ταυτότητα των παιδιών). Αυτός ο άνθρωπος αναλαμβάνει την υγεία εκατομμυρίων Αμερικανών...

Στη λίστα των «αφοσιωμένων» συναντάμε ονόματα όπως ο Μπρένταν Καρ που αναλαμβάνει τις ρυθμίσεις των επικοινωνιών (ίντερνετ, τηλεόραση κλπ) θέλοντας να αφαιρέσει τις άδειες από κανάλια που θεωρεί ο ίδιος «προκατειλημένα», τον υπεύθυνο προϋπολογισμού Ράσελ Βόουτ που έχει γράψει δικό του κεφάλαιο στο διαβόητο «Σχέδιο 2025» (το 90ο σέλιδο πρόγραμμα μιας «συντηρητικής επανάστασης» στις ΗΠΑ), την Γενική Εισαγγελέα Παμ Μπόντι, μέλος της νομικής ομάδας του Τραμπ σε παλιές του περιπέτειες. Η Μπόντι επιστρατεύτηκε για τη Γενική Εισαγγελία μετά την απόσυρση του Ματ Γκάετζ, που είχε ένα παρελθόν κατηγοριών για... εμπόριο ναρκωτικών, sex trafficking ανηλικών και βιασμό, που ούτε το σημερινό Ρεπουμπλικανικό Κόμμα δεν μπορούσε να «αντέξει».

Το υπουργείο Οικονομικών αναλαμβάνει ο Σκότ Μπέσεντ. Είναι χρηματιστής στη Γουόλ Στριτ και στο παρελθόν έχει δουλέψει για τον Τζορτζ Σόρος (αυτό λίγο άβολο για τους συνωμοσιολόγους τραμπικούς). Προεκλογικά, ο Μπέσεντ

έχει δηλώσει ότι ο Τραμπ θα εγκαταλείψει «μια νέα χρυσή εποχή απορρύθμισης και χαμηλών φόρων», περιγράφοντας τον «καπιταλισμό Άγριας Δύσης» που φαντασιώνεται το τμήμα της άρχουσας τάξης που στήριξε τον Τραμπ.

Ένας από τους πιο απειλητικούς διορισμούς είναι η τοποθέτηση του Τόμας Χόμαν σε ρόλο «Τσάρου των Συνόρων». Ο Χόμαν ήταν διευθυντής της ICE (Υπηρεσία Αλλοδαπών και Τελωνείων) στην πρώτη θητεία Τραμπ, όταν η δράση της έφτασε να συγκρίνεται με πρακτικές Γκεστάπο και το αντιρατσιστικό κίνημα έκανε σύνθημα την κατάργησή της. Είναι ο εγκέφαλος της ιδέας να διαχωρίζονται τα παιδιά από τους (μετανάστες) γονείς τους στα σύνορα, ως «μέσο αποτροπής». Σήμερα υπόσχεται ότι θα συγκροτήσει «τη μεγαλύτερη δύναμη απελάσεων που έχει δει ποτέ η χώρα» και θα συνεργαστεί με τον λευκό εθνικιστή Στίβεν Μίλερ που ανέλαβε την Εσωτερική Ασφάλεια.

Εμβληματική περίπτωση της «τραμπικής» διακυβέρνησης είναι ο προτεινόμενος υπουργός Άμυνας, ο Πιτ Χέγκσεθ. Χαμηλόβαθμος βετεράνος σε Γκουαντάναμο, Ιράκ και Αφγανιστάν, μέχρι που έπιασε στασιδί σε εκπομπή του υπερσυντηρητικού τηλεοπτικού δικτύου Fox News. Θεωρεί ότι ο Αμερικανικός Στρατός έχει γίνει πολύ... «woke» (επειδή αρνήθηκε την εντολή Τραμπ να καταστείλει την εξέγερση του Black Lives Matter το 2020 ίσως;) και έχει δηλώσει ότι πρέπει να ξηλωθούν από το στρατεύμα όλοι όσοι συνδέονται με το «DEI». Αυτό το αρκτικόλεξο θα το ακούμε πλέον συχνά. Προκύπτει από το «diversity, equity and

inclusion» (ποικιλομορφία, ισότητα και συμπερίληψη) και έχει γίνει ο νέος «μπαμπούλας» της αμερικανικής ακροδεξιάς. Έτσι περιγράφει όσους θεωρεί ότι ωφελούνται από πολιτικές θετικών διακρίσεων (δηλαδή τις καταπιεσμένες μειονότητες), αλλά και όσους θεωρεί ότι τις προωθούν (δηλαδή προοδευτικούς, αριστερούς, φιλελεύθερους). Η απειλή απόλυσης των «DEI» από στελεχιακές θέσεις στο στράτευμα προφανώς συνδέεται με την πρόθεση αντικατάστασής τους από άλλους. Ποιους θέλει στο στράτευμα ο Χέγκσεθ; Ο ίδιος φέρει τατουάζ και σύμβολα του κινήματος του Χριστιανικού Λευκού Εθνικισμού και φορά περήφανα μπλουζάκι με το σύνθημα «ένας όρκος [αφοσίωσης στη σημαία] την ημέρα, τα κομμούνια κάνει πέρα».

Ο Χέγκσεθ είναι ο άνθρωπος που εισηγήθηκε και έπεισε τον Τραμπ κατά την προηγούμενη θητεία του να απονεμίσει προεδρική χάρη σε Αμερικανούς στρατιώτες που είχαν διαπράξει εγκλήματα πολέμου. «Με τον Πιτ επικεφαλής, οι εχθροί της Αμερικής προειδοποιήθηκαν», δήλωσε ο Τραμπ ανακοινώνοντας την επιλογή του.

Ασφαλώς η επιτομή του χαρακτήρα της νέας κυβέρνησης αφορά τον ρόλο του Έλον Μασκ, με τον πλουσιότερο άνθρωπο του κόσμου να αναλαμβάνει «αδιαμεσολάβητα» κομβικό ρόλο στο κράτος. Το «Υπουργείο Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας» δεν υπήρχε καν ως τέτοιο και δημιουργήθηκε για να το αναλάβει ειδικά ο Μασκ. Ακόμα και το αμερικανικό ακρωνύμιο του υπουργείου (DOGE) επιλέχθηκε για να παραπέμψει

«Η Αριστερά πρέπει να οικοδομήσει μια εναλλα

Του
Λανς Σέλφα

Αποσπάσματα από συνέντευξη του Λανς Σέλφα, μέλους του International Socialism Project, στην Ηλιάνα Ζερβού (μετάφραση Αλεξάνδρα Σίμιτς). Ολόκληρη η συνέντευξη δημοσιεύτηκε στο Press Project ενώ είναι διαθέσιμη και στο Rproject.gr

Οι Δημοκρατικοί και οι Ρεπουμπλικάνοι δεν είναι ίδιοι, αλλά παραμένουν δύο καπιταλιστικά κόμματα που εναλλάσσονται στη διαχείριση του αμερικανικού κράτους. Αν εξετάσει κανείς πολλές από τις βασικές τους πολιτικές, θα δει σημαντικές ομοιότητες: υποστήριξη για την «ασφάλεια των συνόρων» (περιορισμοί στη μετανάστευση), μια εξωτερική πολιτική εστιασμένη στην αντιμετώπιση της Κίνας, τεράστιους στρατιωτικούς προϋπολογισμούς, υποστήριξη εισαγωγικών ελέγχων για την ενίσχυση της εγχώριας παραγωγής και μια ενεργειακή πολιτική που συμφωνεί σε «όλα τα παραπάνω» και έχει οδηγήσει τις ΗΠΑ στην παραγωγή ρεκόρ ορυκτών καυσίμων επί κυβέρνησης Μπάιντεν-Χάρις. Παρότι υπάρχουν διαφορές στην έμφαση και τις λεπτομέρειες, οι γενικοί προσανατολισμοί των δύο κομμάτων είναι αρκετά παρόμοιοι. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της

σύγκλισης είναι ο σημερινός πόλεμος στη Γάζα.

Η Χάρις και οι Δημοκρατικοί εκπροσωπούν μια τυπική νεοφιλελεύθερη ατζέντα του status quo, που περιλαμβάνει υποστήριξη στις επιχειρήσεις, στον αμερικανικό στρατό και στην εξωτερική αυτοκρατορία, με ορισμένες φιλελεύθερες κοινωνικές πολιτικές. Στην Ευρώπη, ένα τέτοιο πρόγραμμα θα μπορούσε να θεωρηθεί ακόμη και «κεντροδεξιό». Ο Τραμπ, αντίθετα, προτείνει ένα πιο αντιδραστικό πρόγραμμα, που περιλαμβάνει φορολογικές ελαφρύνσεις για τους πλούσιους και τις επιχειρήσεις, κατάργηση περιβαλλοντικών και εργασιακών κανονισμών, στήριξη της στρατιωτικής μηχανής και της εξωτερικής αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, καθώς και μια ρεβανσιστική κοινωνική πολιτική, όπως η απαγόρευση των αμβλώσεων σε εθνικό επίπεδο.

Εκτός από την έμφαση στην «ικανότητα», την προσήλωσή στο «κράτος δι-

και στο αγαπημένο κρυπτονόμισμα του πλουσιότερου ανθρώπου του πλανήτη. Σύμφωνα με τον Τραμπ, το DOGE θα οργανώσει «διάλυση της κρατικής γραφειοκρατίας, πετσόκομμα των ρυθμιστικών κανόνων, περικοπή των σπάταλων δαπανών και αναδόμηση των κρατικών υπηρεσιών» με τον Μασκ να δηλώνει ότι θα εξοικονομήσει τρισεκατομμύρια (!) δολάρια, υποσχόμενος προεκλογικά ότι «θα διώξω το κράτος από τις πλάτες σας και τις τσέπες σας».

Αυτή η ούλτρα νεοφιλελεύθερη έφοδος θα έχει ιδεολογικό μανδύα, όπως φάνηκε από την εξειδίκευση αυτής της κατεύθυνσης στην Παιδεία, τον τομέα στον οποίο ο Τραμπ αφιέρωσε την πρώτη του αναλυτική «προγραμματική» ομιλία.

Σε αυτήν ανακοίνωσε ότι «Ηρθε η ώρα να ανακτήσουμε τους εκπαιδευτικούς θεσμούς μας από την ριζοσπαστική Αριστερά». Προαναγγέλοντας απολύσεις και οικονομικό στραγγαλισμό, περιέγραψε ως εχθρό τους «αριστερούς ριζοσπάστες που άφησαν μαρξιστές, μανιακούς και παλαβούς να κυριαρχήσουν στα κολέγια μας», την «μαρξιστική, DEI γραφειοκρατία» και τις «φυλετικές διακρίσεις στο όνομα της ισότητας» (εννοεί την στήριξη μειονοτήτων). Μετά τις εκκαθαρίσεις, το εκπαιδευτικό σύστημα θα προάγει «λέει» «τις αμερικανικές παραδόσεις και τον δυτικό πολιτισμό».

Στα άρθρα μας για την Ουκρανία και την Παλαιστίνη μπορείτε να διαβάσετε περισσότερα για τους ανθρώπους που δι-

ορίστηκαν για να χειριστούν αυτά τα καυτά μέτωπα. Αλλά η γενική κατεύθυνση της εξωτερικής πολιτικής γίνεται σαφής από τον διορισμό του Μάρκο Ρούμπιο στο υπουργείο Εξωτερικών. Πρόκειται για σκληρό «γεράκι» κατά της Κίνας, την οποία θεωρεί τη μεγαλύτερη απειλή στην ιστορία των ΗΠΑ. Μόνο υπό αυτό το πρίσμα ανήκει στους «ουκρανο-σκεπτικιστές»: «Το μέλλον του 21ου αιώνα θα κριθεί σε μεγάλο βαθμό από όσα συμβούν στον Ινδο-Ειρηνικό. Και πιστεύω ότι η Κίνα θα ήθελε πολύ να καθηλωθεί σε μια σύγκρουση στην Ευρώπη αντί να εστιάζουμε σε όσα συμβαίνουν στον Ινδο-Ειρηνικό». Σκληρός είναι και απέναντι στην Τεχεράνη, κατηγορώντας τον Μπάιντεν ότι συμπεριφέρεται στο Ιράν «σαν

Βέλγος διπλωμάτης στα Ηνωμένα Έθνη». Όταν όλες οι δυτικές ηγεσίες συναινούσαν στο «δικαίωμα απάντησης» του Ισραήλ στο Ιράν, ο Ρούμπιο πλειοδότησε δηλώνοντας ότι το Ισραήλ έχει «δικαίωμα δυσανάλογης (!) απάντησης»...

Κλείνουμε με μια ιδιόζουσα περίπτωση στην οποία ίσως χρειαστεί να επανέλθουμε αναλυτικά γιατί είναι διδακτική. Η Τούλσι Γκαμπάρντ ξεκίνησε ως θερμή υποστηρίκτρια του οικονομικού προγράμματος του Σάντερς και ως πολέμια των στρατιωτικών επεμβάσεων, έγινε «αντι-woke», πέρασε από το Δημοκρατικό Κόμμα στο Ρεπουμπλικανικό και σήμερα αναλαμβάνει την εποπτεία των... Μυστικών Υπηρεσιών του αμερικανικού κράτους.

Κριτική πέρα από τους Δημοκρατικούς»

καίου» και τους θεσμούς ενάντια στη χασοτική, ακραία και αντιδημοκρατική συμπεριφορά του Τραμπ, το βασικό σημείο διαφοροποίησης της Χάρις από τον Τραμπ ήταν η υποστήριξη για την αποκατάσταση των δικαιωμάτων των αμβλώσεων. Αυτή η διαφορά είναι σαφής και παραμένει διαχωριστική γραμμή μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων εδώ και 50 χρόνια... σε αυτό το διάστημα, οι Δημοκρατικοί δεν φρόντισαν ποτέ να θεσπίσουν νομοθεσία που θα κατοχύρωνε τα δικαιώματα αυτά, παρά τις επανειλημμένες προεκλογικές τους υποσχέσεις.

Όπως πάντα, οι Δημοκρατικοί παρουσιάστηκαν ως «το μικρότερο κακό» για τους συνδικαλιστές και τους ακτιβιστές απέναντι στους Ρεπουμπλικάνους. Όταν το κάνουν αυτό, προσφέρουν ελάχιστα ή τίποτα στους υποστηρικτές τους, πέρα από το ότι δεν είναι τόσο κακοί όσο οι αντίπαλοί τους. Και όμως, πολλοί ακτιβιστές κάνουν στην άκρη

την κριτική τους και στηρίζουν τους Δημοκρατικούς ξανά και ξανά.

Για εμάς ως σοσιαλιστές, αυτό δεν είναι αρκετό. Είμαστε αντίθετοι στη στήριξη καπιταλιστικών κομμάτων και πολιτικών και πιστεύουμε ότι η αριστερά πρέπει να οικοδομήσει μια εναλλακτική πέρα από τους Δημοκρατικούς. Σήμερα, μια τέτοια μαζική εναλλακτική λύση δεν υπάρχει στις ΗΠΑ.

Η νίκη του Τραμπ αποτελεί ένα τεράστιο πλήγμα για το φιλοπαλαιστινιακό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα γενικότερα. Αποτελεί επίσης πρόκληση για αυτά τα κινήματα να ξεπεράσουν τη λογική των μη κυβερνητικών οργανώσεων και της εξάρτησης από δημοκρατικούς πολιτικούς. [Τα κινήματα] Χρειάζεται να επανασυνδεθούν με τις ρίζες τους στα μαζικά κινήματα βάσης, τα οποία εξασφάλισαν δικαιώματα όπως η συνδικαλιστική οργάνωση στη δεκαετία του 1930 και κατέρριψαν το καθεστώς φυλετικού διαχωρισμού του Jim Crow

στον αμερικανικό Νότο τη δεκαετία του 1960.

Εάν η επερχόμενη κυβέρνηση Τραμπ παραμείνει ενωμένη, χωρίς να καταρρεύσει σε αντιμαχόμενες φατρίες, ή εάν ο ίδιος ο Τραμπ δεν υπονομεύσει τα σχέδια των πιο αφοσιωμένων ακροδεξιών συνεργατών του, τότε ίσως δούμε κάτι παρόμοιο με το καθεστώς του Βίκτορ Όρμπαν στην Ουγγαρία.

Η ευρύτερη αριστερά –το εργατικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα– πρέπει να είναι προετοιμασμένη να πολεμήσει αυτή τη μετάβαση σε ένα καθεστώς τύπου Όρμπαν. Οι Δημοκρατικοί θα πουν ότι πρέπει να πιστέψουμε σε θεσμούς όπως το δικαστικό σύστημα ή τη δημόσια διοίκηση για να αντισταθούμε στον Τραμπ, ενώ θα προετοιμάζουν την επόμενη εκλογική αναμέτρηση. Δεν πρέπει, ωστόσο, να ελπίζουμε ότι «οι θεσμοί» θα σταθούν εμπόδιο σε μια αυταρχική κατάληψη εξουσίας από τον Τραμπ. Τα αμερικανικά

δικαστήρια, είτε λόγω διαφθοράς είτε λόγω δειλίας, δεν τον έχουν ακόμη θεωρήσει υπεύθυνο για την απόπειρά του να ανατρέψει τις εκλογές του 2020. Αυτή η αποτυχία τον κατέστησε πιο ισχυρό υποψήφιο για το 2024 από όσο θα έπρεπε.

Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι ένα μεγάλο ποσοστό του εκλογικού σώματος στις ΗΠΑ αυτοπροσδιορίζεται ως «ανεξάρτητοι» και όχι ως Δημοκρατικοί ή Ρεπουμπλικάνοι. Η εμπιστοσύνη στους πολιτικούς θεσμούς είναι γενικά χαμηλή. Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι οι «αντικειμενικές συνθήκες» για την εμφάνιση ενός εναλλακτικού αριστερού κόμματος είναι ώριμες. Όμως, για να συμβεί αυτό, τα συνδικάτα και οι οργανώσεις κοινωνικών κινημάτων πρέπει να σπάσουν τη λογική της υποστήριξης του «μικρότερου κακού» υπέρ των Δημοκρατικών. Αυτή ήταν μια από τις κύριες προκλήσεις της αριστεράς εδώ και δεκαετίες.

Ουκρανία: Μεταξύ «διπλωματίας των πυραύλων» και «τυφώνα Τραμπ»

Του Πάνου Πέτρου

Η έμπρακτη και ρητορική κλιμάκωση της αντιπαράθεσης ανάμεσα στη Μόσχα και τις μεγάλες δυτικές πρωτεύουσες, όπως και η επερχόμενη αλλαγή ηγεσίας στις ΗΠΑ, επανέφερε τον ουκρανικό πόλεμο στο επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος.

Το πεδίο της μάχης

Ο ρωσικός στρατός συνεχίζει να κερδίζει έδαφος στη νοτιοανατολική Ουκρανία και ιδιαίτερα στην περιφέρεια του Ντονιέτσκ. Το τρίμηνο Σεπτέμβρη-Νοέμβρη κατέλαβε τριπλάσια έκταση από εκείνη που είχε καταλάβει σε όλη τη διάρκεια του 2023. Ο ρυθμός δείχνει μια ποιοτική αλλαγή σε σχέση με την απόλυτη στασιμότητα που επικρατούσε όλους τους προηγούμενους μήνες. Όμως αυτή η «επιτάχυνση» παραμένει σε συνθήκες αργού πολέμου χαρακωμάτων. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο ρωσικός στρατός ακόμα δεν έχει καταλάβει τις δύο πόλεις των οποίων η «επικείμενη κατάρρευση» συζητιέται από τα μέσα του περασμένου καλοκαιριού (Τσάσοφ Γιαρ, Ποκρόφσκ). Είναι επίσης ενδεικτικό ότι η ρωσική «προέλαση» αφορά ένα μικρό κλάσμα της επιφάνειας της επαρχίας του Ντονιέτσκ, που ολόκληρη αποτελεί το 4,5% του εδάφους της Ουκρανίας. Αντίστοιχα στη ρωσική περιφέρεια του Κουρσκ, ο ρωσικός στρατός ανακτά εδάφη και περιορίζει την έκταση του ουκρανικού προγεφυρώματος, αλλά με ρυθμό πιο αργό από ό,τι ενδεχομένως θα ήθελε η ρωσική ηγεσία.

Το φθινόπωρο του 2024 ήταν το πιο

«αποδοτικό» σε εδαφικά κέρδη για τη Μόσχα. Ήταν όμως και το πιο αιματηρό για το ρωσικό στρατό. Η «κρεατομηχανή» έχει μόνιμα μεγάλο κόστος Ρώσων στρατιωτών που αναπληρώνονταν ασταμάτητα από νέους συμβασιούχους οπλίτες, αλλά για πρώτη φορά γράφεται ότι ο ρυθμός απωλειών ίσως ξεπερνά το ρυθμό νέων συμβάσεων. Δεν γνωρίζουμε αν ισχύει, αλλά η ενεργοποίηση του αμοιβαίου αμυντικού συμφώνου με τη Βόρεια Κορέα για την αποστολή χιλιάδων βορειοκορεατών στο Κουρσκ μαρτυρά το πρόβλημα.

Αν οι περιορισμένες και βασανιστικές επιτυχίες του ρωσικού στρατού δείχνουν απειλητικές, αυτό οφείλεται στα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο αντίπαλός του. Γράφεται ότι η ουκρανική ηγεσία έχει επιλέξει να «κερδίζει χρόνο δίνοντας έδαφος»: προκαλεί το μέγιστο κόστος στους εισβολείς πριν αναδιπλωθεί σε πιο πίσω γραμμές, για να περιορίσει τις δικές της απώλειες. Όμως η «κρεατομηχανή» αλέθει και Ουκρανούς στρατιώτες και η λειψανδρία αποτελεί μια πολύ σοβαρότερη απειλή για την Ουκρανία. Λίγους μήνες μετά την μείωση του ηλικιακού ορίου κατάταξης (από τα 27 έτη στα 25), η Ουάσινγκτον φέρεται να καλεί το Κίεβο να το χαμηλώσει εκ νέου στα... 18! Η άλλη μεγάλη πρόκληση για την Ουκρανία είναι ο χειμώνας. Με τις θερμοκρασίες να πέφτουν ήδη, θα δοκιμαστεί σκληρά το ηλεκτρικό δίκτυο της χώρας το οποίο χτυπά συστηματικά ο ρωσικός στρατός. Μάλιστα όταν γράφονταν αυτές οι γραμμές, οι δυνάμεις της Μόσχας είχαν εξαπολύσει μια μεγάλης κλίμακας καταστροφική επίθεση σε αυτές ακριβώς τις υποδομές, επιδιώκοντας ανοιχτά να παροξύνουν

την ανθρωπιστική κρίση που μπορεί να προκύψει μέσα στο βαρύ χειμώνα. Οι διπλωματικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης Ζελένσκι επίσης «πάγωσαν». Η δεύτερη «σύνοδος ειρήνης» που θα γινόταν μέσα στο Νοέμβρη, ως συνέχεια της ελβετικής πρωτοβουλίας και με φιλοδοξία να εμπλακούν περισσότερο οι «ουδέτερες» και ενδιάμεσες δυνάμεις, δεν συνέβη ποτέ.

Σε αυτό το φόντο προέκυψε η επικείμενη «αλλαγή βάρδιας» στο Λευκό Οίκο από τον ερχόμενο Γενάρη -ένας παράγοντας που όλες οι εμπλεκόμενες μεριές καλούνται να πάρουν υπόψη στους σχεδιασμούς τους.

Αιφνίδια κλιμάκωση

Και ενώ όλοι περίμεναν ότι οι -όποιες- εξελίξεις θα τρέξουν -σε όποια κατεύθυνση- μετά το Γενάρη και όχι στο τέλος της θητείας ενός προέδρου σε αποδρομή, ο Τζο Μπάιντεν έδωσε στο Κίεβο το πράσινο φως να χρησιμοποιήσει αμερικανικούς (και αγγλογαλλικούς) πυραύλους για να χτυπήσει στόχους μέσα σε ρωσικό έδαφος. Την άλλη μέρα ο Πούτιν επέλεξε να υπογράψει και επίσημα τις τροποποιήσεις που είχαν αποφασιστεί για το ρωσικό πυρηνικό δόγμα. Αυτό χαρακτηρίζεται από αρκετή «δημιουργική ασάφεια» που μπορεί να διαβαστεί ως χαμηλόμα του πυρηνικού πήχη... Ακολούθησαν τα πρώτα χτυπήματα με δυτικούς πυραύλους στο Μπριάνσκ και το Κουρσκ και η απάντηση της Ρωσίας με την εκτόξευση ενός υπερηχητικού βαλλιστικού πυραύλου ενδιάμεσου βεληνεκούς στην πόλη Ντνίπρο.

Ο Πούτιν έκανε λόγο για «επιτυχή δοκιμή» και διακήρυξε ότι θα γίνουν και άλλες τέτοιες «σε συνθήκες μά-

χης». Αν και επεσήμανε ότι θα συνεχίσει να προειδοποιεί τις ΗΠΑ πριν τη χρήση τους, δήλωσε επίσης ότι «η Ρωσία έχει το δικαίωμα να χτυπήσει εγκαταστάσεις χωρών που επιτρέπουν τη χρήση όπλων τους κατά εγκαταστάσεων στη Ρωσία». Η βρετανική κυβέρνηση δήλωσε «έτοιμη να πολεμήσει», η γερμανική επανέφερε στη συζήτηση το «Άρθρο 5» του NATO, και η Ευρώπη βρέθηκε απότομα σε ένα κλίμα «κρίσης πυραύλων».

Πού το πάει ο Μπάιντεν;

Αν και υπάρχει σταθερό μοτίβο στη ροή της στρατιωτικής βοήθειας προς την Ουκρανία (ο Ζελένσκι ζητά κάτι, ο Πούτιν απειλεί, ο Μπάιντεν βάζει πάγο και τελικά αλλάζει γνώμη σε μεταγενέστερο χρόνο, οπότε ο Πούτιν κλιμακώνει τις απειλές του), η τελευταία απόφαση ήταν αιφνιδιαστική, καθώς ο Αμερικανός πρόεδρος είχε απορρίψει πολύ πρόσφατα το συγκεκριμένο ουκρανικό αίτημα ενώ μετρά τις τελευταίες του βδομάδες στο Λευκό Οίκο. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι πρόκειται για «απάντηση» στην ανάπτυξη βορειοκορεατικών στρατευμάτων, ενώ στη διεθνή συζήτηση έχουν παρυσιαστεί δύο πιο πολιτικά κίνητρα πίσω από αυτήν την απόφαση. Η μία ερμηνεία ισχυρίζεται ότι ο Μπάιντεν επιχειρεί να δημιουργήσει τετελεσμένα που θα δεσμεύσουν την νέα κυβέρνηση σε συνέχεια της εμπλοκής στον ουκρανικό πόλεμο. Η δεύτερη ισχυρίζεται ότι ο Μπάιντεν δίνει ένα τελευταίο «χαρτί» στο Κίεβο πριν τις διαπραγματεύσεις που θα δρομολογήσει ο Τραμπ και διαφυλάσσει την υστεροφημία του ως ο πρόεδρος που θα πιστωθεί τις όποιες παραχωρήσεις δεχτεί ο Πούτιν, ενώ το Δημοκρατικό

Κόμμα θα χρεώνει στον «υποχωρητικό» Τραμπ τις όποιες ρωσικές επιτυχίες. Τι από όλα αυτά ισχύει; Ανώνυμη πηγή του Λευκού Οίκου δήλωσε στο Αλ Τζαζίρα με κρυστάλλινη σαφήνεια: «Λίγο απ' όλα». Εξηγούσε ότι τέτοιες μεγάλες αποφάσεις συνήθως παίρνονται ως αποτέλεσμα πολλών διαφορετικών υπολογισμών κι ενδεχομένων.

Η τροπή που θα πάρουν οι εξελίξεις θα κριθεί από τις πράξεις των άλλων παικτών. Ένα τέτοιο σπιράλ κλιμάκωσης που να είναι ικανό να «εγκλωβίσει» τον Τραμπ θα κριθεί από τις επόμενες κινήσεις του Πούτιν. Αν η Μόσχα προχωρήσει σε ισχυρά αντίποινα, που δεν θα περιορίζονται σε ουκρανικό έδαφος, τότε μπορεί να ενισχυθεί μέσα στο Ρεπουμπλικανικό Κόμμα η γραμμή όσων επιμένουν ότι η Ρωσία αποτελεί «απειλή» για τις ΗΠΑ και να αποδυναμωθεί πολιτικά η πτέρυγα που θεωρεί τον ουκρανικό πόλεμο «αδιάφορο» για τα αμερικανικά συμφέροντα. Κατά τη γνώμη μου, αυτό το συνυπολογίζει ο Ρώσος πρόεδρος, που ίσως θελήσει να διερευνήσει τις προθέσεις του Τραμπ πριν πάρει πιο μεγάλες αποφάσεις. Πράγματι, πίσω από τον θόρυβο που προκάλεσαν, οι «απαντήσεις» της ρωσικής ηγεσίας υπήρξαν κυρίως συμβολικές/προειδοποιητικές.

Κίνδυνοι

Αλλά η αβεβαιότητα παραμένει. Καταρχήν, ακόμα κι αν η σημερινή ένταση αποδειχθεί ότι εξελίσσεται με το βλέμμα στο τραπέζι μιας μελλοντικής διαπραγματεύσεως, αυτή η «διπλωματία των πυραύλων», όπου οι επιδείξεις δυναμικής καταστροφικής ισχύος ανταλλάσσονται ως «επιχειρήματα», αποτελεί ένα πολύ επικίνδυνο μονοπάτι που μπορεί να ξεφύγει σε ακόμα πιο επικίνδυνους δρόμους, ανεξάρτητα από αρχικές προθέσεις. Εδώ και μήνες, στα ρωσικά θινκ τανκ εξελίσσεται ένας διάλογος γύρω από τις εισηγήσεις του Σεργκέι Καραγκάνοφ, που συνοψίζονται στην εκτίμηση ότι «ο

κόσμος έχει ξεχάσει τι κάνει η πυρηνική βόμβα» και γι' αυτό θα χρειαστεί η Ρωσία «να του το θυμίσει», με την πρόβλεψη ότι «όλα θα πάνε καλά» αν η Μόσχα χρησιμοποιήσει πυρηνικά. Ευτυχώς η άποψη παραμένει μειοψηφική, με τους συναδέλφους του να «βομβαρδίζουν» με απαντήσεις που λίγο-πολύ συνοψίζονται στην εκτίμηση ότι «τίποτε δεν θα πάει καλά» (για την ίδια τη Ρωσία...) σε ένα τέτοιο σενάριο. Αλλά ο Καραγκάνοφ δηλώνει ικανοποιημένος που «τουλάχιστον άνοιξε η συζήτηση»...

Έπειτα, είναι βιαστικό και αβάσιμο ένα κλίμα βεβαιότητας ότι η νίκη του Τραμπ θα σημαίνει κι ένα εύκολο τέλος του ουκρανικού πολέμου, είτε

ίδια ευκολία τον Μπάιντεν και ως αδύναμο («με εμένα πρόεδρο, ο Πούτιν δεν θα τολμούσε») και ως εμπρηστή («μας οδηγεί σε παγκόσμιο πόλεμο»). Εξίσου αντιφατικό κι αμφίσημο είναι το νέο μότο της εξωτερικής πολιτικής του: «Ειρήνη μέσω της ισχύος». Ως διεκδικητής της εξουσίας, ο Τραμπ επίσης δημαγωγούσε. Ισχυρίζεται ότι «μπορεί να σταματήσει τον πόλεμο σε 24 ώρες», αλλά δεν δίνει έστω ένα περίγραμμα του πώς, πέρα από την προβολή μιας γενικόλογης σκληρής γραμμής απέναντι και στον Ζελένσκι («με εμένα τελειώνουν οι λευκές επιταγές») και στον Πούτιν («εμένα οι Ρώσοι με φοβούνται»).

Η προηγούμενη θητεία Τραμπ υπεν-

δεν αποκαλύπτει τίποτε για το σχέδιό του για την Ουκρανία, ακριβώς επειδή η αποτελεσματικότητά του στηρίζεται στο γεγονός ότι οι ομόλογοί του τον θεωρούν απρόβλεπτο...

Ως προσωπικότητα, ο άνθρωπος που χαρακτηρίζει διάφορες χώρες του πλανήτη ως «σκατόδρυπες» μπορεί να βρει «κοινή γλώσσα» με τον άνθρωπο που ισχυρίζεται ότι «η Ουκρανία δεν είναι καν χώρα». Αλλά η υπόθεση δεν είναι προσωπική: ο Τραμπ θα ηγηθεί του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, με το κράτος του, τις προτεραιότητές του και το πλέγμα συμμαχιών του. Ενώ κάποια ξεδιάντροπα «δώρα» (στις ΗΠΑ) που περιλάμβανε το «Σχέδιο Νίκης» που παρουσίασε ο Ζελένσκι τον Οκτώβριο έδειχναν προσχεδιασμένα να μιλήσουν κι αυτά σε γλώσσα που καταλαβαίνει ο Τραμπ.

Προς το παρόν, ο αντιπρόεδρος Βανς περιγράφει μια τεχνική κι όχι πολιτική λύση: κατάπαυση του πυρός στην σημερινή γραμμή επαφής, η οποία θα μετατραπεί σε «αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη». Ο Κιθ Κέλογκ, που διορίστηκε ως ειδικός απεσταλμένος του Τραμπ για Ρωσία-Ουκρανία, έχει αναπτύξει στο παρελθόν πιο αναλυτικό σκεπτικό, που συνάδει με τις εισηγήσεις που έχουν γίνει από το 2023 από άλλα «βαριά ονόματα» του αμερικανικού βαθύως κράτους (ο Ρίτσαρντ Χάας, το Ινστιτούτο RAND): Συνέχεια και σταθεροποίηση του εξοπλισμού της Ουκρανίας για να μπορεί αυτή να αμυνθεί (και να πιεστεί ο Πούτιν να διαπραγματευτεί), αλλά υπό τον όρο το Κίεβο να δεχτεί να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις (και να δεχτεί υποχωρήσεις). Σε αντίθεση με τη σχολή που προτείνει υπόσχεση μεταπολεμικής ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ για να καταπιεί το Κίεβο το πικρό χάπι του διαμελισμού (Κίσιινγκερ), ο Κέλογκ προτείνει ρητή αναστολή της πρόσκλησης του Κιέβου στο ΝΑΤΟ (πχ για 10 χρόνια) για να εξασφαλίσει την παρουσία της Ρωσίας στις διαπραγματεύσεις, χωρίς αναφορά στο εδαφικό ζήτημα.

Είναι πολύ νωρίς να κρίνει κανείς ποια από αυτές τις παραλλαγές θα προταθεί, από ποιους και πώς θα συζητηθεί και αν θα γίνει αποδεκτή από τις άμεσα ενδιαφερόμενες μεριές. Είναι δεδομένο ότι ο Τραμπ ενδιαφέρεται να επιδιώξει να πετύχει μια κατάπαυση του πυρός στην Ουκρανία. Δεν γνωρίζουμε πώς ακριβώς θα την επιδιώξει, ποιο συνδυασμό «καρότου» και «μαστιγίου» θα επιστρατεύσει απέναντι και στην ουκρανική πλευρά και στη ρωσική. Δεν γνωρίζουμε αν θα καταφέρει ή θα σκοντάψει σε εμπόδια κι αντιρρήσεις είτε από το Κίεβο, είτε από τη Μόσχα, είτε μέσα από την Ουάσινγκτον. Δεν γνωρίζουμε ούτε πώς θα αντιδράσει σε ενδεχόμενο ναυάγιο της διαμεσολάβησής του και αν θα λουστεί ο Ζελένσκι ή ο Πούτιν τον κλασικό τραμπικό χαρακτηρισμό του «πολύ πολύ κακού ανθρώπου»...

Η «διπλωματία των πυραύλων», όπου οι επιδείξεις δυναμικής καταστροφικής ισχύος ανταλλάσσονται ως «επιχειρήματα», αποτελεί ένα πολύ επικίνδυνο μονοπάτι που μπορεί να ξεφύγει σε ακόμα πιο επικίνδυνους δρόμους.

αυτό καλλιεργείται από τραμπιστές που διαφημίζουν τις μαγικές ικανότητες του Αρχηγού τους, είτε από φιλελεύθερους αντιπάλους του που τον αντιμετωπίζουν σχεδόν ως πειθήνιο όργανο του Πούτιν.

Τι θα κάνει ο Τραμπ;

Ασφαλώς, έχουμε πολλά δείγματα γραφής που συνηγορούν ότι τόσο ο Ντόναλντ Τραμπ όσο και η ακροδεξιά πτέρυγα των Ρεπουμπλικανών δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για το μέλλον της Ουκρανίας, ενώ θεωρούν την διαιώνιση του ουκρανικού πολέμου ως αντιπαραθετική με τις προτεραιότητες του δόγματος «Πρώτα η Αμερική». Όμως αυτά δεν σκιαγραφούν συγκεκριμένη πολιτική. Ως αντιπολίτευση, ο Τραμπ έχει χειριστεί το ουκρανικό δημαγωγώντας. Κατήγγειλε με την

θυμίζει ότι ενώ οι στρατηγικές του ιεραρχήσεις είναι σαφείς, ο δρόμος μέσα από τον οποίο επιλέγει να τις επιδιώξει είναι συχνά απρόβλεπτος. Από την απειλή «καταστροφής της Βόρειας Κορέας» στην προώθηση συνομιλιών μεταξύ Πιονγιάνγκ και Σεούλ, από την έναρξη διαπραγματεύσεων με τους Ταλιμπάν στην ρίψη της «μεγα-βόμβας» στο Αφγανιστάν, κι από την απόσυρση των αμερικανικών δυνάμεων από τη βόρεια Συρία στο πυραυλικό χτύπημα στη Δαμασκό, έχει δώσει δείγματα γραφής.

Πέρα από την προσωπική του πνευματική-ψυχική αστάθεια (ένα στοιχείο πραγματικό κι επικίνδυνο για άνθρωπο που κάθετα στην ισχυρότερη θέση του πλανήτη), αυτό αποτελεί και δουλεμένη τακτική. Το παραδέχτηκε πρόσφατα και ο ίδιος, δηλώνοντας ότι

Εθνοκάθαρση στη Γάζα

Του Πάνου Πέτρου

Αντί να επαναλάβουμε τις στατιστικές της φρίκης ή να περιγράψουμε για άλλη μια φορά τις φρικαλεότητες που διαπράττονται τους τελευταίους 2-3 μήνες στην αποκλεισμένη βόρεια Γάζα, θα παραθέσουμε τα λόγια του Ισραηλινού πρώην υπουργού Άμυνας Μοσέ Γιαλόν: «Δεν υπάρχει πια Μπέιτ Λαχία, δεν υπάρχει πια Μπέιτ Χανούν. Επιχειρούν στην Τζαμπάλια όπου στην ουσία εκκαθαρίζουν την περιοχή από Άραβες... Οδηγούμαστε σε κατοχή, προσάρτηση και εθνοκάθαρση στη Λωρίδα της Γάζας -ή μεταφορά πληθυσμού, πείτε το όπως θέλετε».

Η καταστροφή συνεχίζεται. Οι νεκροί αυξάνονται καθημερινά, με περιστατικά πολύνεκρων σφαγών (πχ 100 σε μια μέρα), ενώ οι εικόνες που μεταφέρονται από εκεί -για νεκρούς κάτω από ερείπια, για πτώματα που αποσυντίθενται στους δρόμους, για ανθρώπους που αργοπεθαίνουν αβοήθητοι στο χώμα- προειδοποιούν ότι οι τελικοί αριθμοί της φρίκης μπορεί να αποδειχθούν πολύ μεγαλύτεροι από τις στατιστικές του υπουργείου Υγείας της Γάζας. Η βόρεια Γάζα καταστρέφεται, αλλά και λιμοκτονεί. Πρόσφατα ο ΟΗΕ και η UNRWA ανακοίνωσαν ότι σταματούν και αυτοί να επιχειρούν, ενώ η Ιορδανική Αεροπορία υποχρεώθηκε για πρώτη φορά μετά τον Απρίλιο

του 2024 να καταφύγει εκ νέου στην αεροπορικές ρίψεις ανθρωπιστικής βοήθειας. Πρόκειται για πολιτική «χειρονομία» ελάχιστης αποτελεσματικότητας, αλλά η καταφυγή του Ιορδανού Βασιλιά σε αυτή είναι ενδεικτική του πόσο πιεστική γίνεται η κατάσταση.

Η κατάπαυση του πυρός στο Λίβανο, αναζωογόνησε τη διεθνή συζήτηση για μια συμφωνία στη Γάζα. Η Ισραηλινή κυβέρνηση δεν δείχνει καμιά πρόθεση για κάτι τέτοιο. Υπάρχει όντως μια νέα διπλωματική κινητικότητα (με αντιπροσωπεία της Χαμάς στο Κάιρο και με ενεργοποίηση της Τουρκίας), όμως σε αυτή δείχνει να προτείνεται μια προσωρινή «παύση» για ανταλλαγή αιχμαλώτων και είσοδο ανθρωπιστικής βοήθειας, που είναι το μόνο που συζητά (;) ο Νετανιάχου. Κατά τα άλλα, το Ισραήλ δείχνει προσηλωμένο στην ολοκλήρωση της Δεύτερης Νάκμπα και δεν θα σταματήσει αν δεν το σταματήσουμε.

Εποχή Τραμπ

Ο πήχης για το κίνημα ανεβαίνει μετά και την εκλογή Τραμπ. Ο επόμενος υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάρκο Ρούμπιο, έχει ήδη εκφράσει τις προθέσεις του για τη Γάζα. Όταν ρωτήθηκε αν υποστηρίζει την ανάγκη κατάπαυσης του πυρός, απάντησε: «Το αντίθετο. Θέλω να εξοντώσουν κάθε στοιχείο της Χαμάς στο οποίο μπορούν να φτάσουν τα χέρια τους. Πρόκειται για μοχθηρά ζώα που διέπραξαν ωμότητες».

Η επιλογή του Τραμπ για εκπρόσωπος των ΗΠΑ στα ΟΗΕ, η Ελίζ Στέφανικ, επίσης προϊδεάζει για την αμερικανική γραμμή. Η Στέφανικ έγινε διάσημη κυρίως όταν οργάνωσε τις «μακαρθικές» ανακρίσεις των διοικήσεων πανεπιστημίων στο Κογκρέσο για τη στάση τους απέναντι στο φοιτητικό κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Αυτή τη δουλειά θα αναλάβει στη διεθνή σκηνή, ως «ντουντούκα» των επιθέσεων της Ουάσινγκτον στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο και άλλους «τρομοκρατικούς» θεσμούς που καταγγέλλουν τα ισραηλινά εγκλήματα πολέμου.

Όμως δεν είναι μόνο η Γάζα και οι πιθανότητες μιας κατάπαυσης του πυρός. Ακόμα κι αν αυτή προκύψει (ως προσωρινή και ως «δώρο» του Νετανιάχου στον στενό του φίλο), ο προσανατολισμός του Τραμπ είναι σαφής από την προηγούμενη θητεία του και η Παλαιστινιακή Υπόθεση θα αντιμετωπίσει συνολικότερες προκλήσεις. Ο νέος Αμερικανός πρέσβης στο Ισραήλ, ο Μάικ Χάκαμπι, είναι ένας φανατικός χριστιανοσιωνιστής που υποστηρίζει την Ισραηλινή κυριαρχία σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη, αποκαλεί τη Δυτική Όχθη με το σιωνιστικό όνομα «Ιουδαία και Σαμάρεια» και ισχυρίζεται

Λίβανος: Εύθραυστη και «γκρίζα» κατάπαυση του

ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΙΣΕΙ ΚΑΝΕΙΣ μια συμφωνία κατάπαυσης του πυρός που έχει «γκρίζα» σημεία και -κυρίως- κρέμεται από μια κλωστή από τη στιγμή της υπογραφής της.

Στις 27 Νοέμβρη, μετά από 13 μήνες ανταλλαγής χτυπημάτων και 2 μήνες ανοιχτού πολέμου, η Χεζμπολά και το Ισραήλ αποδέχτηκαν μια συμφωνία που στην ουσία επαναδιατυπώνει την Απόφαση 1701, με την οποία το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ είχε βάλει τέλος στον πόλεμο του 2006.

Η συμφωνία της 27ης Νοέμβρη προβλέπει κατάπαυση του πυρός για 60 μέρες, στη διάρκεια των οποίων θα εξελισσόταν σταδιακά η αποχώρηση των Ισραηλινών δυνάμεων εισβολής, η απόσυρση της Χεζμπολά από την Μπλε Γραμμή (το ανεπίσημο σύνορο Λιβάνου-Ισραήλ) προς τα βόρεια του ποταμού Λιτάνι και η ανάπτυξη του Λιβανέζικου στρατού στην περιοχή ανάμεσα στον ποταμό και την Μπλε Γραμ-

μή, μαζί με την ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ (Unifil). Σε αυτό το διάστημα, δεν θα έπρεπε να υπάρξει επίθεση από Λιβανέζικο έδαφος προς τον Ισραηλινό Στρατό και το Ισραήλ δεν πρέπει να χτυπήσει στόχους εντός Λιβάνου.

Η ανθεκτικότητα και ο ηρωισμός που έδειξαν οι μαχητές της Χεζμπολά καθλώνοντας τη χερσαία εισβολή, και η ανακούφιση των ανθρώπων στο Λίβανο για το τερματισμό της σιωνιστικής επιθετικότητας, επισκιάζεται από το γεγονός ότι η ηγεσία της Λιβανέζικης οργάνωσης πίεστηκε τελικά να υπαναχωρήσει από την σταθερή επί 13 μήνες γραμμή για κατάπαυση του πυρός στη Γάζα ως προϋπόθεση «ηρεμίας» στα βόρεια σύνορα του Ισραήλ, σπάζοντας το δόγμα της «ενότητας των μετώπων». Όμως οι αναλυτικές αποτιμήσεις της έκβασης του πολέμου στο Λίβανο είναι πρόωρες όσο μένει αναπάντητο ένα άλλο ερώτημα: Μπορεί να αντέξει αυτή η συμφωνία;

Όσον αφορά το ρόλο της Unifil, ο απολογισμός της δράσης και της παρουσίας της στο νότιο Λίβανο όλα τα προηγούμενα χρόνια συνοψίζεται σε μια φράση: Οι Λιβανέζοι δεν την εμπιστεύονται και οι Ισραηλινοί δεν τη σέβονται.

Στο Λίβανο, ο κυβερνητικός στρατός είναι γνωστός για την απροθυμία/αδυναμία του να επιβάλει οτιδήποτε στη Χεζμπολά -χωρίς να προκαλέσει εμφύλιο πόλεμο. Η υλοποίηση του σκέλους της συμφωνίας που αφορά την πλευρά της Χεζμπολά, για απόσυρσή της προς τα βόρεια, παραμένει -όπως όλα τα προηγούμενα 18 χρόνια- δική της επιλογή. Οι δηλώσεις του νέου γενικού γραμματέα της οργάνωσης, Ναϊμ Κασέμ, έδειχναν ωστόσο μια τέτοια πρόθεση «συνεργασίας με τον εθνικό στρατό».

Είχε φανεί ότι πολλά θα κρίνονταν στο «πολιτικό παιχνίδι» μέσα στον Λίβανο, τον συσχετισμό στο εσωτε-

ρικό και τις επιλογές που θα έκαναν οι διάφορες πολιτικές δυνάμεις που παρουσίασαν μια εύθραυστη «εθνική ενότητα» γύρω από τις διαπραγματεύσεις με στόχο τον τερματισμό του πολέμου. Ο ρόλος των ΗΠΑ και της Γαλλίας στην επίτευξη της συμφωνίας αλλά και στην επιτήρηση της εφαρμογής της (ένα νέο στοιχείο σε σχέση με το 2006) δείχνει ότι αυτό το πολιτικό παιχνίδι δεν θα εξελιχθεί ανεπηρέαστο και δεν θα καθοριστεί μόνο από τις εσωτερικές δυναμικές.

Για το σιωνιστικό κράτος και το κατά πόσο «δεσμεύεται» να σεβαστεί (όλους) τους γείτονές του, δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Αφού δεν μπόρεσε να επιβάλει στο Λίβανο να αποδεχτεί να μπει στη συμφωνία μια «ελευθερία κινήσεων» του Ισραήλ, η κυβέρνηση Νετανιάχου απέσπασε μια αμερικανική επιστολή που επιβεβαιώνει τη στήριξη των ΗΠΑ σε μια τέτοια ελευθερία, αν προκύψουν λό-

ότι δεν υπάρχει κατοχή, ούτε Παλαιστινιακός λαός...

Ο άνθρωπος που επέλεξε ο Τραμπ ως ειδικό απεσταλμένο στη Μέση Ανατολή, ο Στιβ Γουίτκοφ, είναι... μεσίτης. Ιδιότητα που ταιριάζει στο σκεπτικό της διαβόητης «Λύση του Αιώνα», που ουσιαστικά ενταφίαζε το Παλαιστινιακό ως πολιτικό πρόβλημα, αντιμετωπίζοντάς το ως «μπίζνα» και real estate. Ένας από τους εμπνευστές της «Λύσης του Αιώνα», ο γαμπρός του Τραμπ, Τζάρνεντ Κούσερ, έχει ήδη προτείνει τη δική του ιδέα για την Γάζα, προτείνοντας στο Ισραήλ να καταλάβει τη βόρεια Γάζα για να επενδύσει και να αναπτύξει «το παραλιακό μέτωπο». Και οι Παλαιστίνιοι; Μπορούν -λέει- να μεταφερθούν... στην Έρημο της Νεγκέβ.

Προοπτικές

Ασφαλώς όταν ο Τραμπ έκλεινε τις Συμφωνίες του Αβράαμ (εξομάλυνση σχέσεων του Ισραήλ με Μπαχρέιν, Μαρόκο, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα), προωθούσε μια «αντι-ιρανική» συμμαχία της Σαουδικής Αραβίας με το Ισραήλ και διαφήμιζε τη «Λύση του Αιώνα» πάνω από τα κεφάλια των Παλαιστινίων, η Μέση Ανατολή ήταν διαφορετική.

Μεσολάβησαν αλλαγές συσχετισμών και μετατοπίσεις,

αλλά κυρίως μεσολάβησε η Επίθεση της 7ης Οκτώβρη και ο γενοκτονικός πόλεμος που εξαπέλυσε το Ισραήλ, επαναφέροντας το Παλαιστινιακό Ζήτημα ως πολιτικό πρόβλημα που μπορεί να προκαλέσει κλυδωνισμούς σε όλη την περιοχή. Είναι ενδεικτική η εξομολόγηση του Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν στον Μπλίνκεν, στη διάρκεια μιας συζήτησης για την εξομάλυνση των σχέσεων της Σαουδικής Αραβίας με το Ισραήλ χωρίς σοβαρές παραχωρήσεις του σιωνιστικού κράτους στη Γάζα. Ο διαβόητος αδίστακτος Πρίγκηπας του Στέμματος εδώ είχε έναν δισταγμό:

«Το 70% του πληθυσμού είναι νεότερο από μένα... Οι περισσότεροι δεν ήξεραν πολλά για το Παλαιστινιακό ζήτημα. Μαθαίνουν γι' αυτό πρώτη φορά μέσα από τη σημερινή σύγκρουση. Αυτό είναι τεράστιο πρόβλημα. Με νοιάζει προσωπικά το Παλαιστινιακό ζήτημα; Όχι. Αλλά νοιάζει το λαό μου... Οι μισοί μου σύμβουλοι λένε ότι η συμφωνία δεν αξίζει το ρίσκο... Θα μπορούσα να καταλήξω νεκρός εξαιτίας της».

Ο Μπιν Σαλμάν μιλά εξονόματος όλων των καθεστώτων της περιοχής και αυτή η κοινωνική δύναμη, που αποτελεί γι' αυτά φόβο, παραμένει η ελπίδα για τον αγώνα των Παλαιστινίων...

προκλήσεις, η λιβανέζικη οργάνωση υποχρεώθηκε τελικά να απαντήσει, εκτοξεύοντας κάποιες βολές πυροβολικού ως «προειδοποίηση» ότι δεν θα ανεχτεί επ' άπειρον τις διαρκείς παραβιάσεις. Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, Ισραηλινοί υπουργοί Ισραήλ προανήγγειλαν «σκληρή απάντηση» στην... παραβίαση της εκεχειρίας από τη Χεζμπολά, οι επιτηρητές (ΗΠΑ, Γαλλία)... επιτηρούσαν σιωπηλοί και η εύθραυστη κατάπαυση του πυρός κρεμόταν ξανά από μια κλωστή.

Αν αντέξει η συμφωνία και ολοκληρωθούν όσα προβλέπει ως τις 26 Γενάρη, θα είναι πιο εύκολο να κρίνουμε και πώς βγαίνουν από αυτή τη μάχη η λιβανέζικη αντίσταση, το σιωνιστικό κράτος και ο συσχετισμός δύναμης μεταξύ τους.

Ανάφλεξη στη Συρία

Ένας συνασπισμός αντικαθεστωτικών ένοπλων ομάδων εξαπέλυσε επίθεση στις θέσεις του κυβερνητικού στρατού γύρω από την Ιντλίμπ, την περιφέρεια που είχαν συγκεντρωθεί εκατομμύρια εσωτερικά εκτοπισμένοι αντικαθεστωτικοί και τα υπολείμματα της ένοπλης αντιπολίτευσης. Όσοι συνέχισαν να παρακολουθούν τα μικρο-επεισόδια του συριακού εμφυλίου στα χρόνια μετά την (σχετική) εκεχειρία του 2020 δεν αιφνιδιάστηκαν από την επίθεση, εκτιμώντας ότι αυτή κάποια στιγμή θα συνέβαινε, για μια σειρά λόγους: Το προσφυγικό ζήτημα και οι διάφορες διαφαινόμενες «λύσεις» που είχαν τεθεί στο τραπέζι (στο φόντο και των επιπλέον πιέσεων που δημιούργησε η έξοδος από το Λίβανο τους προηγούμενους μήνες), η επανένταξη του Άσαντ στους κόλπους των αραβικών καθεστώτων, οι προσπάθειες κάποιων από αυτά τα καθεστώτα (Ηνωμένα Εμιράτα) για απομάκρυνσή του από το Ιράν (με αντάλλαγμα την σιωπηλή λήξη των αμερικανικών κυρώσεων τον ερχόμενο Δεκέμβρη), η προοπτική εξομάλυνσης σχέσεων με την ΕΕ (με «λαγό» την ιταλική κυβέρνηση που άνοιξε την πρεσβεία της στη Δαμασκό), η προσπάθεια επαναπροσέγγισης Άσαντ/Ερντογάν (αλλά και οι διαφωνίες που την άφησαν μετέωρη), η σταδιακή εμπέδωση της κυριαρχίας των «σκληρών» της Ταχρίρ Αλ Σαμ στο Ιντλίμπ ενώ έμενε «παγωμένη» η πολιτική διαδικασία «συμφιλίωσης».

Η συγκυρία της επίθεσης είναι επίσης εύκολα εξηγήσιμη. Η Ρωσία είναι από καιρό απορροφημένη στην Ουκρανία (αλλά και «απλωμένη» στην Αφρική), ο μηχανισμός του Ιράν δέχεται χτυπήματα από τον Ισραηλινό Στρατό, ενώ η Χεζμπολά είχε μόλις συμφωνήσει σε κατάπαυση του πυρός στο Λίβανο και αναμενόταν να μπει σε διαδικασία επούλωσης των πληγών της βάσης της και της πολιτικοστρατιωτικής δομής της. Αυτές οι δυνάμεις έσωσαν το καθεστώς στο παρελθόν και χωρίς αυτές είναι πιο αδύναμο.

Αυτό που δεν μπορούσε κανείς να προβλέψει ήταν η αρχική επιτυχία της επίθεσης. Μέσα σε 3 μέρες, ο ισλαμικός συνασπισμός όχι μόνο έσπασε τον αποκλεισμό της Ιντλίμπ, αλλά έφτασε και κατέλαβε το Χαλέπι, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Συρίας και προέλαυνε προς την Χάμα στα νότια. Οι (φιλο)κυβερνητικές δυνάμεις κα-

τέρρευσαν θεαματικά και ειδικά στο Χαλέπι υποχώρησαν αμαχητί, εγκαταλείποντας στους αντικαθεστωτικούς βαρύ οπλισμό, τεθωρακισμένα, τον έλεγχο βάσεων και αεροδρομίων. Όσο κι αν είναι γνωστή η πολιτική αδυναμία του καθεστώτος, το περιστατικό παραμένει σοκαριστικό.

Οι Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (SDF) με κορμό τις κουρδικές πολιτοφυλακές κινήθηκαν προς το ανατολικό Χαλέπι καταλαμβάνοντας κι αυτές εδάφη. Τότε μπήκε σε κίνηση και ο (αντιπολιτευόμενος) Συριακός Εθνικός Στρατός, που συνενώνει δυνάμεις που λογοδοτούν πλήρως στην τουρκική κυβέρνηση, σε έναν «αγώνα δρόμου» (για εδάφη που εγκατέλειψε το καθεστώς) που μπορεί να εξελιχθεί σε ένα ακόμα επεισόδιο εμφυλίου μέσα στον εμφύλιο, από τα πολλά που έζησε η Συρία τα τελευταία 12 χρόνια καθώς η εμφύλια σύρραξη εκφυλίστηκε σε έναν από τους πιο «βρώμικους» πολέμους που έχουμε δει.

Προφανώς ο κυβερνητικός στρατός θα ανασυνταχτεί νοτιότερα, λιγότερο αιφνιδιασμένος και παρατάσσοντας πιο αξιόπιστες δυνάμεις, ενώ ήδη έχει εξαπολύσει αεροπορικούς βομβαρδισμούς προς την Ιντλίμπ και το Χαλέπι, «υπενθυμίζοντας» το βασικότερο (και φονικότερο) πλεονέκτημα του σε όλη τη διάρκεια αυτού του εμφυλίου. Αν και ιρακινές πολιτοφυλακές στέλνουν κάποιες δυνάμεις στη Συρία για να στηρίξουν τις δυνάμεις της Δαμασκού, ο Άσαντ δεν έχει καταθέσει αίτημα για βοήθεια (σύμφωνα με πηγές της Τεχεράνης), ενώ η Ταχρίρ Αλ Σαμ θα πρέπει να αποδείξει ότι μπορεί να ελέγξει και να διατηρήσει τις περιοχές που κατέλαβε.

Από τις πρώτες μέρες της αναζωπύρωσης, πήρε μπρος και η (κρυφή ή φανερή, έντονη ή διακριτική) κινητικότητα στη Μόσχα και την Άγκυρα, στην Τεχεράνη και την Ουάσινγκτον, στο Άμπου Ντάμπι και το Τελ Αβίβ, που όλες έχουν «πόδι» μέσα στη Συρία. Σε ένα πολύ διαφορετικό τοπίο από εκείνο του 2011-2015 ή και του 2016-2020, εν αναμονή και του «τυφώνα» Τραμπ, με την Ταχρίρ Αλ Σαμ να βάζει βόμβα στη συνεννόηση της «Διαδικασίας της Άσταν» (αυτή η κινητικότητα μπορεί να επιφυλάσσει διάφορες εκπλήξεις κι ανατροπές. Μπορεί επίσης να δρομολογήσει πιο «μεγάλα» πράγματα από όσα μπορούν να καθορίσουν τα καλά σκιοφ της Ταχρίρ Αλ Σαμ ή οι βόμβες της συριακής αεροπορίας...

πυρός

γοι... «αυτοάμυνας» βεβαίως βεβαίως. Από την πρώτη μέρα της συμφωνίας, ο Ισραηλινός Στρατός την παραβιάζει συστηματικά, χτυπώντας ανθρώπους που μετακινούνται από και προς τα νότια, αλλά και με πιο μακρινά πλήγματα σε οπλοστάσια της Χεζμπολά. Είτε ως απάντηση στο κλίμα «νίκης» που εμφανίστηκε στις γραμμές της Χεζμπολά και τις αντίστροφες γκρίνιες της σιωνιστικής ακροδεξιάς, είτε γιατί ποτέ δεν σκόπευε να την τηρήσει.

Για μια βδομάδα, η κατάπαυση του πυρός ήταν μονομερής, δείχνοντας ότι η Χεζμπολά είχε μεγαλύτερη πρόθεση να συμμορφωθεί στη συμφωνία (τραυματισμένη η ίδια αλλά κυρίως και ο λαός του Λιβάνου από το σφυροκόπημα των σιωνιστών). Μετά από διαρκείς

16 χρόνια από τη δολοφονία Γρηγοροπούλου Με το βλέμμα στις νέες εξεγέρσεις για ζωή και ελευθερία

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Φέτος συμπληρώνονται 16 χρόνια από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγοροπούλου από τον ειδικό φρουρό Κορκονέα, το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη του 2008. Αυτή η κρατική δολοφονία ήταν η αφορμή για να ξεσπάσει μία πρωτοφανής εξέγερση με πρωταγωνιστικό ρόλο της νεολαίας. Οι νέοι και οι νέες που συκοφαντούνταν ως η «η γενιά του καναπέ και του φραπέ» εξεγέρθηκαν απέναντι σε ένα κράτος που δολοφονεί κυριολεκτικά και ένα σύστημα που δεν προσφέρει καμία προοπτική για μία αξιοβίωτη ζωή.

16 χρόνια μετά, ο Δεκέμβρης του 2008 στέκει ως φόβος για την κυρίαρχη τάξη για αυτό έχει προσπαθήσει συστηματικά να τον υποβαθμίσει και να τον παρουσιάσει ως «ταραχές» και «επεισόδια». Ξέρουν –και ξέρουμε– ότι ήταν πολύ παραπάνω από αυτά. Μετά την κρατική δολοφονία, ακολούθησαν είκοσι μέρες μιας γνήσιας νεολαιίστικης εξέγερσης, με το μαθητικό κίνημα πανελλαδικά στην «εμπροσθοφυλακή».

Μαζική νεολαιίστικη εξέγερση

Το ξέσπασμα της νεολαίας δεν ήταν τυχαίο. Λίγους μήνες πριν έχει καταρρεύσει η τράπεζα της Lehman Brothers στις ΗΠΑ, το πρώτο επεισόδιο που εγκαινίασε την τεράστια οικονομική κρίση που ακολούθησε. Η συζήτηση για την επερχόμενη κρίση είχε ήδη αρχίσει και η κυβέρνηση Καραμανλή δίνει εκείνη την περίοδο 28 δισ. ευρώ στις συστημικές τράπεζες για να τυνώσει τη ρευστότητα. Μέσα στα φοιτητικά αμφιθέατρα κυριαρχούσε η συζήτηση για τη «γενιά των 700 ευρώ» που φάνταζε ως εφιαλτική προοπτική για τη γενιά των

φοιτητών/τριών, που συνειδητούσε ότι θα ήταν η πρώτη γενιά που θα ζούσε χειρότερα από την προηγούμενη. Χρειάστηκε να περάσουν 15 χρόνια, τρία μνημόνια, υποκατώτατος μισθός 511 ευρώ για τη νεολαία, για να φτάσει ο βασικός μισθός λίγο πάνω από τα 700 ευρώ. Μόλις ένα χρόνο πριν, το 2007, το φοιτητικό κίνημα μέσα από έναν αγώνα δύο χρόνων με μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις και γενικές συνελεύσεις είχε καταφέρει να μπλοκάρει την αναθεώρηση του άρθρου 16.

Η κρατική δολοφονία του Γρηγοροπούλου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Ήταν εκείνο το τραγικό γεγονός, η σπίθα που έβαλε φωτιά σε έναν ξερό κάμπο. Εάν υπήρχε ένα σύνθημα που κατάφερε να συμπυκνώσει τις εκρηκτικές αντιφάσεις που βίωνε η νεολαία ήταν το «στις τράπεζες λεφτά, στη νεολαία σφαίρες, ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες». Απέναντι στα κέρδη και τη δολοφονική βία –και ασυδοσία– της αστυνομίας, βγήκε η ανάγκη να ακουστεί με κρότο η κραυγή της νεολαίας για ένα καλύτερο μέλλον, για μία άλλη προοπτική.

Ο Δεκέμβρης του 2008 ήταν μια εξέγερση της νεολαίας και των «χωρίς φωνή», όλων αυτών που το σύστημα είτε αγνοούσε είτε συκοφαντούσε. Είχε τη μαζική είσοδο στο προσκήνιο, στον αγώνα, μία νέα γενιάς απέναντι σε κάθε τι που γινόταν αντιληπτό ως σύστημα, ακόμα και αν δεν είχε ένα «καθαρό» αντικαπιταλιστικό πλαίσιο. Είχε επίσης τη μαζική συμμετοχή μεταναστευτικών κοινοτήτων καθώς οι μετανάστες/τριες ήταν αυτοί και αυτές που βίωναν με σκληρό τρόπο την κρατική καταστολή, το ρατσισμό, την περιθωριοποίηση. Στοχοποίησε τις τράπεζες, την αστυνομική βία και καταστολή, τον

καταναλωτισμό, την κανονικότητα του σχολείου, του φροντιστηρίου και του πανεπιστημίου. Είχε μπόλικο αυθορμητισμό και δημιουργικότητα, από τις δράσεις και τους ακτιβισμούς μέχρι τα συνθήματα, αλλά και δημοκρατία. Σε όλα τα σχολεία μία νέα γενιά μαθαίνει να οργανώνει μαζικές συνελεύσεις, κατανοεί πως μπορεί να πάρει τα πράγματα στα χέρια της χτίζοντας ένα πρωτόγνωρο αίσθημα συλλογικής δύναμης, στα πανεπιστήμια δημιουργούνται κέντρα αγώνα με μαζικές συνελεύσεις, σε πολλές γειτονιές δημιουργούνται λαϊκές συνελεύσεις.

Απέναντι σε αυτή τη δυναμική που εμφανίστηκε ορμητικά στο δρόμο τα συστημικά κόμματα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΛΑΟΣ βλέπουν ταραξίες, μπαχαλάκηδες, επεισόδια και δυνητικούς τρομοκράτες. Από κοντά και το ΚΚΕ, το οποίο έβλεπε κουκουλοφόρους στα πρόσωπα των εκατοντάδων χιλιάδων νέων παιδιών που διαδήλωναν σε όλη τη χώρα. Μοναδική εξαίρεση στα κοινοβουλευτικά κόμματα ήταν ο τότε ΣΥΡΙΖΑ, το μόνο κόμμα που πήρε θέση στο πλευρό της νεολαίας, αρνούμενο τη συναίνεση. Η συμβολή της ριζοσπαστικής – αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στην πολιτικοποίηση των αιτημάτων ήταν κρίσιμη: να αποφλιστεί η αστυνομία, να καταργηθούν τα ειδικά σώματα της ΕΛΑΣ, να πέσει η κυβέρνηση των δολοφόνων. Από την άλλη μερίδα της αναρχίας έκανε αυτό που ήξερε καλύτερα να κάνει, φετιχοποίησε τη βία τις νύχτες της φωτιάς, όταν όμως υποχώρησε το κίνημα δεν μπόρεσε να δώσει απαντήσεις.

Συμπεράσματα

Η εξέγερση του Δεκέμβρη ούτε νίκησε, ούτε έχασε, αλλά έμεινε στη μέση. Έλειψε η ουσιαστική σύνδεση με την

εργατική τάξη και το εργατικό κίνημα που θα μπορούσε να μετατρέψει τη νεολαιίστικη οργή σε ένα κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα ανατροπής. Έθεσε όμως σοβαρά ερωτήματα, για την περίοδο που θα ακολουθούσε.

Ήταν το πρώτο «δείγμα» του τι θα ακολουθούσε τα επόμενα χρόνια με αποκορύφωμα τους αγώνες ενάντια στα μνημόνια, τις γενικές απεργίες και το λεγόμενο κίνημα των πλατειών. Η μαζική συμμετοχή, η μαχητικότητα και η ανθεκτικότητα των διαδηλώσεων, οι λαϊκές συνελεύσεις, οι προσπάθειες αυτοοργάνωσης, οι καταλήψεις δημόσιων κτιρίων και η προσπάθεια συντονισμού του μαζικού κινήματος με δημοκρατικό τρόπο ήταν πολύτιμες παρακαταθήκες για τα επόμενα χρόνια. Ήταν ακριβώς αυτά τα χαρακτηριστικά που βοήθησαν το κοινωνικό και εργατικό κίνημα ενάντια στα μνημόνια να γιγαντωθεί και να δώσει σκληρές μάχες επί δύο συνεχόμενα χρόνια, την περίοδο 2010-2012.

Αυτή είναι η πολιτική και κινηματική παρακαταθήκη του δικού μας Δεκέμβρη. Όλες οι γενεσιουργές αιτίες της εξέγερσης του 2008 είναι παρούσες και σήμερα, 16 χρόνια μετά. Οι αντιφάσεις που δημιουργεί η ακρίβεια, ο πληθωρισμός, η αστυνομική καταστολή που εξακολουθεί να δολοφονεί, ο αυταρχισμός, η έμφυλη βία, ο ρατσισμός, δημιουργούν ένα «κοινωνικό μείγμα» που μπορεί ανά πάσα στιγμή να εκραγεί. Οι εξεγέρσεις δεν επαναλαμβάνονται, αλλά όσο τα αίτια που τις γεννούν παραμένουν ενεργά, τόσο οι πιθανότητες να γεννηθούν νέες εξεγέρσεις μεγαλώνουν. Τιμούμε το Δεκέμβρη του 2008 με το βλέμμα στις νέες εξεγέρσεις της εποχής μας και στη μάχη αυτή η νεολαία και η εργατική τάξη να χτίσουν μια νικηφόρα προοπτική.